

РЕШЕНИЕ

№ 23

гр. Пловдив, 03.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 2-РИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Магдалина Ст. Иванова

Членове: Михаела Хр. Буюклиева
 Велина Ем. Антонова

при участието на секретаря Елеонора Хр. Крачолова
в присъствието на прокурора Атанас Янков
като разгледа докладваното от Велина Ем. Антонова Въззивно наказателно дело от общ характер № 20225000600149 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава XXI от НПК.

Образувано е по жалба на адв. Г. К. – защитник на подс. Н. Т. М. срещу присъдата № 260076 от 01.12.2021 г. по НОХД № 1215/2020 г. по описа на ПОС, с която подс. Н. Т. М. е била призната за виновна в извършването две данъчни престъпления, както следва:

- по чл. 255, ал. 4 вр. с ал. 3 вр. ал. 1, т. 2, предл. 1, т. 6 и т. 7 вр. чл. 26, ал. 1 НК в периода месец декември 2007 г. – 13.01.2012 г. в П., за което ѝ е било наложено наказание при условията на чл. 55, ал. 1, т. 2, б. „б“ и ал. 3 НК една година пробация пред двете задължителни мерки, първата от които с периодичност от два пъти седмично, като подс. М. е била призната за невинна и оправдана по първоначално повдигнатото ѝ обвинение за част от доставките с начислен данък при с право на пълен данъчен кредит с посочен доставчик „И.“ ЕООД в размер на 20 75,79 лева, като я била оправдана по възведеното обвинение размерът на избегнатото за установяване и плащане данъчно задължение да е над

сумата от 33 819,14 лева.

- по чл. 255, ал. 1, т. 2, предл. 1 НК, извършено на 28.03.2014 г. в П., за което инстанцията ѝ е наложила наказание при условията на чл. 55, ал. 1, т. 1 и ал. 3 НК от десет месеца лишаване от свобода.

На основание чл. 23, ал. 1 НК първият съд е наложил на Н. Т. М. едно общо най-тежко наказание от десет месеца лишаване от свобода, което е отложил с изпитателен срок при условията на чл. 66, ал. 1 от НК от три година, след влизане на присъдата в законна сила.

Първият съд се е произнесъл и по разноските по делото, като ги е възложил за заплащане в тежест на подсъдимата.

В жалбата се сочи, че атакуваната присъда е незаконосъобразна, необоснована и постановена при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Претендира се, че първият съд не е изпълнил задълженията си по чл. 14, ал. 1 НПК за изграждане на вътрешното убеждение във връзка с проверката и оценката на доказателствените източници. При така направените оплаквания за отсъствие на обективен доказателствен анализ, се иска преоценка на дейността на инстанцията от въззивния съд и постановяване на нова оправдателна присъда.

При условията на алтернативност се иска изменение на присъдата по отношение на обвинението по чл. 255, ал. 1, т. 2, предл. 1 НК, като се приеме че до приключване на съдебното следствие в първоинстанционния съд необявеното или неплатено данъчно задължение е внесено в бюджета заедно с лихвите, като се иска приложение на привилегирвания състав по чл. 255, ал. 4 НК.

В хода на съдебните прения пред настоящия съд, адв. К., в качеството си на защитник на подсъдимата, релевира подробни доводи за неправилно приложение на материалния закон при осъждането на подсъдимата по основния състав на данъчно престъпление по второто от повдигнатите ѝ обвинения за укриването на дължим корпоративен данък за 2013 г., като намира, че вмененото деяние, извършено на 28.03.2014 г., следва да се квалифицира по привилегирвания състав на ал. 4 на чл. 255 НК. Излагат се и съображения защо, според защитата в посочения случай, давността следва да се отчете от по-ранен момент от този, възприет от първата инстанция във връзка със събраните в хода на допълнителното съдебно следствие

доказателства, че задължението е било обезпечено от търговеца през 2014 г.

Подсъдимата поддържа доводите на своя защитник.

В последната си дума моли за справедлива присъда от съда.

Пловдивският апелативен съд, като въззивна инстанция, проверявайки законосъобразността и обосноваността на първоинстанционната присъда, във връзка с направените оплаквания и съобразно изискванията на чл. 313 и чл. 314 от НПК, намира за установено следното:

Подсъдимата Н. Т. М. била едноличен собственик и управител на „Н. 2000“ ЕООД – гр. П. с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление в гр. П.. Основен предмет на дейност на дружеството било производството на хляб, хлебни и пресни сладкарски изделия, стопанисване на заведения за столово хранене, училищни бюфети, павилиони и заведения за бързо хранене. На 25.04.2000 г. търговското дружество било регистрирано по Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС) в ТД на НАП – П..

Като регистриран по ЗДДС субект, съгласно чл. 125, ал. 1 от ЗДДС, „Н. 2000“ ЕООД имала задължение за всеки данъчен период, който съгласно чл. 87, ал. 2 от сочения закон е едномесечен и съвпада с календарния месец, да подава справка-декларация, съставена въз основа на съответните отчетни регистри – дневника за покупки и дневника за продажбите, които да съдържат информация за всички издадени и получени данъчни документи и отчети. Тези документи следвало да бъдат подавани до 14-то число на месеца, следващ данъчния период, за който се отнасят. Задължението да реализира дължимите действия спрямо ТД на НАП-П. от името на дружеството имал управителят му - в случая подс. М., като за извършването им било налице преупълномощаване за подаване на съответните декларации от друго лице, тъй като счетоводното обслужване на дружеството се осъществявало от друго дружество.

На 01.01.2008 г. бил сключен договор за счетоводно обслужване (том 10, л. 56 от ДП), между „Н. 2000“ ЕООД и ЕТ „М.“, представлявано от М.С., с който на ЕТ било възложено да води текуща и оперативна счетоводна обработка на документи, изготвяне и подаване на месечни справки-декларации по ЗДДС, попълване и подаване на информация за ДДС на магнитни носители и др.

За периода 01.12.2007 – 13.01.2012 г. М. упълномощила Д.Т.Д., която била служител на М.С., да подава СД по ЗДДС, като в предприятието на последния Д. отговаряла за обслужването на „Н. 2000“ ЕООД. На 25.03.2011 г., с уведомление за упълномощаване (том 10, л. 60 ДП) М., в качеството си на еднолично управляваща и представляваща „Н. 2000“ ЕООД упълномощила „Е.“ ЕООД, с посочен титуляр на универсален електронен подпис М.С., да подава счетоводни документи по ЗДДС и други. Пред ТД на НАП – П. били представени пълномощните за това (том 19, л. 109-110 от ДП). Всички счетоводни документи на „Н. 2000“ ЕООД били носени в счетоводната кантора за осчетоводяване лично от М. или с нейно знание от служители на нейната фирма. Л. П., която работела като оперативен счетоводител в ЕТ“ М.“ през периода 02.01.2008 г. – 31.12.2011 г., въз основа на вменените □ задължения била натоварена да изготвя справки-декларациите по ЗДДС и придружаващите ги отчетни регистри, включвайки в тях сведенията, произтичащи от предоставените □ фактури. П. осъществявала единствено техническото въвеждане на такива фактури в дневниците за покупки и продажби и подаването им пред ТД на НАП – П.. Тя не била запозната дали осчетоводените от нея първични счетоводни документи отразяват реални стопански операции. За всеки данъчен период уведомявала М. за формирания данъчен резултат и оставала с впечатление, че подсъдимата предварително знаела какво се дължи към фиска. За финансовото състояние на дружеството М. била запозната и от предоставяните ѝ от П. счетоводни справки, изисквани по повод обслужване на банков кредит.

В края на 2007 г. М. решила да избегне установяването и плащането на данъчни задължения за управляването и представлявано от нея дружество, като за целта в дневниците за покупки да бъдат отразявани документи, удостоверяващи привидно реализирани сделки, по които „Н. 2000“ ЕООД се водела като получател на доставка. Предназначението на тези документи била чрез имитиране на облагаеми доставки от друг данъчно задължен по ЗДДС търговец да ползва неправомерно данъчен кредит по смисъла на чл. 68, ал. 1 от ЗДДС, което □ давало възможност да приспадне размера му от данъчните си задължения по ЗДДС. Целта на тези операции била да се преобразува финансовият резултат на дружеството за съответния данъчен период, като за сметка на изчисления по тези сделки данъчен кредит да се намали размера на данъка върху добавената стойност (ДДС), който следвало да се декларира и

внесе за посочения период. Тези си намерения реализирала за следните данъчни периоди:

1. За данъчния период по ЗДДС месец декември (01.12 – 31.12) 2007 г. подс. М. се снабдила по неустановен начин с две фактури – № 72/14.12.2007 г. и № 73/15.12.2007 г., посочени като издадени от ЕТ „Н.“, ЕИК *****, представляван от Н.Д.Д., като доставчик на описаните в тях стоки. Първата от тях отразявала плащане от купувача с данъчна основа 7600,00 лв., с начислен ДДС с право на пълен данъчен кредит в размер на 1520,00 лв. По втория документ данъчната основа на доставка с пълен данъчен кредит била в размер на 3800,00 лв., а начисленият ДДС с право на пълен данъчен кредит бил 760,00 лв. Като предмет на доставките било посочено „брашно“.

Отразените чрез фактурите сделки били симулативни, тъй като в действителност такива доставки не били осъществявани. Подсъдимата била с ясното съзнание за тяхната недействителност. В качеството ѝ на управител на „Н. 2000“ ЕООД и ръководеща неговата стопанска дейност, ☐ било известно, че не е осъществяван контакт с привидния контрагент и че дружеството ☐ реално не е получило посочените във фактурите стоки.

Н.Д.Д. представлявала и управлявала ЕТ „Н.“. Едноличният търговец извършвал търговска дейност по продажба на хранителни стоки в квартален магазин в К., които зареждал от „С. – търговия на едро“ в същия град. Търговецът бил регистриран по ЗДДС на 26.09.2000 г. и deregистриран на 01.01.2012 г. (том 30, л. 69 от ДП). Д. не била възлагала на други лица с пълномощни да я представляват и да извършват сделки от името и за сметка на едноличния търговец. Не познавала Н. М.. Фактури с № 72/14.12.2007 г. и № 73/15.12.2007 г. не били отразени в дневниците за продажби и съответно в СД за ДДС на ЕТ през нито един данъчен период. Едноличният търговец не е имал назначени лица по трудов договор и не е бил осигурител.

Независимо, че е знаела за липсата на търговски отношения между „Н. 2000“ ЕООД и ЕТ „Н.“, подс. М. представила фактурите с № 72/14.12.2007 г. и № 73/15.12.2007 г. на оперативния счетоводител Л. П. за осчетоводяване. Последната, без знание за липсващите търговски отношения, включила двете фактури в дневника на „Н. 2000“ ЕООД за покупки за месец декември 2007 г., (том 15, л. 15 от ДП), описвайки съдържащата се в тях информация. Посоченият вторичен счетоводен документ бил с невярно съдържание, тъй

като отразявал информация за неосъществена сделка, при липса на истинска доставка на стока съгласно чл. 6, ал. 1 от ЗДДС. В справка-декларация за данъчния период (том 15, л. 10 от ДП) П. попълнила нейното съдържание в съответствие и с тях, действайки невиновно поради незнание относно неистинския характер на първичните и вторични счетоводни документи. В кл. 41 от документа бил посочен ДДС с право на пълен данъчен кредит в размер на 27003,69 лв. при действителен в размер на 24723,69 лева, а в кл. 50 – ДДС за внасяне в размер на 8358,12 лв. при действителен в размер на 10638,12 лв. М. знаела, че представените от нея неистински счетоводни документи ще бъдат включени от П. в дължимите за деклариране обстоятелства и това ще доведе до благоприятстващ търговското й предприятие данъчен резултат. Увеличаването по този начин на размера на ДДС с право на пълен данъчен кредит, чрез отразяването в счетоводните отчети на сочените по-горе фактури с посочен издател ЕТ „Н.“, автоматично довело до преобразуване на размера на дължимия към държавата данък за периода, занижавайки го с 2280,00 лв.

Описаната справка-декларация, отнасяща се за данъчния период по ЗДДС месец декември 2007 г., физически била изготвена от свид. П. и подадена от упълномощено лице по електронен път в ТД на НАП – П. на 14.01.2008 г., където била заведена с вх. № 16001042250. С това обсъдените по-горе неверни сведения, фигуриращи в документа, били посредством потвърдени от управителя на данъчно задълженото юридическо лице „Н. 2000“ ЕООД - подс. Н. М. пред органите на приходите. За това действие тя си послужила като инстР.т със свид. П. и упълномощеното лице, което чисто технически я подало пред НАП. Последните две лица не съзнавали ролята на предоставените първични счетоводни документи като описващи несъществуващи стопански операции. Съответно чрез действията на подсъдимата се стигнало до избягване на установяването и плащането на данъчни задължения за посоченото дружество за периода в размер на 2280,00 лв., поради неправомерно приспадане на неследващ се данъчен кредит в същия размер.

Заедно със справка-декларация, съобразно изискванията на чл. 125, ал. 3 от ЗДДС, на същата дата - 14.01.2008 г., по електронен път от упълномощеното лице като технически акт били подадени и съпровождащите я отчетни регистри. Сред тях бил и дневникът за покупки за периода, с което

пред органите по приходите - ТД на НАП – П. при представянето на произтичащата от подадения документ информация той бил използван посредствено от подсъдимата в качеството му на документ с невярно съдържание, поради отразяването в него на фактурите, издадени от името на ЕТ „Н.“, документиращи нереални сделки без действителни доставки и плащания. В хода на извършена по-късно данъчна ревизия, приключила с Ревизионен акт (РА) № 161305002/13.02.2014 г. (том 19 от ДП), от „Н. 2000“ ЕООД били представени касови бележки към посочените фактури, които били издадени от устройство, което не било регистрирано в НАП.

2. Идентични на гореописаните действия - манипулиране на данните за установяване на данъчните задължения, включващ използване на фактури за фиктивни сделки, подс. М. реализирала и в данъчния период по ЗДДС месец януари 01.01.2008 г. – 31.01.2008 г.

По неустановен начин тя се сдобила с фактура № 78/03.01.2008 г., посочена като издадена също от името на ЕТ „Н.“, в която „Н. 2000“ ЕООД било отразено като получател на доставка на стока „брашно“, начисленият ДДС с право на пълен данъчен кредит по фактурата бил 2409,00 лв. И в случая се касаело за т. нар. „куха сделка“, която не е била реализирана въобще. Въпреки отсъствието на реална доставка, подс. М. решила да отчете отразената чрез фактурата стопанска активност с цел постигане на данъчно облекчение без основание. Тя отново я предоставила на обслужващата счетоводно дружеството счетоводителка Л. П., която от своя страна я описала в дневника за покупки на „Н. 2000“ ЕООД (том 15, л. 41 от ДП). И този счетоводен регистър бил документ с невярно съдържание, тъй като съдържал сведения за привидна търговска дейност. Отразяването на фактурата с № 78/03.01.2008 г. в дневника за покупки рефлектирало и върху съдържанието на справка-декларация по ЗДДС за периода (том 15, л. 33 от ДП), в която чрез поведението на подсъдимата залегнали следните неверни обстоятелства: в кл. 41 от документа бил посочен ДДС с право на пълен данъчен кредит в размер на 33059,51 лв. при действителен в размер на 30650,51 лева, а в кл. 50 – ДДС за внасяне в размер на 2278,8 лв. при действителен в размер на 4 687,80 лв. Увеличаването по този начин на размера на ДДС с право на пълен данъчен кредит, чрез отразяването в счетоводните отчети на коментираните фактури с посочен издател ЕТ „Н.“, довело до преобразуване на размера на

дължимия към държавата данък за периода, занижавайки го с 2409,00 лв.

Съдържанието и на тази справка-декларация било добре известно и одобрено от подсъдимата. Тя била технически подадена по електронен път от упълномощено лице в ТД на НАП – П. на 13.02.2008 г., където била заведена с вх. № 16001056222. Така обсъдените по-горе неистински сведения били посредствено потвърдени от управителя на „Н. 2000“ ЕООД Н. М. пред органите по приходите. Тя се възползвала от неосведомеността на П. и упълномощеното лице, което технически я подало пред НАП. Пряка последица от поведението на подсъдимата било избягване установяването и плащането на данъчни задължения за периода, възлизащи на 2409 лв., поради неправомерното приспадане на неследващ се данъчен кредит в същия размер.

Съобразно изискването на чл. 125, ал. 3 от ЗДДС, наред със справката-декларация, от упълномощеното лице на същата дата (13.02.2008 г.) били подадени чисто технически електронно и съпровождащите я отчетни регистри, сред които и дневникът за покупки за периода. Така пред органите по приходите – ТД на НАП – П., при представянето на произтичащата от подадения документ информация, той бил използван от подсъдимата в качеството му на документ с невярно съдържание поради отразената в него фактура, издадена от името на „Н. 2000“ ЕООД, по която липсвала реална доставка на стоки и услуги по смисъла на чл. 6, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 от ЗДДС.

3. Идентична дейтелност подсъдимата М. реализирала и през данъчния период по ЗДДС месец май 2008 г. (01.05.-31.05.2008 г.). По неустановен по делото начин тя придобила нова фактура № 878/26.05.2008 г., отразяваща нереализирана доставка с данъчна основа на сделката 10021,55 лв. и начислен ДДС с право на пълен данъчен кредит 2004,31 лв. Като предмет на доставка било отразено „покупка“, без уточнен вид на стоката или услугата. Като издател на фактурата било посочено „А.“ ЕООД, ЕИК *****.

„А.“ ЕООД било регистрирано по ф. д. № 15432/2007 г., с регистрация по ДОПК на 10.08.2004 г. и регистрация по ЗДДС, считано от 13.10.2004 г. и дерегистрирано на 05.03.2009 г. То било преместено от ТД на НАП – П. в ТД на НАП – С., офис К. на 23.11.2007 г. Едноличен собственик на капитала на „А.“ ЕООД бил Л.Д.М.. Той закупил дружеството от непознато лице, не разполагал с никакви счетоводни документи, издавани от юридическото лице, тъй като не извършвал никаква стопанска дейност и не познавал подс. Н. М..

Фактура с № 878/26.05.2008 г. била отразена от неустановено лице в дневника за продажби на дружеството за съответния данъчен период с цел имитиране на привидно изрядна търговска дейност, без сделката, удостоверена чрез този документ, действително да е била осъществена. На посоченото дружество била извършена данъчна ревизия за периода, в който е била издадена фактурата на „Н. 2000“ ЕООД, която протекла по реда на чл. 122 от ДОПК, поради непредставяне на документи от ревизираното дружество. Приключила с издаването на ревизионен акт, с който на търговеца били начислени допълнителни данъчни задължения в размер над 2 милиона лева. По искане на НАП през 2015 г. по отношение на дружеството било открито производство по несъстоятелност.

Въпреки отсъствието на реална доставка по споменатата фактура, подс. М., с цел постигане без основание на данъчно облекчение, решила да отчете отразената чрез нея стопанска активност. Тя я предоставила на Л. П., която отново без да знае за фиктивния характер на доставката, описала фактурата в дневника за покупки на „Н. 2000“ ЕООД (том 15, л. 129 от ДП). С отразяване на фактурата в дневника за покупки той придобил характер на документ с невярно съдържание – съдържал информация за неизвършени в действителност сделки.

Отразяването на фактурата с № 878/26.05.2008 г. в дневника за покупки рефлектирало и върху съдържанието на справка-декларация по ЗДДС за периода (том 15, л. 123 от ДП), в която чрез поведението на подсъдимата залегнали следните неверни обстоятелства: в кл. 41 от документа бил посочен ДДС с право на пълен данъчен кредит в размер на 34751,28 лв. при действителен в размер на 32746,97 лева, а в кл. 50 – ДДС за внасяне в размер на 4404,27 лв. при действителен в размер на 6 408,58 лв. Увеличаването по този начин на размера на ДДС с право на пълен данъчен кредит, чрез отразяването в счетоводните отчети на коментираната фактура с посочен издател „А.“ ЕООД, довело до преобразуване на размера на дължимия към държавата данък за периода, занижавайки го с 2 004,31 лв.

Упоменатата справка-декларация, чието съдържание било известно на подсъдимата и одобрено от нея, била технически подадена по електронен път от упълномощено лице в ТД на НАП – П. на 13.06.2008 г., където била заведена с вх. № 16001114074/13.06.2008 г. С това и посочените по-горе

неистински сведения били посредствено потвърдени от управителя на „Н. 2000“ ЕООД Н. М. пред органите по приходите, която отново ползвала П. и упълномощеното лице, което технически я подало пред НАП – последните двама несъзнаващи характера на предоставения първичен счетоводен документ като описващ несъществуваща стопанска операция. От поведението на подсъдимата последвало избягване на установяването и плащането на данъчни задължения за периода, възлизащи на 2004,31 лв., поради неправомерното приспадане на неследващ се данъчен кредит в същия размер.

Ведно със справката-декларация, съобразно регламента на чл. 125, ал. 3 от ЗДДС, от упълномощеното лице на същата дата (13.06.2008 г.) били подадени електронно и съпровождащите я отчетни регистри. Сред тях бил и дневникът за покупки за периода. Пред органите по приходите – ТД на НАП – П. при представянето на произтичащата от подадения документ информация, той бил използван от подсъдимата като документ с невярно съдържание, с оглед отразената в него фактура, издадена от името на „А.“ ЕООД, по която липсвала всъщност реална доставка на стоки и услуги по смисъла на чл. 6, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 от ЗДДС.

4. Манипулиране на данните за установяване на данъчни задължения, включващ използване на фактури за фиктивни сделки, подс. М. реализирала и в данъчния период по ЗДДС месец февруари (01.02. – 28.02) 2011 г.. Тя отново се сдобила по неустановен начин с фактура № 69/20.02.2011 г. с данъчна основа на доставката 5526,43 лв. и начислен ДДС при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 1105,29 лв., в която като предмет на доставка било посочено „стока“, без в действителност да е била реализирана подобна доставка. Като издател на фактурата било посочено дружеството „Б.“ ООД, ЕИК *****.

Считано от 30.11.2010 г. дружествените дялове на „Б.“ ООД (справка в ТР, том 30, л. 125 от ДП) били собственост на А.К. и Г.С., като дружеството се управлявало и представлявало от А.К.. В дневниците за продажби на дружеството за съответния период били осчетоводени фактури, издадени на „Н. 2000“ ЕООД. По отношение на фактура с № 69/20.02.2011 г. същата била включена в дневника за продажби на „Б.“ ООД, но последното не отчело приходи по нея, тъй като за финансовата 2011 г. не е подало годишна данъчна декларация по чл. 92 от ЗКПО. Включването на посочената фактура в

дневниците за продажби за периода било извършено с цел имитиране на привидно изрядна търговска дейност, без действително сделката, удостоверена чрез този документ, да е била осъществена. Поради привидността на сделката дружеството не разполагало с транспортни или други документи, доказващи извършената доставка.

И в този случай се касаело за сделка, която не е била реализирана – обстоятелство, което било добре известно на подс. М.. Въпреки отсъствието на реална доставка по споменатата фактура, М. решила да я отчете с цел постигане на данъчно облекчение без основание. Тя я предоставила на счетоводната кантора, обслужваща „Н. 2000“ ЕООД. По вече описания за предходните данъчни периоди начин и при липса на знание за неистинност, Л. П. я описала в дневника за покупки на дружеството (том 18, л. 25 от ДП). С това и този регистър придобил характеристиките на документ с невярно съдържание, тъй като съдържал сведения за неосъществена търговска дейност.

Отразяването на фактурата в дневника за покупки рефлектирало и върху съдържанието на справка-декларацията по ЗДДС за периода (том 18, л. 23 от ДП), в която чрез поведението на подсъдимата залегнали несъответстващи на истината обстоятелства: в кл. 41 от документа бил посочен ДДС с право на пълен данъчен кредит в размер на 32034,72 лв., при действителен в размер на 30929,43 лв., а в кл. 50 – ДДС за внасяне в размер на 8633,93 лв., при действителен в размер на 9739,22 лв. Увеличаването по този начин на размера на ДДС с право на пълен данъчен кредит чрез отразяването в счетоводните отчети на коментираната фактура с посочен издател „Б.“ ООД довело до преобразуване и на размера на дължимия към държавата данък за периода, занижавайки го със 1105,29 лв.

Описаната справка-декларация по ЗДДС за данъчния период месец февруари 2011 г., по установения между подсъдимата и счетоводната кантора ред, технически била подадена от упълномощеното лице по електронен път в ТД на НАП – П. на 14.03.2011 г., където била заведена с вх. № 16001687914. С това и посочените по-горе неистински сведения били посредствено потвърдени от управителя на „Н. 2000“ ЕООД Н. М. пред органите по приходите. Подс. М. знаела за действията на свид. П. и упълномощеното лице, подало декларацията пред НАП. Последните две лица, обаче, не знаели,

че обсъдения по-горе счетоводен документ описва несъществуваща стопанска операция-факт, известен на подсъдимата, на която са били известни и последиците от вписването му във вторичния счетоводен документ и декларацията па ЗДДС. Пряка последица от поведението на подсъдимата било избягване на установяването и плащането на данъчни задължения от ръководения от нея търговец за периода, възлизащи на 1105,29 лв., поради неправомерното приспадане на наследващ се данъчен кредит в същия размер.

От упълномощеното лице на същата дата (14.03.2011 г.), наред със справка-декларацията били подадени електронно и съпровождащите я отчетни регистри, сред които и дневникът за покупки за периода. Пред органите по приходите – ТД на НАП – П., чрез представянето на произтичащата от подадения документ информация, той бил използван от подсъдимата в качеството му на документ с невярно съдържание, отразяващ фактурата, издадена от името на „Б.“ ООД, по която липсвала реална доставка на стоки и услуги по смисъла на чл. 6, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 от ЗДДС.

5. За данъчния период по ЗДДС месец март (01.03. – 31.03.) 2011 г. подс. М. се снабдила отново с фактури, отразяващи като получени от „Н. 2000“ ЕООД неизвършени доставки. Получените по неустановен начин фактури от подс. М. били:

- Фактура с № 117/06.03.2011 г. – с данъчна основа на доставката 895,83 лв. и начислен ДДС при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 179,17 лв. Като издател на фактурата било посочено дружеството „Б.“ ООД, а като предмет било отразено „стока“.

- Фактура с № 131/20.03.2011 г. – с данъчна основа на доставката 754,05 лв. и начислен ДДС при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 150,81 лв. Като издател на фактурата било посочено дружеството „Б.“ ООД, а като предмет било отразено „стока“.

- Фактура с № 143/27.03.2011 г. – с данъчна основа на доставката 857,69 лв. и начислен ДДС при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 171,54 лв. Като издател на фактурата било посочено дружеството „Б.“ ООД, а като предмет било отразено „суровина“.

- Фактура с № 194/13.03.2011 г. – с данъчна основа на доставката 3001,40 лв. и начислен ДДС при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 600,28 лв. В счетоводния документ като доставчик фигурирало

дружеството „М.“ ООД.

За дружеството „Б.“ ООД обстоятелствата, посочени в предходния пункт, са идентични и за обсъждания данъчен период. Фактурите и за този данъчен период били включени в дневника за продажби на „Б.“ ООД за съответния период, но последното не е отчело приходи по тях, тъй като за финансовата 2011 г. не подало годишна данъчна декларация по чл. 92 от ЗКПО. Включването на фактурите в дневниците за продажби за периода било извършено с цел имитиране на привидно изрядна търговска дейност, без действително сделките, удостоверени чрез тези документи, да са били осъществени. Именно поради привидността на сделките дружеството не разполагало с транспортни или други документи, доказващи извършени доставки по посочените фактури.

Дружеството „М.“ ООД, с ЕИК ***** (справка от ТР в том 30, л. 8 от ДП) било собственост на Б.А., Б.К., П.П., Д.С. и Л. А., а се управлявало заедно и поотделно от Б.А. и Б.К.. Дружеството се занимавало с продажба на плодове и зеленчуци. До 30.04.2011 г. било наемател на „Р.“ АД в, с. П., ползвало хладилна камера № 8, офис и търговска площ в плодохранилище, находящо се в стоково тържище в с. П.. Посочената по-горе фактура с № 194/13.03.2011 г. била включена от неустановено лице в дневника за продажби на „М.“ ООД за месец март 2011 г. с цел имитиране на привидно изрядна търговска дейност, без действително сделката, удостоверена чрез този документ, да е била осъществена.

Отразените чрез гореописаните фактури сделки били симулативни, тъй като подобни доставки не били реализирани. Подсъдимата М. ясно съзнавала това в качеството на лице не само вписано като управител, но и фактически управляващо „Н. 2000“ ЕООД.

Въпреки отсъствието на реални доставки по споменатите първични счетоводни документи, М. ги представила на оперативния счетоводител Л. П.. Тя, както и за преждеобсъдените данъчни периоди, отново не знаела за фиктивния характер на описаните във фактурите стопански операции. Отразила ги в дневника за покупки за данъчния период (том 18, л. 46 и сл. от ДП). По този начин подсъдимата, посредством свид. П., възползвайки се от грешните ☐ представи за фактите от обективната действителност, допринесла за оформянето на дневника за покупки като документ с невярно съдържание,

понеже съдържал информация за отсъстващи сделки, т. е. при липса на истински доставки на стоки и услуги по смисъла на чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС.

Отразяването на фактурите в дневника за покупки рефлектирало и върху съдържанието на справка-декларация (том 18, л. 44 от ДП) по ЗДДС за периода, в която чрез поведението на подсъдимата залегнали следните неверни обстоятелства: в кл. 41 от документа бил посочен ДДС с право на пълен данъчен кредит в размер на 36762,74 лв., при действителен в размер на 35660,94 лева, а в кл. 50 – ДДС за внасяне в размер на 7425,60 лв., при действителен в размер на 8527,40 лв. Увеличаването по този начин на размера на ДДС с право на пълен данъчен кредит, чрез отразяването в счетоводните отчети на коментираните фактури с посочени доставчици „Б.“ ООД и „М.“ ООД, довело до преобразуване на размера на дължимия към държавата данък за периода, занижавайки го с 1101,80 лв.

Обсъдената справка-декларация, чието съдържание било известно и одобрено от подсъдимата, била технически подадена по електронен път от упълномощеното лице на 14.04.2011 г. в ТД на НАП – П., където била заведена с вх. № 16001707840. С това и посочените по-горе неистински сведения били посредствено потвърдени от управителя на „Н. 2000“ ЕООД-подс. Н. М. пред органите по приходите, служейки си за техническото реализиране и на тази дейност със свид. П. и упълномощеното лице, които изготвили и подали електронно пред НАП справка-декларацията, несъзнаващи ролята на предоставените първични счетоводни документи като описващи несъществуващи стопански операции. Пряка последица от поведението на подсъдимата било избягване на установяването и плащането на данъчни задължения за периода за управляваното от нея търговско предприятие, възлизащи на 1101,80 лв., поради неправомерното приспадане на наследващ се данъчен кредит в същия размер.

Наред със справка-декларация, съобразно чл. 125, ал. 3 от ЗДДС, от упълномощеното лице на същата дата (14.04.2011 г.) технически били подадени електронно и съпровождащите я отчетни регистри, сред които и дневникът за покупки за периода. Така пред органите по приходите – ТД на НАП–П. при представянето на произтичащата от подадения документ информация той бил използван от подсъдимата в качеството му на документ с невярно съдържание с оглед отразените в него фактури, издадени от името на

„Б.“ ООД и „М.“ ООД, по които липсвали всъщност реални доставки на стоки и услуги по смисъла на чл. 6, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 от ЗДДС.

6. За данъчния период по ЗДДС месец април (01.04. – 30.04.) 2011 г.
подс. М. се снабдила с поредни фактури, отразяващи като получени от „Н. 2000“ ЕООД неизвършени доставки. Получените от подс. М. по неустановен начин фактури били:

- Фактура с № 165/03.04.2011 г. – с данъчна основа на доставката 734,40 лв. и начислен ДДС при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 146,88 лв. Като издател на фактурата било посочено дружеството „Б.“ ООД, а като предмет на доставка било отразено „стока“.

- Фактура с № 193/17.04.2011 г. – с данъчна основа на доставката 2159,20 лв. и начислен ДДС при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 431,84 лв. Като издател на фактурата било посочено дружеството „Б.“ ООД, а като предмет на доставката било отразено „стока“.

- Фактура с № 1000000037/18.04.2011 г. – с данъчна основа на доставката 10024,51 лв. и начислен ДДС при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 2004,90 лв. Като издател на фактурата било посочено дружеството „Б.“ ООД, а като предмет на доставка било отразено „стока“.

- Фактура с № 207/22.04.2011 г. – с данъчна основа на доставката 1459,15 лв. и начислен ДДС при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 291,83 лв. В счетоводния документ като доставчик фигурирало дружеството „Б.“ ООД, а като предмет на доставка било отразено „стока“;

- Фактура с № 278/27.04.2011 г. – с данъчна основа на доставката 8333,33 лв. и начислен ДДС при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 1666,66 лв. В счетоводния документ като доставчик фигурирало дружеството „Н.“ ЕООД, а като предмет на доставка било отразено „портокал, ябълка“.

- Фактура с № 281/28.04.2011 г. – с данъчна основа на доставката 10000 лв. и начислен ДДС при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 2000 лв. В счетоводния документ като доставчик фигурирало дружеството „Н.“ ЕООД, а като предмет на доставка било отразено „портокал, ябълка, киви, круша“.

Липсата на реализирана търговска дейност от „Б.“ ООД спрямо управляваното от подс. М. дружество е коментирана по-горе, като изложената фактология е относима и към фактите за обсъждания данъчен период. В дневниците за продажби на дружеството и за този данъчен период били осчетоводени фактурите, които отразявали неосъществени търговски сделки.

Едноличен собственик на капитала на дружеството „Н.“ ЕООД, ЕИК *****, бил С.С.П. (справка от ТР в том 30, л. 100 от ДП). На 28.10.2013 г. в Търговския регистър като управител по Договор за управление и контрол бил вписан А.С., който бил поставен под ограничено запрещение (том 30, л. 108 от ДП). Горецитираните фактури са били издадени, когато управител и собственик на дружеството бил С.С.П.. Посочените първични счетоводни документи не са били включени в дневниците за продажби на „Н.“ ЕООД и не е била подадена годишна данъчна декларация по ЗКПО за 2011 г. Дружеството имало регистрирани договори на работници в строителството, но не и в сферата на търговията с плодове и зеленчуци. То не е имало отношения и с „Р.“ АД през 2011 г. (служебна бележка № 1/20.04.2016 г. от „Р.“ АД, с. П., намираща се в том 14, л. 42 от ДП), което стопанисвало стоково тържище в с. П..

Отразените сделки в обсъдените за конкретния данъчен период фактури били симулативни. Подсъдимата била наясно за това в качеството на ръководещ стопанската дейност на „Н. 2000“ ЕООД. Въпреки отсъствието на реални доставки по тези първични счетоводни документи, подс. М. ги представила отново на оперативния счетоводител Л. П.. Последната, без да знае за фиктивния характер на описаните във фактурите стопански операции, ги отразила в дневника за покупки за данъчния период (том 18, л. 68 и сл. от ДП). По този начин подсъдимата посредством П., възползвайки се от грешните □ представи, допринесла за оформянето на дневника за покупки като документ с невярно съдържание, съдържащ информация за нереализирани търговски сделки, т. е. при липса на истински доставки на стоки и услуги по смисъла на чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС.

Отразяването на фактурите в дневника за покупки рефлектирало и върху съдържанието на справката-декларация по ЗДДС за периода (том 18, л. 66 от ДП), в която чрез поведението на подсъдимата залегнали неверни обстоятелства: в кл. 41 от документа бил посочен ДДС с право на пълен

данъчен кредит в размер на 37338,88 лв., при действителен в размер на 30796,77 лева, а в кл. 50 – ДДС за внасяне в размер на 8850,08 лв., при действителен в размер на 15392,19 лв. Увеличаването по този начин на размера на ДДС с право на пълен данъчен кредит, чрез отразяването в счетоводните отчети на коментираните фактури с посочени доставчици „Б.“ ООД и „Н.“ ЕООД, автоматично довело до преобразуване на размера на дължимия към държавата данък за периода, занижавайки го с 6542,11 лв.

Справката-декларация, чието съдържание било известно и одобрено от подсъдимата, била технически подадена по електронен път от упълномощеното лице на 13.05.2011 г. в ТД на НАП – П., където била заведена с вх. № 16001723982. Така посочените по-горе неистински сведения били посредствено потвърдени от управителя на „Н. 2000“ ЕООД - подс. Н. М. пред органите по приходите, макар действията да са били реализирани от П. и упълномощеното лице. Последните две технически изготвили и подали електронно пред НАП справката-декларация, несъзнаващи ролята на предоставените първични счетоводни документи като описващи несъществуващи стопански операции. Пряка последица от поведението на подсъдимата било избягване от управлявания от нея търговец на установяването и плащането на данъчни задължения за периода в големи размери - 6542,11 лв., поради неправомерното приспадане на наследващ се данъчен кредит в същия размер.

Наред със справка-декларацията, съобразно чл. 125, ал. 3 от ЗДДС, от упълномощеното лице на същата дата (13.05.2011 г.) били подадени електронно, като техническо действие и съпровождащите я отчетни регистри, сред които и дневникът за покупки за периода. Така пред органите по приходите – ТД на НАП – П., при представянето на произтичащата от подадения документ информация, той бил използван от подсъдимата в качеството му на документ с невярно съдържание с оглед отразените в него фактури, издадени от името на „Б.“ ООД и „Н.“ ЕООД, по които липсвали реални доставки на стоки и услуги по смисъла на чл. 6, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 от ЗДДС.

7.3 а данъчния период по ЗДДС месец май (01.05. – 31.05.) 2011 г.
подсъдимата М. за пореден път, по неустановен начин, се сдобила с фактура, отразяваща недействителна стопанска операция - № 222/10.05.2011 г., с

данъчна основа на доставката 962,17 лв. и начислен ДДС при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 192,43 лв. Като предмет на доставка във фактурата било отразено „стока“, без в действителност да е била реализирана каквато и да е доставка. Като издател на фактурата било посочено отново дружеството „Б.“ ООД, ЕИК *****.

Фактура с № 222/10.05.2011 г. била включена в дневника за продажби на „Б.“ ООД, но последното не отчело приходи по нея, тъй като за финансовата 2011 г. не подало годишна данъчна декларация по чл. 92 от ЗКПО. Включването на посочената фактура в дневниците за продажби за периода било извършено с цел имитиране на привидно изрядна търговска дейност, без действително сделката, удостоверена чрез този документ, да е била осъществена. Именно поради привидността на сделката дружеството не разполагало с транспортни или други документи, доказващи извършена доставка.

И в този случай се касаело за „куха сделка“, която не е била реализирана – обстоятелство, добре известно на подс. М.. Въпреки отсъствието на реална доставка по споменатата фактура, подс. М. решила да отчете отразената чрез нея стопанска активност с цел постигане без основание на данъчно облекчение. Тя я предоставила на счетоводната кантора, обслужваща „Н. 2000“ ЕООД. Оперативният служител – Л. П., намирайки се в неведение за неистинския характер на търговската операция, я описала в дневника за покупки на дружеството (том 18, л. 87 от ДП). С това и този регистър придобил характеристиките на документ с невярно съдържание, бидейки носител на сведения за привидна търговска дейност.

Отразяването на фактурата в дневника за покупки се отразило и върху съдържанието на справката-декларация по ЗДДС за периода (том 18, л. 85 от ДП), в която чрез поведението на подсъдимата залегнали редица несъответстващи на истината обстоятелства: в кл. 41 от документа бил посочен ДДС с право на пълен данъчен кредит в размер на 38864,62 лв., при действителен в размер на 38672,19 лв., а в кл. 50 – ДДС за внасяне в размер на 12712,42 лв., при действителен в размер на 12904,85 лв. Увеличаването по този начин на размера на ДДС с право на пълен данъчен кредит чрез отразяването в счетоводните отчети на коментираната фактура с посочен издател „Б.“ ООД автоматично довело до преобразуване на размера на

дължимия към държавата данък за периода, занижавайки го със 192,43 лв. Тази справка-декларация, отнасяща се за данъчния период по ЗДДС месец май 2011 г., отново технически била подадена на 14.06.2011 г. в ТД на НАП – П. по електронен път от упълномощеното лице, където била заведена с вх. № 16001746543. Така посочените по-горе неистински сведения били посредствено потвърдени от управителя на „Н. 2000“ ЕООД - подс. Н. М. пред органите по приходите, която отново се възползвала от незнанието на свид. П. и упълномощеното лице за същностните за фактурата и справка-декларация обстоятелства. Пряка последица от поведението на подс. М. било избягване от подсъдимата на установяването и плащането на данъчни задължения за периода за управляваното от нея търговско дружество, възлизащи на 192,43 лв., поради неправомерното приспадане на наследващ се данъчен кредит в същия размер. Наред със справка-декларацията, спазвайки правилото на чл. 125, ал. 3 от ЗДДС, от упълномощеното лице на същата дата (14.06.2011 г.) били подадени технически електронно и съпровождащите я отчетни регистри. Сред тях бил и дневникът за покупки за периода, с което пред органите по приходите – ТД на НАП – П., при представянето на произтичащата от подадения документ информация той бил използван от подсъдимата в качеството му на документ с невярно съдържание с оглед отразената в него фактура, издадена от името на „Б.“ ООД, по която липсвала всъщност реална доставка на стоки и услуги по смисъла на чл. 6, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 от ЗДДС.

8. За данъчния период по ЗДДС месец септември (01.09. – 30.09.) 2011 г. подсъдимата М. за пореден път се сдобила по неустановен начин с фактура, отразяваща недействителна стопанска операция - с № 35/28.04.2011 г., с данъчна основа на доставката 8500,00 лв. и начислен ДДС при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 1700,00 лв. Като предмет на доставка във фактурата било отразено „картофи“, без в действителност да е била реализирана подобна доставка. Като издател на фактурата било посочено дружеството „П.“ ЕООД, ЕИК *****.

Едноличен собственик на капитала на „П.“ ЕООД, ЕИК ***** бил П.Н. (справка от ТР, т. 30, л. 90 от ДП). Дружеството не разполагало с техническа и кадрова обезпеченост. Същото нямало регистрирани работници на трудов договор. По инициатива на данъчен орган на 13.09.2011 г. дружеството било deregистрирано. Търговецът не е имал отношения с „Р.“

АД (служебна бележка № 1/20.04.2016 г. от „Р.“ АД, с. П. том 14, л. 42 от ДП) през 2011 г., което стопанисвало стоково тържище в с. П., откъдето по принцип подс. Н. М. снабдявала търговското предприятие от различни търговци. Фактура № 35/28.04.2011 г. била включена от неустановено лице в дневника на продажби на дружеството, с цел привидно придаване на вид за осъществена търговска дейност, без да е била действително осъществена сделката, удостоверена чрез този документ. Дружеството не разполагало с транспортни или други документи, доказващи извършена доставка.

И в този случай се касаело за „куха сделка“, която не била реализирана и това било известно на подс. М.. Въпреки отсъствието на реална доставка по споменатата фактура, подс. М. решила да отчете отразената чрез нея стопанска активност с цел постигане на данъчно облекчение без основание. Предоставила я на счетоводната кантора, обслужваща „Н. 2000“ ЕООД. Оперативният служител в кантората – Л. П., намирайки се отново в неведение за неистинския характер на търговската операция, я описала в дневника за покупки на дружеството (том 18, л. 172 от ДП). Така този регистър се превърнал в документ с невярно съдържание, тъй като съдържал сведения за привидна търговска дейност. Отразяването на фактурата в дневника за покупки рефлектирало и върху съдържанието на справка-декларацията (том 18, л. 170 от ДП) по ЗДДС за периода, в която чрез поведението на подсъдимата залегнали редица несъответстващи на истината обстоятелства: в кл. 41 от документа бил посочен ДДС с право на пълен данъчен кредит в размер на 26726,73 лв., при действителен в размер на 25026,73 лв., а в кл. 50 – ДДС за внасяне в размер на 4980,29 лв., при действителен в размер на 6680,29 лв. Увеличаването по този начин на размера на ДДС с право на пълен данъчен кредит, чрез отразяването в счетоводните отчети на коментираната фактура с посочен издател „П.“ ЕООД, довело до преобразуване на размера на дължимия към държавата данък за периода, занижавайки го с 1700,00 лв.

Обсъдената справка-декларация за данъчния период по ЗДДС месец септември 2011 г., съобразно установения ред между търговското предприятие, управлявано от подсъдимата и счетоводно обслужващата го фирма технически била подадена от упълномощеното лице на последната в ТД на НАП – П. по електронен път на 13.10.2011 г., където била заведена с вх. № 16001811394. Така посочените по-горе неистински сведения били

посредствено потвърдени от управителя на „Н. 2000“ ЕООД – подс. Н. М. пред органите по приходите, макар технически действието да било реализирано от лица, несъзнаващи невярно декларираните и удостоверени обстоятелства. Пряка последица от поведението □ била избягване от подсъдимата на установяването и плащането на данъчни задължения за периода, възлизащи на 1700,00 лв., дължими от управлявания от нея търговец поради неправомерното приспадане на наследващ се данъчен кредит в същия размер.

Наред със справка-декларацията от упълномощеното лице на същата дата (13.10.2011г.) били подадени електронно и съпровождащите я отчетни регистри. Сред тях бил и дневникът за покупки за периода. Така пред органите по приходите – ТД на НАП – П. при представянето на произтичащата от подадения документ информация той бил използван от подсъдимата в качеството му на документ с невярно съдържание с оглед отразената в него фактура, издадена от името на „Б.“ ООД, по която липсвала реална доставка на стоки и услуги по смисъла на чл. 6, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 от ЗДДС.

9. За данъчния период по ЗДДС месец октомври (01.10. – 31.10. 2011 г.)
подс. М. се снабдила по неустановен по делото начин с поредни фактури, отразяващи получени от „Н. 2000“ ЕООД доставки, неизвършени в действителност. В получените по неустановен начин фактури от подс. М. било отразено следното:

- Фактура с № 892/30.10.2011 г. – с данъчна основа на доставката 3850,00 лв. и начислен ДДС при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 770,00 лв. Като издател на фактурата било посочено дружеството „М.“ ЕООД, ЕИК *****, а като предмет на доставка било отразено „ябълка“.

- Фактура с № 893/30.10.2011 г. – с данъчна основа на доставката 4058,60 лв. и начислен ДДС при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 811,60 лв. Като издател на фактурата било посочено дружеството „М.“ ЕООД, ЕИК *****, а като предмет на доставката било отразено „ябълка, слива, дюля, круша“.

- Фактура с № 894/30.10.2011 г. – с данъчна основа на доставката 4152,00 лв. и начислен ДДС при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 830,40 лв. Като издател на фактурата било посочено дружеството

„М.“ ЕООД, ЕИК *****, а като предмет на доставката било отразено „круша“.

Едноличен собственик на капитала и управител на „М.“ ЕООД, ЕИК ***** бил М. Г. Г. (справка от ТР към Агенцията по вписвания, находяща се в том 30, л. 109 от ДП). Дружеството не е имало отношения с „Р.“ АД през 2011 г. (служебна бележка № 1/20.04.2016 г. от „Р.“ АД, с. П., находяща се в том 14, л. 42 от ДП), което стопанисвало стоково тържище в с. П., откъдето по принцип подс. Н. М. се снабдявала от различни търговци. Обсъдените фактури не били отразени в дневниците за продажби на дружеството. Същото не разполагало с ЕКАФП и от 14.12.2011 г. било с прекратена регистрация на основание чл. 176 от ЗДДС. Същото имало множество задължения към републиканския бюджет.

Отразените чрез същите фактури сделки били симулативни, тъй като доставки не били реализирани. Подсъдимата М. била наясно за това, тъй като лично управлявала „Н. 2000“ ЕООД.

Въпреки отсъствието на реални доставки по споменатите първични счетоводни документи, в изпълнение на взетото решение за отчитане чрез тях на фиктивна стопанска дейност за постигане на неправомерно данъчно облекчение, подс. М. ги представила отново на оперативния счетоводител Л. П., която не знаела за фиктивния характер на описаните във фактурите стопански операции и ги отразила в дневника за покупки за данъчния период (том 18, л. 194 и сл. от ДП). По този начин подсъдимата, възползвайки се от грешните представи за фактите от обективната действителност на свид. П., допринесла за оформянето на дневника за покупки като документ с невярно съдържание, понеже съдържал информация за отсъстващи сделки.

Отразяването на фактурите в дневника за покупки рефлектирало и върху съдържанието на справка-декларация по ЗДДС за периода (том 18, л. 192 от ДП), в която чрез поведението на подсъдимата залегнали следните неверни обстоятелства: в кл. 41 от документа бил посочен ДДС с право на пълен данъчен кредит в размер на 34813,63 лв., при действителен в размер на 32401,63 лева, а в кл. 50 – ДДС за внасяне в размер на 8172,34 лв., при действителен в размер на 10584,34 лв. Увеличаването по този начин на размера на ДДС с право на пълен данъчен кредит, чрез отразяването в счетоводните отчети на обсъдените фактури с посочен доставчик „М.“ ЕООД

, довело до преобразуване на размера на дължимия към държавата данък за периода, занижавайки го с 2412,00 лв.

Цитираната справка-декларация, чието съдържание било добре известно и одобрено от подсъдимата, технически била подадена в ТД на НАП – П. по електронен път от упълномощеното лице на 11.11.2011 г., където била заведена с вх. № 16001828828. Така посочените по-горе неистински сведения били посредствено потвърдени от управителя на „Н. 2000“ ЕООД Н. М. пред органите по приходите, чрез незнаещите неистинността им П. и упълномощеното лице. Като пряка последица от поведението на подсъдимата било избегнато установяването и плащането на данъчни задължения за периода в размер на 2412,00 лв., поради неправомерното приспадане на неследващ се данъчен кредит в същия размер.

Наред със справката –декларация от упълномощеното лице на същата дата (11.11.2011 г.) били подадени електронно и съпровождащите я отчетни регистри. Сред тях бил и дневникът за покупки за периода, с което пред органите по приходите – ТД на НАП – П. при представянето на произтичащата от подадения документ информация той бил използван от подсъдимата в качеството му на документ с невярно съдържание, поради отразените в него фактури, издадени от името на „М.“ ЕООД, по които липсвали всъщност реални доставки на стоки и услуги.

10. За данъчния период по ЗДДС месец ноември (01.11. – 30.11.) 2011 г. подс. М. отново се снабдила с фактури, отразяващи получени от „Н. 2000“ ЕООД доставки, неизвършени в действителност. В получените по неустановен начин фактури от подс. М. било отразено следното:

- Фактура с № 895/28.11.2011 г. е с данъчна основа на доставката 3240,00 лв. и начислен ДДС при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 648,00 лв. Като издател на фактурата било посочено дружеството „М.“ ЕООД, ЕИК *****, а като предмет на доставка било отразено „портокал“.

- Фактура с № 896/28.11.2011 г. е с данъчна основа на доставката 3780,00 лв. и начислен ДДС при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 756,00 лв. Като издател на фактурата било посочено дружеството „М.“ ЕООД, ЕИК *****, а като неин предмет - „портокал“.

- Фактура с № 897/28.11.2011 г. е с данъчна основа на доставката

3690,00 лв. и начислен ДДС при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 738,00 лв. Като издател на фактурата било посочено дружеството „М.“ ЕООД, ЕИК *****, а като предмет на доставка било отразено „портокал, мандарина“.

- Фактура с № 898/29.11.2011 г. е с данъчна основа на доставката 3171,00 лв. и начислен ДДС при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 634,20 лв. Като издател на фактурата било посочено дружеството „М.“ ЕООД, ЕИК *****, а като предмет на доставка било отразено „мандарина, ябълка“.

- Фактура с № 899/29.11.2011 г. е с данъчна основа на доставката 3600,00 лв. и начислен ДДС при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 720,00 лв. Като издател на фактурата било посочено „М.“ ЕООД, ЕИК *****, а като предмет на доставка било отразено „ябълка, картофи“.

- Фактура с № 900/29.11.2011 г. е с данъчна основа на доставката 3500,00 лв. и начислен ДДС при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 700,00 лв. Като издател на фактурата било посочено дружеството „М.“ ЕООД, ЕИК *****, а като предмет на доставка било отразено „картоф, пипер“.

Посочените за предходния данъчен период обстоятелства за дружеството-продавач са напълно относими и за този. Дружеството не е имало отношения с „Р.“ АД през 2011 г., което стопанисвало стоково тържище в с. П., откъдето по принцип подс. Н. М. се снабдявала от различни търговци. То не разполагало с ЕКАФП и от 14.12.2011 г. било с прекратена регистрация на основание чл. 176 от ЗДДС. Същото имало множество задължения към републиканския бюджет. В дневника за продажби на дружеството за месец ноември 2011 г. били включени следните фактури: фактура № 895/28.11.2011 г., фактура № 896/28.11.2011 г., фактура № 897/28.11.2011 г., фактура № 898/29.11.2011 г., фактура № 899/29.11.2011 г. и фактура № 900/29.11.2011 г. Включването на първичните счетоводни документи в дневника за продажби за периода било извършено с цел имитиране на привидно изрядна търговска дейност, без сделките, удостоверени чрез този документ, действително да са били осъществени. Дружеството-доставчик не разполагало с транспортни или други документи, доказващи извършена доставка.

Отразените чрез гореспоменатите фактури сделки били симулативни, тъй като подобни доставки не били осъществени. Подсъдимата знаела за недействителния им характер в качеството си на управител на „Н. 2000“ ЕООД, ръководещ неговата стопанска дейност. Въпреки това М., в изпълнение на взетото решение за отчитане чрез фактурите на нереализиран от дружеството разход за постигане на неправомерно данъчно облекчение, ги представила отново на оперативния счетоводител Л. П.. Несъзнаваща фиктивния характер на описаните във фактурите стопански операции, тя ги отразила в дневника за покупки за данъчния период (том 18, л. 225 и сл. от ДП). По този начин подсъдимата осигурила оформянето на дневника за покупки като документ с невярно съдържание, съдържащ информация за отсъстващи сделки, т. е. при липса на истински доставки на стоки и услуги по смисъла на чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС.

Отразяването на фактурите в дневника за покупки рефлектирало и върху съдържанието на справка-декларацията по ЗДДС за периода (том 18, л. 216), в която чрез поведението на подсъдимата залегнали следните неверни обстоятелства: в кл. 41 от документа бил посочен ДДС с право на пълен данъчен кредит в размер на 43052,58 лв., при действителен в размер на 38856,38 лева, а в кл. 50 – ДДС за внасяне в размер на 11024,17 лв., при действителен в размер на 15220,37 лв. Увеличаването по този начин на размера на ДДС с право на пълен данъчен кредит, чрез отразяването в счетоводните отчети на коментираните фактури с посочен доставчик „М.“ ЕООД, довело до преобразуване на размера на дължимия към държавата данък за периода, занижавайки го с 4196,20 лв.

Цитираната справка-декларация, чието съдържание било добре известно и одобрено от подсъдимата, била технически подадена по електронен път от упълномощеното лице на 14.12.2011 г. в ТД на НАП – П., където била заведена с вх. № 16001848922. С това и посочените по-горе неистински сведения били потвърдени от управителя на „Н. 2000“ ЕООД Н. М. пред органите по приходите, като подсъдимата се възползвала от незнанието на П. и упълномощеното лице, които технически изготвили и подали електронно пред НАП справка-декларацията. Пряка последица от поведението на подсъдимата било избягване на установяването и плащането на данъчни задължения за управлявания от нея търговец за периода, възлизащи на

4196,20 лв. поради неправомерното приспадане на наследващ се данъчен кредит в същия размер.

Наред със справката-декларация, от упълномощеното лице на същата дата (14.12.2011 г.) били подадени технически електронно и съпровождащите я отчетни регистри, сред които и дневникът за покупки за периода. Пред органите по приходите – ТД на НАП – П. при представянето на произтичащата от подадения документ информация той бил използван от подсъдимата в качеството му на документ с невярно съдържание с оглед отразените в него фактури, издадени от името на „М.“ ЕООД, по които липсвали всъщност реални доставки на стоки и услуги по смисъла на чл. 6, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 от ЗДДС.

11. За данъчния период по ЗДДС месец декември (01.12. – 31.12.) 2011 г.
подс. М. отново се снабдила с фактури, отразяващи получени от „Н. 2000“ ЕООД доставки, неизвършени в действителност. Получените от подс. М. по неустановен начин фактури били:

- Фактура с № 793/30.12.2011 г. с данъчна основа на доставката 4000,00 лв. и начислен ДДС при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 800,00 лв. Като издател на фактурата било посочено дружеството „В.“ ЕООД, ЕИК *****, а като предмет на доставка било отразено „ябълка“.

- Фактура с № 794/30.12.2011 г. с данъчна основа на доставката 4800 лв. и начислен ДДС при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 960,00 лв. Като издател на фактурата било посочено дружеството „В.“ ЕООД, ЕИК *****, а като предмет на доставката било отразено „домат, краставица“.

- Фактура с № 795/30.12.2011 г. с данъчна основа на доставката 4165,00 лв. и начислен ДДС при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 833,00 лв. Като издател на фактурата било посочено дружеството „В.“ ЕООД, ЕИК *****, а като предмет на доставка било отразено „портокал“.

- Фактура с № 796/30.12.2011 г. с данъчна основа на доставката 4200,00 лв. и начислен ДДС при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 840,00 лв. Като издател на фактурата било посочено дружеството „В.“ ЕООД, ЕИК *****, а като предмет на доставка било отразено „мандарини“.

- Фактура с № 797/30.12.2011 г. с данъчна основа на доставката 3700,00

лв. и начислен ДДС при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 740,00 лв. Като издател на фактурата било посочено дружеството „В.“ ЕООД, ЕИК *****, а като предмет на доставка било отразено „круша, домати“.

- Фактура с № 798/30.12.2011 г. с данъчна основа на доставката 4800,00 лв. и начислен ДДС при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 960,00 лв. Като издател на фактурата било посочено дружеството „В.“ ЕООД, ЕИК *****, а като предмет на доставка било отразено „сиврия, ябълка“.

- Фактура с № 799/30.12.2011 г. с данъчна основа на доставката 4300,00 лв. и начислен ДДС при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 860,00 лв. Като издател на фактурата било посочено дружеството „В.“ ЕООД, ЕИК *****, а като предмет на доставка било отразено „домат, краставици“.

- Фактура с № 800/30.12.2011 г. с данъчна основа на доставката 3570,00 лв. и начислен ДДС при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 714,00 лв. Като издател на фактурата било посочено дружеството „В.“ ЕООД, ЕИК *****, а като предмет на доставка било отразено „портокал“.

- Фактура с № 801/30.12.2011 г. с данъчна основа на доставката 3600,00 лв. и начислен ДДС при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 720,00 лв. Като издател на фактурата било посочено дружеството „В.“ ЕООД, ЕИК *****, а като предмет на доставка било отразено „мандарини“.

- Фактура с № 802/30.12.2011 г. с данъчна основа на доставката 4010,00 лв. и начислен ДДС при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 802,00 лв. Като издател на фактурата било посочено дружеството „В.“ ЕООД, ЕИК *****, а като предмет на доставка било отразено „круша, домати, сиврия“.

- Фактура с № 803/30.12.2011 г. с данъчна основа на доставката 3875,00 лв. и начислен ДДС при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 775,00 лв. Като издател на фактурата било посочено дружеството „В.“ ЕООД, ЕИК *****, а като предмет на доставка било отразено „ябълка, домати“.

- Фактура с № 804/30.12.2011 г. с данъчна основа на доставката 4360,00

лв. и начислен ДДС при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 872,00 лв. Като издател на фактурата било посочено дружеството „В.“ ЕООД, ЕИК *****, а като предмет на доставка било отразено „краставици, портокали, мандарини“.

На 24.11.2011 г. в гр. В.Т. с нотариално заверен договор П.Р.Д. продал на И. Г. Л. дружествените дялове на „В.“ ЕООД, ЕИК *****. Промяната в собствеността и управлението била вписана в Търговски регистър към Агенция по вписванията на 01.12.2011 г. Т. е. обсъдените по-горе фактури са били издадени в период, в който собственик и управител на дружеството е бил И. Л. (справка от ТР към Агенцията по вписвания - том 30, л. 27, 94 и сл. от ДП).

С дружеството П.Д. не извършвал никаква дейност. И. Л. бил поставен под пълно запрещение и бил диспансеризиран като психично болен с диагноза „шизофрения“. Горепосочените фактури не са били включени в дневника за продажби на „В.“ ЕООД. Дружеството не е регистрирало трудови договори на работници, нито е декларирало изплатени доходи на физически лица по извън трудови правоотношения по реда на чл. 73 от ЗДДФЛ. През 2011 г. дружеството не е имало отношения с „Р.“ АД (служебна бележка № 1/20.04.2016 г. от „Р.“ АД, с. П., том 14, л. 42 от ДП), от чието стоково тържище в с. П. подс. М. често се снабдявала от различни търговци. „В.“ ЕООД е било deregистрирано по инициатива на данъчен орган на 15.03.2012 г.

Отразените в обсъдените фактури сделки били симулативни, подобни доставки не съществували. Подсъдимата била наясно с това в качеството си на реално управляваща „Н. 2000“ ЕООД и ръководеща неговата стопанска дейност.

Въпреки отсъствието на реални доставки по споменатите първични счетоводни документи, подс. М. с цел постигане на неправомерно данъчно облекчение ги представила на оперативния счетоводител - свид. Л. П., която при осъществяване на дейността си, както бе вече многократно констатирано, не е имала знание за фиктивния характер на описаните във фактурите стопански операции. Тя ги отразила в дневника за покупки за данъчния период (том 18, л. 253 и сл. от ДП). Подсъдимата, отново чрез използването на незнаещата неистинския характер фактурите счетоводител П., осигурила

оформянето на дневника за покупки като документ с невярно съдържание, съдържащ информация за отсъстващи сделки, т. е. при липса на истински доставки на стоки и услуги по смисъла на чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС.

Отразяването на фактурите в дневника за покупки рефлектирало и върху съдържанието на справка-декларация по ЗДДС за периода (том 18, л. 242 от ДП), в която чрез поведението на подсъдимата залегнали следните неверни обстоятелства: в кл. 41 от документа бил посочен ДДС с право на пълен данъчен кредит в размер на 45823,83 лв., при действителен в размер на 35947,83 лева, а в кл. 50 – ДДС за внасяне в размер на 20220,03 лв., при действителен в размер на 30096,03 лв. Увеличаването по този начин на размера на ДДС с право на пълен данъчен кредит, чрез отразяването в счетоводните отчети на коментираните фактури с посочен доставчик „В.“ ЕООД, довело до преобразуване на размера на дължимия към държавата данък за периода, занижавайки го с 9876,00 лв.

Съдържанието на цитираната справка-декларация било добре известно и одобрено от подсъдимата. Тя технически била подадена по електронен път от упълномощеното лице на 13.01.2012 г. в ТД на НАП – П., където била заведена с вх. № 16001863144. Така посочените по-горе неистински сведения били потвърдени от управителя на „Н. 2000“ ЕООД - подс. Н. М. пред органите по приходите, служейки си като със свид. П. и упълномощеното лице, които технически изготвили и подали електронно пред НАП справка-декларацията, несъзнаващи вида на предоставените първични счетоводни документи като описващи несъществуващи стопански операции. Пряка последица от поведението ☐ било избягване от подсъдимата на установяването и плащането на данъчни задължения в големи размери за периода, възлизащи на 9876,00 лв., поради неправомерното приспадане на наследващ се данъчен кредит в същия размер.

Наред със справка-декларацията от упълномощеното лице на същата дата (13.01.2012 г.) били подадени чисто технически електронно и съпровождащите я отчетни регистри. Сред тях бил и дневникът за покупки за периода, с което пред органите по приходите – ТД на НАП – П., при представянето на произтичащата от подадения документ информация той бил използван от подсъдимата в качеството му на документ с невярно съдържание с оглед отразените в него фактури, издадени от името на „В.“ ЕООД, по които

липсвали всъщност реални доставки на стоки и услуги по смисъла на чл. 6, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 от ЗДДС.

Впоследствие периодът от 01.12.2007 г. до 31.01.2008 г. и периодът от 01.05.2008 г. до 31.12.2011 г. били обхванати от ревизионно производство, което трябвало да изследва задълженията, свързани с данъка върху добавената стойност, дължими от „Н. 2000“ ЕООД. Неговото начало било поставено със заповед за възлагане на ревизия № 1302645/03.06.2013 г. Тя била извършена от служителите на ТД на НАП – П. – Е.С. и М.Р.. В хода на органите по приходната администрация, отчитайки и резултатите от насрещните проверки на доставчиците на „Н. 2000“ ЕООД констатирали, че липсвали действителни доставки по гореописаните фактури, издадени от „П.“ ЕООД, „Н.“ ЕООД, „М.“ ЕООД, „И.*“ ЕООД, В.“ ЕООД, „А.“ ЕООД, ЕТ „Н.“, „М.“ ЕООД и „Б.“ ЕООД. Съответно установеното от тях намерило израз като изводи в изготвения ревизионен доклад № 1305002/27.11.2013 г. (том 19, л. 14 от ДП). Неговите мотиви били изцяло възприети в последвалия ревизионен акт № 161305002/13.02.2014 г. (том 19, л. 1 от ДП), с който били установени задължения за довносяне на ДДС в размер общо на 85339,11 лв. и лихви за просрочия към тях в размер на общо 30636,37 лв. Срещу ревизионния акт била подадена жалба от подс. М. чрез адвокат И.М. до Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ при ЦУ на НАП – П.. С решение № 533/03.06.2014 г. на И. ф. Директор на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ гр. П. при ЦУ на НАП издаденият ревизионен акт бил потвърден в обжалваната част за непризнат данъчен кредит в размер на 71927,98 лв., ведно с прилежащите лихви в размер на 27096,60 лв., и отменен в частта за непризнат данъчен кредит по фактури, издадени от „К.“ ЕООД, в размер на 13411,13 лв., ведно с прилежащите лихви в размер на 3539,77 лв.

По жалба на Н. М. срещу издадения ревизионен акт било образувано административно дело в Пловдивския административен съд (ПАС). С решение № 1409/13.07.2015 г. Пловдивският административен съд отхвърлил жалбата. Съдебното решение било обжалвано пред Върховния административен съд, който с окончателно решение № 2341/01.03.2016 г. оставил в сила решението на ПАС.

През инкриминирания период управляваното от подсъдимата М.

търговско дружество е осъществявало и действителна търговска дейност, вкл. покупка на хранителни стоки, за някои от тях - преработката им преди последваща продажба. За този вид стоки е имало реални доставки, съответно при осчетоводяването им не са въвеждани данни за неосъществени търговски сделки, с неизвършени плащания. Така през инкриминирания период управляваното от подс. М. предприятие осъществило и множество реални покупки на горива, както следва:

1. През данъчния период по ЗДДС месец юли (01.07. – 31.07.) 2008 г, за осъществени доставки били издадени данъчни фактури за доставка на стоки от „И.*“ ЕООД, отразяващи получени от „Н. 2000“ ЕООД доставки, както следва:

- Фактура с № 14/09.07.2008 г. с данъчна основа на доставката 1791,67 лв. и начислен ДДС при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 358,33 лв.;

- Фактура с № 41/18.07.2008 г. с данъчна основа на доставката 1808,33 лв. и начислен ДДС при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 361,67 лв.;

- Фактура с № 50/22.07.2008 г. с данъчна основа на доставката 3255,00 лв. и начислен ДДС при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 651,00 лв.

Като издател на всички посочени фактури било посочено „И.*“ ЕООД, ЕИК **-****, със седалище в гр. П., а като вид на стоката или обхват и вид на услугата било отразено „разходи“.

2. За данъчен период по ЗДДС месец август (01.08. – 31.08.) 2008 г., била издадена под № 83/08.08.2008 г. с начислен ДДС при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 716,67 лв. и с посочен доставчик „И.*“ ЕООД. Като вид на стоката – предмет на доставка, във фактурата било посочено „гориво“.

3. За данъчния период по ЗДДС месец септември (01.09. – 30.09.) 2008 г. от същия доставчик били издадени:

- Фактура с № 132/08.09.2008 г. – с данъчна основа на доставката 3633,33 лв. и начислен ДДС при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 726,67 лв.;

- Фактура с № 150/18.09.2008 г. – с данъчна основа на доставката 2662,50 лв. и начислен ДДС при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 532,50 лв.

Като издател на посочените фактури било посочено „И.*“ ЕООД, ЕИК **-****, а като вид на стоката или обхват и вид на услугата било отразено „материали“.

4. За данъчния период по ЗДДС месец октомври (01.10. – 31.10.) 2008 г. подс. М. били осчетоводени фактури, отразяващи получени от „Н. 2000“ ЕООД доставки, извършени в действителност. В тези фактури било отразено следното:

- Фактура с № 188/01.10.2008 г. – с данъчна основа на доставката 4375,00 лв. и начислен ДДС при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 875,00 лв.;

- Фактура с № 232/21.10.2008 г. – с данъчна основа на доставката 4703,33 лв. и начислен ДДС при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 940,67 лв.

Като издател на посочените фактури било посочено „И.*“ ЕООД, ЕИК **-****, а като вид на стоката или обхват и вид на услугата било отразено „гориво“.

5. За данъчен период по ЗДДС месец ноември (01.11. – 31.11.) 2008 г издадените фактури, удостоверяващи реални търговски сделки, по които дружеството „Н. 2000“ ЕООД било получател на стоки и услуги са :

- Фактура с № 273/03.11.2008 г. – с данъчна основа на доставката 2425,00 лв. и начислен ДДС при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 485,00 лв.;

- Фактура с № 281/04.11.2008 г. – с данъчна основа на доставката 1616.67 лв. и начислен ДДС при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 323.33 лв.;

- Фактура с № 311/14.11.2008 г. – с данъчна основа на доставката 2425.00 лв. и начислен ДДС при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 485.00 лв.;

- Фактура с № 333/28.11.2008 г. – с данъчна основа на доставката 3916.67 лв. и начислен ДДС при доставки с право на пълен данъчен кредит в

размер на 783.33 лв.

Като издател на посочените фактури било посочено „И.*“ ЕООД, ЕИК **_****, а като вид на стоката или обхват и вид на услугата било отразено „гориво“.

6. През данъчния период по ЗДДС месец декември (01.12. – 31.12.) 2008 г. били издадени фактури, отразяващи получени от „Н. 2000“ ЕООД доставки, както следва:

- Фактура с № 355/08.12.2008 г. – с данъчна основа на доставката 2287,50 лв. и начислен ДДС при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 457,50 лв.;

- Фактура с № 370/15.12.2008 г. – с данъчна основа на доставката 1375,00 лв. и начислен ДДС при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 275,00 лв.;

- Фактура с № 382/18.12.2008 г. – с данъчна основа на доставката 2087,50 лв. и начислен ДДС при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 417,50 лв.;

- Фактура с № 389/23.12.2008 г. – с данъчна основа на доставката 2475,00 лв. и начислен ДДС при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 495,00 лв.

Като издател на посочените фактури било посочено „И.*“ ЕООД, ЕИК **_****, а като вид на стоката или обхват и вид на услугата било отразено „гориво“.

7. За данъчния период по ЗДДС месец януари (01.01. – 31.01.) 2009 г. били съставени, съответно осчетоводени и декларирани фактури, отразяващи получени от „Н. 2000“ ЕООД доставки:

- Фактура с № 407/07.01.2009 г. – с данъчна основа на доставката 3354,17 лв. и начислен ДДС при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 670,83 лв.;

- Фактура с № 445/22.01.2009 г. – с данъчна основа на доставката 2025,00 лв. и начислен ДДС при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 405,07 лв.;

- Фактура с № 455/28.01.2009 г. – с данъчна основа на доставката 2933,33 лв. и начислен ДДС при доставки с право на пълен данъчен кредит в

размер на 586,67 лв.

Като издател на посочените фактури било посочено „И.*“ ЕООД, ЕИК **_****, а като вид на стоката или обхват и вид на услугата било отразено „гориво“.

8. За данъчния период по ЗДДС месец февруари (01.02. – 28.02.) 2009 г. били издадени фактури за получени от „Н. 2000“ ЕООД доставки, както следва:

- Фактура с № 504/19.02.2009 г. – с данъчна основа на доставката 1316,67 лв. и начислен ДДС при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 263,33 лв.; с посочен предмет на доставката „материали“;

- Фактура с № 516/27.02.2009 г. – с данъчна основа на доставката 1975,00 лв. и начислен ДДС при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 395,00 лв.; с посочен предмет на доставката „гориво“.

Като издател на посочените фактури било посочено „И.*“ ЕООД, ЕИК **_****.

9. За данъчния период по ЗДДС месец март (01.03. – 31.03.) 2009 г. били издадени фактури за получени от „Н. 2000“ ЕООД доставки, както следва:

- Фактура с № 541/12.03.2009 г. – с данъчна основа на доставката 1225,00 лв. и начислен ДДС при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 245,00 лв.;

- Фактура с № 551/17.03.2009 г. – с данъчна основа на доставката 1347,50 лв. и начислен ДДС при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 269,50 лв.

Като издател на посочените фактури било посочено „И.*“ ЕООД, ЕИК **_****, а като вид на стоката или обхват и вид на услугата било отразено „гориво“.

10. За данъчния период по ЗДДС април (01.04. – 30.04.) 2009 г. били издадени следните фактури за получени от „Н. 2000“ ЕООД доставки:

- Фактура с № 1000000158/02.04.2009 г. – с данъчна основа на доставката 2320,83 лв. и начислен ДДС при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 464,17 лв.;

- Фактура с № 620/21.04.2009 г. – с данъчна основа на доставката

1216,67 лв. и начислен ДДС при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 243,33 лв.

11. За данъчния период по ЗДДС месец май (01.05. – 31.05.) 2009 г. били издадени фактури за получени от „Н. 2000“ ЕООД доставки, както следва:

- Фактура с № 646/04.05.2009 г. – с данъчна основа на доставката 1216,67 лв. и начислен ДДС при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 243,33 лв.;

- Фактура с № 650/07.05.2009 г. – с данъчна основа на доставката 1837,50 лв. и начислен ДДС при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 367,50 лв.

Като издател на посочените фактури било посочено „И.*“ ЕООД, ЕИК **_****, а като вид на стоката или обхват и вид на услугата било отразено „гориво“.

12. За данъчния период по ЗДДС месец юни (01.06. – 30.06.) 2009 г. били издадени фактури за получени от „Н. 2000“ ЕООД доставки, както следва:

- Фактура с № 681/25.05.2009 г. – с данъчна основа на доставката 1216,67 лв. и начислен ДДС при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 243,33 лв.;

- Фактура с № 708/15.06.2009 г. – с данъчна основа на доставката 3262,50 лв. и начислен ДДС при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 652,50 лв.

Като издател на посочените фактури било посочено „И.*“ ЕООД, ЕИК **_****, а като вид на стоката или обхват и вид на услугата било отразено „материали“.

13. За данъчен период по ЗДДС месец юли (01.07. – 31.07.) 2009 г., била издадена фактура за получени от „Н. 2000“ ЕООД доставки № 747/03.07.2009 г. с данъчна основа на доставката 1300,00 лв. и начислен ДДС при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 260,00 лв. В качеството на доставчик било посочено дружеството „И.*“ ЕООД, а като вид на стоката – предмет на доставка, във фактурата било посочено „гориво“.

14. За данъчен период по ЗДДС месец август (01.08. – 31.08.) 2009 г. била издадена фактура № 823/18.08.2009 г. с данъчна основа на доставката

1325,00 лв. и начислен ДДС при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 265,00 лв. В качеството на доставчик било посочено дружеството „И.*“ ЕООД, а като вид на стоката – предмет на доставка, във фактурата било посочено „гориво“.

15. За данъчния период по ЗДДС месец септември (01.09. – 30.09.) 2009 г. били издадени фактури за получени от „Н. 2000“ ЕООД доставки, както следва:

- Фактура с № 853/08.09.2009 г. – с данъчна основа на доставката 3433,33 лв. и начислен ДДС при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 686,67 лв.;

- Фактура с № 785/27.07.2009 г. – с данъчна основа на доставката 3166,67 лв. и начислен ДДС при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 633,33 лв.

Като издател на посочените фактури било посочено „И.*“ ЕООД, ЕИК **_****, а като вид на стоката или обхват и вид на услугата било отразено „гориво“.

16. За данъчния период по ЗДДС месец октомври (01.10. – 31.10.) 2009 г. били издадени фактури за получени от „Н. 2000“ ЕООД доставки, както следва:

- Фактура с № 924/15.10.2009 г. – с данъчна основа на доставката 3250,00 лв. и начислен ДДС при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 650,00 лв.;

- Фактура с № 935/21.10.2009 г. – с данъчна основа на доставката 3250,00 лв. и начислен ДДС при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 650,00 лв.;

- Фактура с № 896/30.09.2009 г. – с данъчна основа на доставката 1258,33 лв. и начислен ДДС при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 251,67 лв.

Като издател на посочените фактури било посочено „И.*“ ЕООД, ЕИК **_****, а като вид на стоката или обхват и вид на услугата било отразено „гориво“.

17. За данъчния период по ЗДДС месец ноември (01.11. – 30.11.) 2009 г. били издадени фактури за получени от „Н. 2000“ ЕООД доставки, както

следва:

- Фактура с № 974/05.11.2009 г. – с данъчна основа на доставката 2062,50 лв. и начислен ДДС при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 412,50 лв.;

- Фактура с № 1000000207/09.11.2009 г. – с данъчна основа на доставката 4125,00 лв. и начислен ДДС при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 825,00 лв.;

- Фактура с № 1017/24.11.2009 г. – с данъчна основа на доставката 2683,33 лв. и начислен ДДС при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 536,67 лв.;

- Фактура с № 959/31.10.2009 г. – с данъчна основа на доставката 1383,33 лв. и начислен ДДС при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 276,67 лв.

Като издател на посочените фактури било посочено „И.*“ ЕООД, ЕИК **-****, а като вид на стоката или обхват и вид на услугата било отразено „гориво“.

18. За данъчния период по ЗДДС месец декември (01.12. – 31.12.) 2009 г. били издадени фактури за получени от „Н. 2000“ ЕООД доставки, както следва подс. М. се снабдила с поредни фактури, отразяващи получени от „Н. 2000“ ЕООД доставки, неизвършени в действителност. В получените по неустановен начин фактури от подс. М. било отразено следното:

- Фактура с № 1051/14.12.2009 г. – с данъчна основа на доставката 3300,00 лв. и начислен ДДС при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 660,00 лв.;

- Фактура с № 1071/29.12.2009 г. – с данъчна основа на доставката 1358,33 лв. и начислен ДДС при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 271,67 лв.;

Като издател на посочените фактури било посочено „И.*“ ЕООД, ЕИК **-****, а като вид на стоката или обхват и вид на услугата било отразено „гориво“.

19. За данъчния период по ЗДДС месец януари (01.01. – 31.01.) 2010 г. била издадена фактура за получена от „Н. 2000“ ЕООД доставка с № 1099/18.01.2010 г., данъчна основа на доставката 3604,17 лв. и начислен ДДС

при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 720,83 лв. В качеството на доставчик било посочено дружеството „И.*“ ЕООД, а като вид на стоката – предмет на доставка, във фактурата било посочено „гориво“.

20. За данъчния период по ЗДДС месец февруари (01.02. – 28.02.) 2010 г. била издадена фактура за получена от „Н. 2000“ ЕООД доставка с № 1142/15.02.2010 г., с данъчна основа на доставката 3483,33 лв. и начислен ДДС при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 696,67 лв. В качеството на доставчик било посочено дружеството „И.*“ ЕООД, а като вид на стоката – предмет на доставка, във фактурата било отразено „гориво“.

21. За данъчния период по ЗДДС месец март (01.03. – 31.03.) 2010 г. били издадени фактури за получени от „Н. 2000“ ЕООД доставки, както следва:

- Фактура с № 1183/24.03.2010 г. – с данъчна основа на доставката 2530,00 лв. и начислен ДДС при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 506,00 лв.;

- Фактура с № 1184/24.03.2010 г. – с данъчна основа на доставката 1291,67 лв. и начислен ДДС при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 258,33 лв.;

- Фактура с № 1196/31.03.2010 г. – с данъчна основа на доставката 2841,67 лв. и начислен ДДС при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 568,33 лв.

- Фактура с № 1159/28.02.2010 г. – с данъчна основа на доставката 1516,67 лв. и начислен ДДС при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 303,33 лв.;

Като издател на посочените фактури било посочено „И.*“ ЕООД, ЕИК **-****, а като вид на стоката или обхват и вид на услугата било отразено „гориво“.

22. За данъчния период по ЗДДС месец април (01.04. – 30.04.) 2010 г. била издадена фактура, отразяваща получена от „Н. 2000“ ЕООД доставка. Фактурата била под № 1211/12.04.2010 г. с данъчна основа на доставката 4208,33 лв. и начислен ДДС при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 841,67 лв. В качеството на доставчик било посочено дружеството „И.*“ ЕООД, а като вид на стоката – предмет на доставка, във фактурата било

отразено „гориво“.

23. За данъчния период по ЗДДС месец май (01.05. – 31.05.) 2010 г. била издадена и осчетоводена фактура, отразяваща получена от „Н. 2000“ ЕООД доставка. Посочената фактура била под № 1000000099/30.04.2010 г., с данъчна основа на доставката 679,17 лв. и начислен ДДС при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 135,83 лв. В качеството на доставчик било посочено дружеството „И.*“ ЕООД, а като вид на стоката – предмет на доставка, във фактурата било отразено „гориво“.

24. За данъчния период по ЗДДС месец юни (01.06. – 30.06.) 2010 г. били издадени фактури за получени от „Н. 2000“ ЕООД доставки, както следва:

- Фактура с № 1249/04.06.2010 г. с данъчна основа на доставката 3050,00 лв. и начислен ДДС при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 610,00 лв.;

- Фактура с № 1252/15.06.2010 г. с данъчна основа на доставката 1800,00 лв. и начислен ДДС при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 360,00 лв.;

- Фактура с № 1261/23.06.2010 г. с данъчна основа на доставката 1541,67 лв. и начислен ДДС при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 308,33 лв.

- Фактура с № 1266/29.06.2010 г. с данъчна основа на доставката 4200,00 лв. и начислен ДДС при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 840,00 лв.

Като издател на посочените фактури било посочено „И.*“ ЕООД, ЕИК **_****, а като вид на стоката или обхват и вид на услугата било отразено „гориво“.

25. За данъчния период по ЗДДС месец юли (01.07. – 31.07.) 2010 г. била издадена фактура, отразяваща получена от „Н. 2000“ ЕООД доставка с № 1274/15.07.2010 г., с данъчна основа на доставката 2408,00 лв. и начислен ДДС при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 481,60 лв. В качеството на доставчик било посочено дружеството „И.*“ ЕООД, а като вид на стоката – предмет на доставка, във фактурата било отразено „гориво“.

Всички описани по-горе фактури с отразени доставки на горива от

„И.*“ ЕООД, били представени от подсъдимата в дружеството, счетоводно обслужващо управляваното от подсъдимата дружество. Те били включени в дневника за покупки за съответния период и съответно отразени в дължимата и подадена пред ТД на НАП-П. справка- декларация за периода. Първият съд е приел, че всяка една от сочените фактури отразява действителна доставка на стока. С включването ѝ във вторичните счетоводни документи, както и декларирането за всеки от данъчните периоди не е постигнато занижаване на дължимия за периода размер на ДДС. Самото дружество „И.*“ ЕООД било регистрирано по ЗДДС, считано от 26.06.2008 г. и deregистрирано на 05.10.2011 г. на основание чл. 176 от ДОПК. Към момента на издаване на цитираните фактури едноличен собственик на капитала и управител на „И.*“ ЕООД бил свид. Д.И.С.. Посоченото дружество имало търговски отношения с „Н. 2000“ ЕООД, като обичайно издаването на фактури за доставка на гориво се предшествовало от издаване на експедиционни листове за всяка доставка, които впоследствие били основа за издаването на фактурите. Към инкриминирания по делото период, през който се твърди да са издавани фактури от това дружество за управляваното от подсъдимата дружество „Н. 2000“ ЕООД, управител и представляващ „И.*“ ЕООД е бил Д.И.С. (за периода 12.06.2008 г. – 09.03.2011 г.). След инкриминирания период като управители са били вписани свид. П.А.П. (за периода 10.03.2011 г. до 26.06.2011 г.), свид. И.Л.Б. (за периода 27.06.2011 г. до 15.03.2012 г.) и Г.И.Г. (за периода 16.03.2012 г. до 01.08.2016 г.).

Първият съд е приел, че от събраните в хода на съдебното следствие доказателства, вкл. разпити на свидетели, съответстващи на представените в хода на данъчната ревизия документи и служебно изисканите от съда справки се установява, че е налице реално извършена доставка по всяка от фактурите. Дружеството е осъществявало дейност по доставки на горива, ползвало е нает специализиран транспорт, работещи по трудов договор лица, които са управлявали специалните МПС и са доставяли на обекти, стопанисвани от „Н. 2000“, за които обективно е било необходимо гориво.

За посочените доставки, за които подсъдимата е била оправдана по повдигнатото ѝ обвинение, не е налице съответен протест, поради което обсъждането на оправдателната част на присъдата на първата инстанция, е извън предмета на контрол по настоящото дело и е безпредметен подробния анализ на частично оправдателния диспозитив на съдебния акт на първата

инстанция. По отношение на допуснатата непрецизност от страна на окръжния съд, с която в осъдителната част от диспозитива на присъдата е останала включена механично и фактура № 1274/15.07.2010 г. на „И.*“ ЕООД, но без са е отразена сумарно в формирания сбор и цифровото изражение на размера на избегнатите за установяване и плащане данъчни задължение, който коректно е посочен в общ размер на 33 819,14 лева (без да е била включена цитираната фактура, с която е бил ползван пълен данъчен кредит в размер на 481,60 лева), настоящият съд намира, че волята на първия съд е пределно ясна, поради което непрецизното изписване на диспозитива на съдебния акт, следва да се коригира чрез изричното оправдаване на подсъдимата Н. М. за посоченото обстоятелство. Разбира се, приетото от първия съд, че посочените фактури сочат на реално извършени доставки от „И.*“ ЕООД спрямо „Н. 2000“ ЕООД подкрепя тезата на М., че е имала такъв търговски партньор, който ѝ е издал съответните фактури, с които се е задължил по ЗДДС за внасянето на начисления ДДС, поради което последният в крайна сметка законосъобразно е бил приспаднал от процесната фирма за целите на данъчното облагане.

II. Като данъчно задължено лице по смисъла на чл. 2, ал. 1, т. 1 от ЗКПО, което се облага с корпоративен данък, „Н. 2000“, ЕООД подавало Годишна данъчна декларация (ГДД) по образец за данъчния финансов резултат и дължимия годишен корпоративен данък.

Подс. М., в качеството на едноличен собственик на капитала и управител на „Н. 2000“ ЕООД и като фактически осъществяваща стопанската дейност на дружеството договорила счетоводното му обслужване от месец януари 2013 г. да се води от „К.“ ООД. За изпълнение на договора, с изрично пълномощно (том 28, л. 183 от ДП) подс. М. упълномощила „К.“ ООД да представлява „Н. 2000“ ЕООД и при подаване на ГДД по ЗКПО. На 29.01.2013 г. данъчно задълженото лице „Н. 2000“ ЕООД подало уведомление в ТД на НАП – П. за подаване на документи по електронен път и ползване на електронни услуги, предоставени от НАП, с УЕП на упълномощено лице – „К.“ ООД. Управител на последното и лице, което водило счетоводството на „Н. 2000“ ЕООД, била свид. Ц.П.

При годишното приключване на 2013 година свид. Ц.П.установила, че има стоки, които „светят на червено“, което означавало, че са продадени

повече, отколкото са доставени, т. е. отчетената печалба била по-висока. П. уведомила М. за така установеното обстоятелство. Тогава у подс. М. се формирало намерение да избегне установяването и плащането на корпоративен данък (данък печалба), като се сдобие с документи, отразяващи недействително извършени покупки от страна на „Н. 2000“ ЕООД, които да бъдат осчетоводени като разход за дружеството и да послужат за намаляване на печалбата на данъчно задълженото лице, респективно – за намаляване на размера на дължимия данък.

Подс. М. се свързала със свид. Д.Д., за която знаела, че обслужвала счетоводно фирми, в които работят различни „лица от селата“. Помолила я да □ предостави техни координати. Д.Д. продиктувала по телефона на подс. М. имена на лица с ЕГН, които данни взела от компютъра, с който работила в счетоводната кантора. Подс. М. собственоръчно написала съобщенията и лични данни на листче, приложено по делото и установено като съставено от нея.

На неустановена дата през пролетта на 2014 г. М. дала на различни служители на „Н. 2000“ ЕООД празни бланки от протоколи за изкупуване на селскостопанска продукция и им наредила да ги попълнят, като им предоставила имената на лицата, стоките и цените, които следвало да се впишат в протоколите. Самата тя също попълнила някои от протоколите. Свидетелите И.С., Д.С. и Л.К. – служители на „Н. 2000“ ЕООД, изпълнили нареденото от работодателя им, като не попитали за причината, поради която това било необходимо.

Подс. М. лично предоставила на свид. Ц.П. за осчетоводяване така „съставените“ приемо-предавателни протоколи за закупуване на селскостопанска продукция, което наложило да бъде изготвен нов финансов отчет, както и нова годишна данъчна декларация за 2013 г. От служител в счетоводната кантора технически били въведени данните от предоставените протоколи. Последните били осчетоводени като заприхождаване на стока и плащането ѝ в брой, в резултат на което за дружеството бил формиран разход за 2013 г. и изходящ паричен поток.

В резултат от действията на подс. М. посочените в протоколите стоки били технически отразени от служителите на счетоводната кантора в отчета за приходи и разходи (ОПР) като разход в перото „отчетна стойност на

продадените стоки“. Съставената ГДД по ЗКПО за 2013 г., след нанасяне на разходите по протоколите, била предоставена на подс. Н. М. за разглеждане, одобрение и подпис на хартиен носител, преди да се изпрати в ТД на НАП – П.. Със стойността на протоколите, отразяващи недействителни стопански операции, се променил финансовият резултат на дружеството за 2013 год. Печалбата била намалена със стойността на изплатеното по протоколите, отразяващи неосъществени доставки. Те отразявали неосъществени разходи за управляваното от подсъдимата предприятие.

Използваните неправомерно протоколи за осчетоводяване и постигане на завишен размер на разходите, са:

1. *Протокол за изкупуване на селскостопанска продукция от 12.11.2013 г.* (приложен като оригинал и копия в том 11, л. 144; том 7, л. 31 и том 2, л. 28 от ДП) – Предмет на сделката, съгласно протокола, били следните стоки: грозде – 5550 кг за 6660,00 лв. и картофи – 1000 кг за 600,00 лв. Общата стойност по протокола била 7260,00 лв. В протокола като купувач била отразена „Н. 2000“ ЕООД, а като продавач М. З.М., ЕГН: *****.

М. З.М. не била регистрирана като земеделски производител. Тя не е подписала приложения по делото протокол и това се установява от заключението на съдебно-графическата експертиза. Отразената чрез протокола сделка била симулативна, тъй като такава доставка не съществувала. Подсъдимата знаела, че дружеството ☐ реално не е било получател (купувач) от М. М. на посочените в протокола стоки.

Въпреки отсъствието на реална доставка по протокола за покупко-продажба на селскостопанска продукция, подс. М., в оглед взетото решение за намаляване на финансовия резултат и постигане на благоприятстващо търговеца данъчно задължение, го представила на счетоводителката свид. Ц.П. Последната не знаела за фиктивния характер на протокола. Осчетоводила го като доставени стоки и изплатена сума на М. М. в размер на 7260 лв. през 2013 г. Стоките били отчетени като доставени и продадени, респективно бил начислен счетоводен разход за дружеството общо за 7260 лв.

Чрез отразяването за данъчни цели на сумата от посочения протокол, удостоверяващ недействителна стопанска операция, като разход на „Н. 2000“ ЕООД, чрез свид. Ц.П.подс. М. незаконосъобразно намалила финансовия

резултат (печалбата) на „Н. 2000“ ЕООД за 2013 г. и начислила данък върху печалбата в по-малко **със 726,00 лв.**

2. Протокол за изкупуване на селскостопанска продукция от 17.07.2013

г. Стойността по протокола била 2499,99 лв. В протокола като купувач било отразено „Н. 2000“ ЕООД, а като продавач С.А.Ц., ЕГН *****.

С.Ц. бил регистриран земеделски производител от 2000 г. и отглеждал зеленчуци – моркови, зеле, магданоз, кервиз, копър, подправки, пащърнак и картофи. Продавал продукцията си на стоково тържище „Р.“ АД в П.. За извършените продажби оформял протокол по негов образец. Ц. познавал М., тъй като □ бил продавал моркови, магданоз, картофи и зеле, за което издавал съответен протокол, без издаване на касова бележка. На неустановена дата М. помолила Ц. да ѝ издаде протокол, в който да впише по-голямо количества продукция от действително продаденото, но той отказал. Във връзка с действително доставени стоки на М. Ц. бил подписал три приемо-предавателни протокола от 04.10.2013 г., от 05.06.2013 г. и 03.08.2013 г., но не и такъв с дата 17.07.2013 г.

Отразената чрез протокола сделка била симулативна, тъй като подобна доставка не била осъществявана - нито на посочената дата, нито на друга такава, нито по посочените цени и количества. Подсъдимата знаела това не само с оглед качеството ѝ на управител орган на „Н. 2000“, ръководещ неговата стопанска дейност, но и с оглед предварително проведения разговор и взетото решение да докаже по-високи от действителните разходи за фирмата ѝ.

Въпреки отсъствието на реална доставка по протокола за покупко-продажба на селскостопанска продукция от 17.07.2013 г., М. го представила на счетоводителката Ц.П. която не знаела за фиктивния характер на протокола. Осчетоводила го с оглед съдържанието - като доставени стоки и изплатена сума на С.Ц. в размер на 2999,99 лв. през 2013 г. Стоките били отчетени като доставени и платени, респективно бил начислен счетоводен разход от продажбата им и фиктивно плащане от страна на дружеството в размер на 2999,99 лв.

Чрез отразяването на сумата от посочения протокол, удостоверяващ недействителна стопанска операция, като разход за данъчни цели, чрез свид. Ц.П. подс. М. незаконосъобразно е намалила финансовия резултат (печалбата)

на „Н. 2000“ ЕООД за 2013 г. и е начислила данък върху печалбата в по-малко с **250,00 лв.**

3. *Протокол за изкупуване на селскостопанска продукция от 10.10.2013 г.* (том 11, л. 143, том 7, л. 30 и том 2, л. 27 от ДП оригинали и копия) – предмет на доставка съгласно протокола били следните стоки: чушки – 3500 кг за 3850,00 лв., и кромид – 1500 кг за 900 лв. Общата сума за плащане, посочена в протокола била 4750 лв. Като купувач била отразена „Н. 2000“ ЕООД, а като продавач С.Г. К., ЕГН *****. В хода на разследването е установено, че лицето с ЕГН ***** е С.Г. К., а не както е било записано в протокола – с фамилия „К.“.

С.К. била пенсионер, не била регистрирана като земеделски производител и не отглеждала зеленчуци и плодове. Тя не познавала подс. М. и свидетелите Ц.П. И.С. и Д.Д. и не е имала никакви взаимоотношения с „Н. 2000“ ЕООД. Не е давала съгласието си други лица да попълват протоколи за продажба на селскостопанска продукция от нейно име. Отразената чрез протокола сделка била симулативна. Такава доставка не съществувала. Подсъдимата знаела това.

Въпреки отсъствието на реална доставка по протокола за покупко-продажба на селскостопанска продукция от 10.10.2013 г., подс. М. с цел отчитане на фиктивна стопанска дейност с крайна последица постигане на благоприятстващо дружеството по-малко по размер данъчно задължение, го представила на счетоводителката Ц.П. Както бе вече отразено и за предходния протокол, последната не знаела за фиктивния характер на сделката по протокола и го осчетоводила като доставени стоки и изплатена сума през 2013 г. на С. К. в размер на 4750,00 лв. Стоките били отчетени като доставени и платени, респективно бил начислен счетоводен разход от продажбата им и фиктивно плащане от страна на дружеството в размер на 4750,00 лв.

Чрез отразяването на сумата от посочения протокол, удостоверяващ недействителна стопанска операция, като разход за данъчни цели, чрез свид. Ц.П. подс. М. незаконосъобразно е намалила финансовия резултат (печалбата) на „Н. 2000“ ЕООД за 2013 г. и е начислила данък върху печалбата в по-малко с **475,00 лв.**

4. *Протокол за изкупуване на селскостопанска продукция от 15.08.2013*

г. (оригинал и копия в том 11, л. 141; том 7, л. 29 и том 2, л. 26 от ДП) – предмет на доставка съгласно протокола били: чушки – 1000 кг за 1000,00 лв., краставици – 800 кг за 640,00 лв., круши – 2000 кг за 1800,00 лв., и домати 3000 кг за 2100,00 лв. Общата сума за плащане, посочена в протокола била 5540,00 лв. Като купувач била отразена „Н. 2000“ ЕООД, а като продавач М. И. Н..

Свид. М. И. Н., ЕГН *****, от своя страна, никога не се е занимавала с производство или търговия на селскостопанска продукция, не била регистрирана като земеделски производител и не познавала подс. Н. М., свид. Ц.П. свид. И.С. и свид. Д.Д.. Същата никога не е подписвала протокол за покупко-продажба на селскостопанска продукция и не е получавала сума в размер на 5540 лв. от „Н. 2000“ ЕООД.

Отразената чрез протокола сделка била симулативна. Такава доставка не е реализирана, нито плащане по нея. Подсъдимата знаела това, но представила протокола за покупко-продажба на селскостопанска продукция от 15.08.2013 г., на счетоводителката Ц.П. Тя го осчетоводила като доставени стоки и изплатена сума на М. И. в размер на 5540,00 лв. през 2013 г. Стоките били отчетени като доставени и платени, респективно бил начислен счетоводен разход от продажбата им и фиктивно плащане от страна на дружеството в размер на 5540,00 лв. За неистинския характер на протокола и неосъществени по него действия от продавача и купувача П. не е знаела.

Чрез отразяването на сумата от посочения протокол като разход за данъчни цели подс. М. чрез св. Ц.П.незаконосъобразно е намалила финансовия резултат (печалбата) на „Н. 2000“ ЕООД за 2013 г. и е начислила в по-малко с **554,00 лв.** данък върху печалбата.

5. Протокол за изкупуване на селскостопанска продукция от 06.11.2013 г. (том 11, л. 141; том 7, л. 27 и том 2, л. 25 от ДП).

Предмет на доставка съгласно протокола били следните селскостопански стоки: лук – 3400 кг за 2720,00 лв., зеле – 5100 кг за 3060,00 лв., и картофи – 8000 кг за 6000,00 лв. Общата сума за плащане, посочена в протокола била 11780,00 лв. Като купувач било вписано „Н. 2000“ ЕООД, а като продавач Г.В.С., ЕГН *****,

Свид. Г.С. работила на трудов договор и работата □ била свързана с продажба на парфюмерия и козметика, не познавала подс. М. и никога не е

била земеделски производител, нито никой от членовете на семейството □ се е занимавал с производство и търговия на селскостопанска продукция. Тя никога не е получавала сумата от 11780,00 лв. от „Н. 2000“ ЕООД, не е давала съгласието си друго лице да изготвя протоколи за продажба на селскостопанска продукция, които да подписва от нейно име.

Отразената чрез протокола сделка била симулативна, подобна доставка не съществувала. Подсъдимата знаела това, но го представила на счетоводителката - свид. Ц.П. Последната го осчетоводила като доставени стоки и изплатена на Г.С. през 2013 г. сума от 11780,00 лв. Стоките били отчетени като доставени и платени, бил начислен счетоводен разход от продажбата им и фиктивно плащане от страна на дружеството в размер на 11780,00 лв. Така, чрез свид. Ц.П. подс. М. незаконосъобразно е намалила финансовия резултат (печалбата) на „Н. 2000“ ЕООД за 2013 г. и е начислила данък върху печалбата в по-малко **с 1178,00 лв.**

6. Протокол за изкупуване на селскостопанска продукция от 08.07.2013 г. (том 11, л. 139; том 7, л. 26 и том 2, л. 24 от ДП оригинал и копия) – предмет на доставка съгласно протокола били следните селскостопански стоки: кайсии – 4800 кг за 4800,00 лв., зеле – 5000 кг за 750,00 лв., и домати – 3000 кг 1800,00 лв. Общата сума за плащане, посочена в протокола била 7350,00 лв. Като купувач било отразено „Н. 2000“ ЕООД, а като продавач М.Н.П., ЕГН *****.

Свид. М.П. не е бил регистриран като земеделски производител и не се занимавал със земеделие. Отразената чрез протокола сделка била симулативна, такава доставка не съществувала, нито било извършвано отразеното плащане. Това подс. М. го представила на счетоводителката Ц.П. която го осчетоводила като доставени стоки и изплатена през 2013 г. сума на М.П. в размер на 7350,00 лв. Стоките били отчетени като доставени и платени, респективно бил начислен счетоводен разход от продажбата им и фиктивно плащане от страна на дружеството в размер на 7350,00 лв. Чрез отразяването на сумата от посочения протокол, удостоверяващ недействителна стопанска операция като разход, подс. М., чрез свид. Ц.П. е намалила финансовия резултат (печалбата) на „Н. 2000“ ЕООД за 2013 г. и е начислила данък върху печалбата в по-малко **със 735,00 лв.**

7. Протокол за изкупуване на селскостопанска продукция от 10.05.2013

г. (оригинал и копия в том 11, л. 142; том 7, л. 25 и том 2, л. 23 от ДП).

Предмет на доставка съгласно протокола били следните земеделски стоки: ягоди – 1300 кг за 2600,00 лв. и картофи 4400 кг за 3080,00 лв. Общата сума за плащане, посочена в протокола била 5680,00 лв. Като купувач била отразена „Н. 2000“ ЕООД, а като продавач Д. Ч. К., ЕГН *****.

В хода на разследването е установено, че лицето с ЕГН ***** е свид. Д. М. К., а не както е било отразено в протокола – с презиме „Ч.“. Тя никога не е била земеделски производител и не е произвеждала или търгувала със селскостопанска продукция. Същата не познавала подс. М. и свидетелите Ц.П. И.С. и Д.Д. и не е имала никакви взаимоотношения с „Н. 2000“ ЕООД. К. никога не е получавала сумата от 5680,00 лв. от „Н. 2000“ ЕООД, като не е давала съгласието си друго лице да изготвя протоколи за продажба на селскостопанска продукция, които да подписва от нейно име. Отразената чрез протокола сделка не е била реализирана. Подсъдимата М. знаела, че дружеството □ реално не е било получател (купувач) на посочените в протокола стоки от свид. Д. К.. Въпреки това го представила на счетоводителката свид. Ц.П. на която това обстоятелство било неизвестно. Тя го осчетоводила като доставени стоки и изплатена сума на Д. К. в размер на 5680,00 лв. през 2013 г. Стоките били отчетени като доставени и платени, респективно бил начислен счетоводен разход от продажбата им и фиктивно плащане от страна на дружеството в размер на 5680,00 лв. Чрез отразяването на сумата от посочения протокол като разход за данъчни цели, чрез свид. Ц.П. подс. М. незаконосъобразно е намалила финансовия резултат (печалбата) на „Н. 2000“ ЕООД за 2013 г. и е начислила данък върху печалбата в по-малко с **568,00 лв.**

8. Протокол за изкупуване на селскостопанска продукция от 03.04.2013

г. (копия и оригинал в том 11, л. 150; том 7, л. 24 и том 2, л. 22 от ДП).

Предмет на доставка по протокола били следните стоки: картофи – 4000 кг за 2400,00 лв., зеле – 4000 кг за 1000,00 лв. и кромид – 1000 кг за 450,00 лв. Общата сума за плащане, посочена в протокола била 3850,00 лв. Като купувач била отразена „Н. 2000“ ЕООД, а като продавач К.К.И., ЕГН ***** Той никога не е бил земеделски производител и не е произвеждал или търгувал със селскостопанска продукция, не познавал подс. М. и свидетелите Ц.П. И.С. и Д.Д. и не е имал никакви взаимоотношения с „Н. 2000“ ЕООД. Свид. И.

никога не е получавал сумата от 3850,00 лв. от „Н. 2000“ ЕООД, не е давал съгласието си друго лице да изготвя протоколи за продажба на селскостопанска продукция, които да подписва от нейно име.

Отразената чрез протокола сделка била симулативна, подобна доставка не съществувала. Подсъдимата знаела, че дружеството □ реално не е било получател (купувач) на посочените в протокола стоки от К. И., но го представила на счетоводителката Ц.П. Последната била в неведение за фиктивния характер на протокола и го осчетоводила като доставени стоки и изплатена през 2013 г. сума на К. И. в размер на 3850,00 лв. Бил начислен счетоводен разход от продажбата им и фиктивно плащане от страна на дружеството в размер на 3850,00 лв. Чрез отразяването на сумата от посочения протокол, удостоверяващ за данъчни цели неизвършен разход, чрез свид. Ц.П.подс. М. незаконосъобразно е намалила финансовия резултат (печалбата) на „Н. 2000“ ЕООД за 2013 г. и е начислила данък върху печалбата в по-малко **с 385,00 лв.**

9. Протокол за изкупуване на селскостопанска продукция от 03.12.2013 г. (копия и оригинал в том 11, л. 136; том 7, л. 22 и том 2, л. 21от ДП).

Предмет на доставка, съгласно протокола, били следните стоки: тиква – 3500 кг за 1925,00 лв., зеле – 3500 кг за 2100,00 лв. и кромид 1800,00 кг за 1440,00 лв. Общата сума за плащане, посочена в протокола била 5465,00 лв. Като купувач била отразена „Н. 2000“ ЕООД, а като продавач И. Н. Н., ЕГН *****. Тя никога не е била земеделски производител и не е произвеждала или търгувала със селскостопанска продукция. Не познавала подс. М. и свидетелите Ц.П. И.С. и Д.Д. и не е имала никакви взаимоотношения с „Н. 2000“ ЕООД. Свид. Н. никога не е получавала сумата от 5465,00 лв. от „Н. 2000“ ЕООД, не е давала съгласието си друго лице да изготвя протоколи за продажба на селскостопанска продукция, които да подписва от нейно име. Отразената чрез протокола сделка била симулативна и подсъдимата М. знаела това. Въпреки отсъствието на реална доставка по протокола за покупко-продажба на селскостопанска продукция от 03.12.2013 г. го представила на счетоводителката Ц.П. която не знаела за неистинността на счетоводния документ. Тя го осчетоводила като доставени стоки и изплатена сума на И. Н. в размер на 5465,00 лв. през 2013 г. Бил начислен счетоводен разход от продажбата им и фиктивно плащане от страна на

дружеството в размер на 5465,00 лв.

Чрез отразяването на сумата от посочения протокол, удостоверяващ недействителна стопанска операция, като разход за данъчни цели подс. М., чрез свид. Ц.П. незаконосъобразно намалила финансовия резултат (печалбата) на „Н. 2000“ ЕООД за 2013 г. и е начислила данък върху печалбата в по-малко **с 546,50 лв.**

10. Протокол за изкупуване на селскостопанска продукция от 10.09.2013 г. (копия и оригинал в том 11, л. 145; том 7, л. 19 и том 2, л. 18 от ДП).

Предмет на доставка, съгласно протокола, били следните стоки: кайсии – 2500 кг за 3000,00 лв., праскови – 3500 кг за 4200,00 лв. и грозде – 2500 кг за 3500,00 лв., с общата сума за плащане в размер на 10700,00 лв., и протокол за изкупуване на селскостопанска продукция от 10.06.2013 г. (том 11, л. 145; том 7, л. 21 и том 2, л. 20) – предмет на доставка съгласно протокола били череши 5200 кг на стойност 6240,00 лв. И в двата протокола като купувач била отразена „Н. 2000“ ЕООД, а като продавач А.В.А., ЕГН *****. Тя никога не е била земеделски производител и не е продавала зеленчуци на дребно преди 2007 г., както и не е получавала горепосочените суми от „Н. 2000“ ЕООД. Както и при обсъдените по-горе лица не е давала съгласие друго лице да изготвя протоколи за продажба на селскостопанска продукция, които да подписва от нейно име. Отразените чрез протокола сделки били симулативни, в действителност подобни доставки не съществували. Подсъдимата знаела, че дружеството □ реално не е било получател (купувач) на посочените в протоколите стоки от свид. А.А. и не е извършило сочения разход.

Въпреки това ги представила на счетоводителката Ц.П. Последната, без да знае за фиктивния характер на протоколите, ги осчетоводила като доставени стоки и изплатени суми на А.А. в общ размер на 16940,00 лв. през 2013 г. Бил начислен счетоводен разход от продажбата им и фиктивно плащане от страна на дружеството в размер на 16940,00 лв. Чрез отразяването за данъчни цели на сумата от посочения протокол, удостоверяващ недействителна стопанска операция като разход, чрез Ц.П. подс. М. незаконосъобразно е намалила финансовия резултат (печалбата) на „Н. 2000“ ЕООД за 2013 г. и е начислила данък върху печалбата в по-малко **с 1694,00**

ЛВ.

1 1 . Протокол за изкупуване на селскостопанска продукция от 20.08.2013 г. (копия и оригинал в том 11, л. 135; том 7, л. 20 и том 2, л. 19 от ДП).

Предмет на доставка съгласно протокола били стоките: ябълки – 3500 кг за 2275,00 лв., круши – 2300 кг за 1840,00 лв. и сливи – 1500 кг за 1500,00 лв. Общата сума за плащане, посочена в протокола била 5615,00 лв. Като купувач била отразена „Н. 2000“ ЕООД, а като продавач Д.Б.Л., ЕГН *****. Тя не е била земеделски производител и не е произвеждала или търгувала със селскостопанска продукция, не е получавала сумата от 5615,00 лв. от „Н. 2000“ ЕООД в замяна на доставени от нейна страна стоки и не е давала съгласието си друго лице да изготвя протоколи за продажба на селскостопанска продукция, които да подписва от нейно име. Отразената чрез протокола сделка не била осъществена. Подсъдимата знаела това, но го представила на счетоводителката Ц.П. която не знаела за фиктивния характер на протокола, поради което го осчетоводила. Бил начислен счетоводен разход от това нереализирано от страна на дружеството плащане в размер на 5615,00 лв.

Чрез отразяването на сумата за данъчни цели като разход, подс. М. чрез Ц.П. незаконосъобразно е намалила финансовия резултат (печалбата) на „Н. 2000“ ЕООД за 2013 г. и е начислила данък върху печалбата в по-малко с **561,50 лв.**

1 2 . Протокол за изкупуване на селскостопанска продукция от 23.08.2013 г. (копия и оригинал в том 11, л. 149; том 7, л. 18 и том 2, л. 17 от ДП).

Предмет на доставка, съгласно протокола, били следните стоки: праскови – 2600 кг за 3120,00 лв., кайсии – 1000 кг за 1000,00 лв. и ябълки – 1800 кг за 1080,00 лв. Общата сума за плащане, посочена в протокола, била 5200,00 лв. Като купувач била отразена „Н. 2000“ ЕООД, а като продавач М. Г. И., ЕГН: *****. Тя не е била земеделски производител, не е произвеждала или търгувала със селскостопанска продукция и не е получавала сумата от 5200,00 лв. от „Н. 2000“ ЕООД в замяна на доставени от нейна страна стоки. Не е давала и съгласието си друго лице да изготвя протоколи за продажба на селскостопанска продукция, които да подписва от

нейно име. Не познавала подс. М. и свидетелите Ц.П. И.С. и Д.Д. и не е имала никакви взаимоотношения с „Н. 2000“ ЕООД.

Отразената чрез протокола сделка никога не е била реализирана и подс. М. знаела това. Тя го представила на счетоводителката Ц.П. Последната, без да знае неистинския характер на протокола, го осчетоводила като доставени през 2013 г. стоки и изплатена сума на М. И. в размер на 5200,00 лв. Бил начислен счетоводен разход от продажбата и фиктивно плащане от страна на дружеството в размер на 5200,00 лв. Така подс. М. незаконосъобразно е намалила финансовия резултат (печалбата) на „Н. 2000“ ЕООД за 2013 г. и е начислила данък върху печалбата в по-малко **с 520,00 лв.**

13. Протокол за изкупуване на селскостопанска продукция от 17.09.2013 г. (копия и оригинал в том 11, л. 147; том 7, л. 17 и том 2, л. 16 от ДП).

Предмет на доставка съгласно протокола били следните стоки: грозде за 3800,00 лв.; круши за 2320,00 лв. и картофи за 3000,00 лв. Общата сума за плащане, посочена в протокола, била 9120,00 лв. Като купувач била отразена „Н. 2000“ ЕООД, а като продавач З.С.А., ЕГН: *****. Той не е бил земеделски производител и не е търгувал със селскостопанска продукция, като не е и получавал сумата от 9120,00 лв. от „Н. 2000“ ЕООД в замяна на доставени от негова страна стоки. Не е давал съгласието си друго лице да изготвя протоколи за продажба на селскостопанска продукция, които да подписва от негово име.

Отразената чрез протокола сделка не е била реализирана. Подсъдимата знаела това, но го представила на незапознатата със соченото обстоятелство счетоводителка Ц.П. Последната го осчетоводила като доставени стоки и изплатена сума през 2013 г. на З. А. в размер на 9120,00 лв. Бил начислен счетоводен разход от покупката им и фиктивно плащане от страна на дружеството в размер на 9120,00 лв. Чрез отразяването за данъчни цели на сумата от посочения протокол, удостоверяващ недействителна стопанска операция като разход, чрез свид. Ц.П. подс. М. незаконосъобразно е намалила финансовия резултат (печалбата) на „Н. 2000“ ЕООД за 2013 г. и е начислила данък върху печалбата в по-малко **с 912,00 лв.**

14. Протокол за изкупуване на селскостопанска продукция от 16.05.2013 г. (в том 11, л. 138; том 7, л. 23 и том 2, л. 15 от ДП приложени

копия и оригинал).

Предмет на доставка, съгласно протокола, били следните стоки: домати – 3000 кг за 3000,00 лв.; краставици – 3000 кг за 2 400,00 лв. и тиквички – 1500 кг за 750,00 лв. Общата сума за плащане, посочена в протокола, била 6150,00 лв. Като купувач била отразена „Н. 2000“ ЕООД, а като продавач Ж. Н. А., с ЕГН *****. Тя не е била земеделски производител. Според заключението на СПЕ положеният в протокола подпис не е на свидетелката, ръкописният текст в него не е изпълнен от нея. Почеркът на неномерирания лист, съдържащ името и ЕГН на тази свидетелка, е изпълнен от подс. М..

Отразената чрез протокола сделка никога не е била реализирана. Въпреки отсъствието на реална доставка и плащане по протокола за покупко-продажба на селскостопанска продукция от 16.05.2013 г., подс. М. го представила на счетоводителката Ц.П. Тя, без да знае за неистинския характер на протокола, го осчетоводила като доставени стоки и изплатена през 2013 г. сума на Ж. А. в размер на 6150,00 лв. Бил начислен счетоводен разход от покупката им и фиктивно плащане от страна на дружеството в размер на 6150,00 лв. Така за данъчни цели като разход, чрез свид. Ц.П. подс. М. незаконосъобразно е намалила финансовия резултат (печалбата) на „Н. 2000“ ЕООД за 2013 г. и е начислила данък върху печалбата в по-малко с **615,00 лв.**

15. Протокол за изкупуване на селскостопанска продукция от 12.09.2013 г. (копия и оригинал в том 11, л. 140; том 7, л. 28 и том 2, л. 14 от ДП).

Предмет на доставка, съгласно протокола, били 4500 кг грозде, като общата сума за плащане, посочена в протокола, била 6300,00 лв. Като купувач била отразена „Н. 2000“ ЕООД, а като продавач Н. Н. А., с ЕГН *****. От наличните по делото доказателства се установява, че на визирания ЕГН ***** съответства **Ж. Н. А.**, а не както е било отразено в цитирания протокол – **Н. Н. А.**.. Тя не е била земеделски производител, не е произвеждала или търгувала със селскостопанска продукция, не е получавала от „Н. 2000“ ЕООД сумата от 6300,00 лв. в замяна на доставени от нейна страна стоки. Отразената чрез протокола сделка не съществувала. Подсъдимата била с ясното съзнание за това. Въпреки отсъствието на реална доставка по протокола за покупко-продажба на селскостопанска продукция от

12.09.2013 г., подс. М. го представила на счетоводителката Ц.П. която не знаела за неистинския характер на протокола и го осчетоводила като доставени стоки и изплатена сума през 2013 г. на Ж. А. в размер на 6300,00 лв. Бил начислен счетоводен разход в размер на 6300,00 лв.

Чрез отразяването на сумата за данъчни цели като разход, чрез свид. Ц.П. подс. М. незаконосъобразно е намалила финансовия резултат (печалбата) на „Н. 2000“ ЕООД за 2013 г. и е начислила данък върху печалбата **с 630,00 лв.** по-малко.

15. Протокол за изкупуване на селскостопанска продукция от 15.07.2013 г. (оригинал и копия в том 11, л. 146; том 7, л. 32 от ДП).

Предмет на доставка, съгласно протокола, били 5550 кг. ябълки за 3300,00 лв., 350 кг магданоз за 770,00 лв. и 2300 кг моркови за 1610,00 лв., като общата сума за плащане, посочена в протокола, била 5680,00 лв. Като купувач била отразена „Н. 2000“ ЕООД, а като продавач Н. И. Г., ЕГН *****. Тя не е била земеделски производител, не е произвеждала или търгувала със селскостопанска продукция, не е получавала сумата от 5680,00 лв. от „Н. 2000“ ЕООД в замяна на доставени от нея стоки. Г.а не познавала подс. М. и свидетелите Ц.П. И.С. и Д.Д. и не е имала никакви взаимоотношения с „Н. 2000“ ЕООД.

Отразената чрез протокола сделка не съществувала. Подсъдимата знаела, че дружеството ☐ реално не е било получател (купувач) на посочените в протокола стоки от Н. Г., но го представила на счетоводителката Ц.П. Тя го осчетоводила като доставени стоки и изплатена през 2013 г. сума на Ж. А. в размер на 5680,00 лв. Стоките били отчетени като счетоводен разход в размер на 5680,00 лв.

Чрез отразяването на сумата за данъчни цели като разход, подс. М., чрез Ц.П. незаконосъобразно е намалила финансовия резултат (печалбата) на „Н. 2000“ ЕООД за 2013 г. и е начислила данък върху печалбата в по-малко **с 568,00 лв.**

Годишната данъчна декларация (ГДД) за 2013 г., заедно с всички счетоводни регистри били предадени на одитор, който да завери Годишния финансов отчет на дружеството. Изготвеният доклад от одитора, както и всички отчети били подписвани лично от подс. Н. М.. Тя била запозната изцяло с финансовото състояние на дружеството си както при изготвянето,

така и преди подаването в ТД на НАП – П. на ГДД по ЗКПО за 2013 г.

На 28.03.2014 г., в законоустановения срок, технически била подадена по електронен път, чрез електронния подпис на „К..“ ООД, пред ТД на НАП – П. Годишна данъчна декларация по чл. 92 от ЗКПО за данъчния финансов резултат и дължимия годишен корпоративен данък за 2013 г. на „Н. 2000“ ЕООД, на която бил даден вх. № 160040176534/28.03.2014 г. (том 19, л. 119 от ДП). В декларацията като представляващ била посочена Н. М., с ЕГН *****, и не фигурирало упълномощено лице. В ГДД по ЗКПО за 2013 г. в Част VI – „Определяне на данъчния финансов резултат и дължим корпоративен данък“ били незаконосъобразно деклариран разходи в размер на 3 713 848,90 лв. (при действителни 3 604 668,90 лв.), корпоративен данък в размер на 21337,54 лв. и годишен данък след приспадане на отстъпката от 1 % 21124,16 лв. (при действителен дължим данък 32042,16 лв.). С подаването на декларацията чрез служител от счетоводната кантора, която обслужвала „Н. 2000“ ЕООД, подс. Н. М. е потвърдила неистина пред приходната администрация относно извършените разходи на дружеството □ за 2013 г. и незаконосъобразно е намалила дължимия корпоративен данък (данък върху печалбата) с 10918,00 лв., с което е избегнала и плащането на данъка в посочения размер.

В законоустановения срок до 30.04.2014 г. счетоводителят Ц.П. оформила и подала от името на дружеството „Н. 2000“ ЕООД справка по чл. 73 от ЗДДФЛ (том 10, л. 26 от ДП) в ТД на НАП – П., с която процесния търговец е декларирал пред приходната администрация, че сумите по приемо-предавателните протоколи са били изплатени на лицата. По смисъла на ЗДДФЛ тези суми се явявали техни доходи, получени през 2013 г.

На „Н. 2000“ ЕООД няма извършени и/или текущи ревизионни производства, обхващащи периода от 01.01.2013 г. до 31.12.2013 г.

На 10.04.2017 г. данъчно задълженото лице „Н. 2000“ ЕООД внесло по сметка на ТД на НАП – П. сумата от 14285,05 лв., от които 10918 лв. избегнатия корпоративен данък и 3367,05 лв. – лихви. Същите са постъпили по сметката на органите по приходите, респективно по партидата на дружеството, на 11.04.2017 г. Тъй като за посочената сума не бил налице титул за задължение, с нея са се обвързали възникнали текущи към онзи момент задължения на дружеството, което се установява от приложената в

хода на ДП справка от ТД на НАП – П. (том 35, л. 34 от ДП). Същата информация се съдържа и в изисканата от окръжния съд справка от ТД на НАП – П. (л. 146-148, т. 1 от делото на ОС).

Пловдивският апелативен съд, като съобрази становищата на страните и събраните по делото материали, извършвайки служебна проверка на атакувания съдебен акт, възприема в принципен план фактическите и правни изводи на първата инстанция, като намира че корекция на съдебния акт, освен в посочената вече по-горе насока във връзка цитираната по-горе фактура, се налага и с оглед необходимостта от преквалификация на деянието по второто, повдигнато на подсъдимата М., обвинение за данъчно престъпление, свързано с дължимия корпоративен данък за 2013 г. по ЗКПО.

Въззивният съд приема, че при разглеждане на делото Окръжният съд е спазил стриктно процесуалния ред и не са били допуснати процесуални нарушения в подготвителната фаза на процеса и в хода на съдебното производство при събирането и оценката на доказателствата.

За да установи изложената фактическа обстановка окръжният съд е събрал множество доказателства. Основните фактически констатации на първата инстанция са били правилно установени, при направената по-горе уговорка, като в мотивите към присъдата си окръжният съд е отразил коректно какви факти са приети за установени и какви изводи е направил въз основа на тях. Фактическите констатации на първия съд, в принципен план, са били правилно установени, изведени при липса на съществени нарушения на процесуалните правила, като не са налице логически грешки при оценката на събрания доказателствен материал. Във връзка с анализа на свидетелските показания първият съд подробно е посочил кои от тях възприема изцяло и в кои части са били кредитирани, като не е подминал и показанията на свидетелите, включени чрез прочитането им от досъдебната фаза на процеса, в преобладаваща си част поради липса на спомен за детайлите, които са били съобщени на подготвителната фаза, когато свидетелите са били разпитвани за фактите и обстоятелствата от предмета на доказване в по-близък план до инкриминираните събития. Обсъдил е и изготвените експертизи защо навира, че същите по принцип същите са ясни, точни и обективни. Единствено, по отношение на изготвената на досъдебното производство съдебно-счетоводна експертиза, е изразил частична резерва, като не я е възприел в частта ѝ,

свързана с доставките на „И.*“ ЕООД във връзка със събраните в хода на съдебното следствие на първоинстанционния съд доказателства, като доводите в тази насока се споделят изцяло от настоящата инстанция.

Правилно, при доказателствения си анализ, първият съд е съобразил обстоятелството, че основният принцип, доказващ облагаема по ДДС доставката, е действително да има извършена сделка по ЗДДС. Покупката трябва да е по ЗДДС, придружена от фактури със съответните реални бонове, което в процесния случай във връзка с описаните по-горе липсващи търговци - „доставчици“ и безстокови фактури, предвид дадените свидетелски показания и липсата на съответни съпътстващи доставката документи, включително превозни такива, не отговарят на реализиран реален търговски оборот, още по-малко на действително поети задължения от „доставчик“ на фирмата на подсъдимата, който реално се е задължил по ЗДДС. Действително от формална гледна точка фактурите отговарят на изискванията на Закона за счетоводството, но предвид показанията на разпитаните от първия съд свидетели, същите са порочни. В случая фактурите не изхождат от разпитаните по делото свидетели в качеството им на управители на дружествата „доставчици“ в инкриминирания период, за който е осъдена подсъдимата по първото обвинение за избегнат за установяване и плащане ДДС. Този извод е бил изведен най-общо в следствие на това, че дружествата – „доставчици“ на посочените „стоки“ на ревизираното процесно дружество и техните управители нямат никакъв кадрови, технически и материален ресурс да осъществяват „продажба“ на стоките, които са фактурирани за съответните данъчни периоди. Преимуществено те нямат база - складове, нямат назначени работници, моторни превозни средства и машини за извършване на подобна дейност. Част от управителите и собствениците на дружества са собственици на десетки дружества, регистрирани из цяла България, а някои от тях са недееспособни лица.

С основание заключението на вещото лице от назначената счетоводна експертиза във връзка с пунктовете, по които е била призната за виновна подсъдимата Н. М., е било възприето с доверие. Същото е изготвено професионално, задълбочено, с необходимите познания и опит в съответната област. Освен това, за посоченото, кореспондира и с останалите доказателства, събрани по делото. Вещото лице обстойно и задълбочено е проверило събраните на съответния етап по делото материали – включително

и РА на ТД на НАП – гр. П., протоколите от насрещни проверки и протоколите от разпити на свидетели.

Във връзка с проведеното пред настоящата инстанция допълнително съдебно следствие бяха разпитани служителите на ТД на НАП – П. Ю. А. С. (л. 80 гръб – л. 82 гръб от делото на АС) и Г. Д. К. (л. 79 – л. 80 гръб от делото на АС) във връзка с претендираните от страна на подсъдимата обстоятелства, че след установяването на данъчни задължения на търговеца и предприемането в обезпечителни мерки от страна на данъчната администрация за обезпечаване на вземането ѝ, са били предприети съответни действия от страна на органа по приходите за установяване на имуществото на фирмата на подсъдимата и налагане на необходимите обезпечения, на което подсъдимата като управител на процесното дружество изцяло е съдействала. Настоящият съд намира, че показанията на данъчните служители следва да бъдат изцяло кредитирани, като обективни, информативни, последователни и непротиворечиви, а също така и кореспондиращи с останалата доказателствена маса. Посочените свидетели работят в приходната администрация и същите имат солиден опит в сферата на данъчното облагане и приходите в републиканския бюджет, като са спазвали стриктно установените в държавната администрация процедури и алгоритми, които са съблюдавани в продължение на дългогодишната си практика, поради което с лекота възпроизвеждат относими към предмета на доказване факти и обстоятелства, които са от значение за предмета на доказване по делото. Разбира се, на същите бяха предявени и съответните документи, изходящи от данъчна администрация, към които са имали отношение в даден момент от производството спрямо ревизираното лице, като също така, както споделя свид. С., разпитаните лица и сами са направили необходимото да се запознаят предварително с всички относими към случая документи, регистрирани в деловодната система на НАП, която в онзи период е работила с три информационни системи. Свид. С., което е Директор на Дирекция „Събиране“ при ТД на НАП – П. от месец декември 2013 г. до настоящия момент, подробно изяснява, че във връзка с водено ревизионно производство през 2013 г., през месец юли на посочената година, е било поискано от органите на приходите налагане на предварителни обезпечителни мерки по смисъла на чл. 121 ДОПК. След това през месец февруари 2014 г. е издаден ревизионен акт, а през месец април същата година

– същински обезпечителни мерки. Ревизираното лице е искало спиране на изпълнението по ревизионния акт и в тази връзка се е наложило да бъде актуализиран размера на предоставените активи и съответно е било получено съдействие от задълженото лице, като през месец април е било спряно изпълнението на ревизионния акт. След това, като хронология, е налице едно искане за замяна на обезпечителни мерки. Заменени са част от мерките, като са били представени други активи от задълженото лице. Актът е бил спрян до около началото на 2016 г., когато задължението е станало ликвидно и изискуемо и НАП е имала задължение да направи заповест на трето лице – разпоредител с бюджета и да заповества сметките на длъжника и да усвоява пари в режим на неотложно плащане. Това С. си спомня добре, защото сметките на длъжника са били заповествани и НАП е усвоявала частично пари чрез разрешение за неотложно плащане, но тъй като на клиентката на НАП й било неудобно това и е имала разговор със С., тя си платила задължението, вероятно юни месец, когато е приключило и плащането от ревизираното лице.

Във връзка с питането на защита, С. подробно е изяснила, че НАП издава удостоверение по смисъла на чл. 87 от ДОПК, в което е записано, че ако има задължения, които са обезпечени, разсрочени или отсрочени или обжалвани, удостоверението се издава без задължения. В случая е имало и спиране на изпълнението. По принцип актовете, издавани в НАП, подлежат на предварително изпълнение. Независимо дали се обжалват с изключение на случаите, когато има спиране на изпълнението, какъвто е бил и конкретният. Така че до момента на влизане в сила на ревизионния акт и в следствие, защото задълженията са били обезпечени, удостоверението е било без задължения (С. пред АС - л. 81 гръб – л. 82 от делото на АС). В принципен план при образувано публично вземане, ако е образувано изпълнително дело, се спазва последователността по чл. 217 ДОПК, като при конкуренция на публични задължения, не може да се сочи от страна на длъжника какво желае да погасява. Налице е поредност на погасяване по чл. 169 от ДОПК и в зависимост от конкуренцията започват да се погасяват, като първо се погасяват данъчно-осигурителните задължения, после се погасяват другите вискатели, накрая – глобите като източник на възникване. При установяване на укрити данъци от друг орган, взаимодействие с прокуратурата осъществява сектор „Контрол“, където се установяват данъчно-осигурителни задължения, като по сигнал на прокуратурата се стартират и ревизионни

производства. Освен по ревизия няма друг начин от данъчна гледна точка за установяване на задължения, като следва да е налице акт по публичен път (л. 82 гръб от делото на АС). Във връзка с обясненията на подсъдимата, депозирани пред настоящата инстанция, за които ще стане въпрос и допълнително в изложението, въззивният съд намира, че показанията на свидетелите К. и С. само частично подкрепиха изнесените от самата подсъдима факти, свързани с поведението ѝ като управител на процесната фирма в хода на данъчната ревизия от 2013 г., при която са били установени данъчни задължения на фирмата и респективно банковите ѝ сметки са били блокирани от публичен изпълнител от съответната данъчна администрация. Настоящият съд намира, че в принципен план, посоченото от подсъдимата за оказано от нея съдействия във връзка с установените данъчни задължения на фирмата ѝ се потвърждава от показанията на посочените данъчни служители, разпитани през въззивния съд. Но макар обясненията на подсъдимата да се потвърждават по този пункт от С. и К., това не може да доведе до претендираните и заявени от подсъдимата и нейната защита правни последици. В случая, от това че спрямо фирмата на подсъдимата са били предприети обезпечителни мерки за гарантиране на вземането на държавата в хода на процедура по установяване на данъчни задължения, не следва извод, че подсъдимата едва ли не, целейки благоприятен резултат на стопанската си дейност, сама е посочвала на данъчните органи свое имущество, което не им е било известно, за да обезпечи дължимо вземане. По принцип замяната на една обезпечителна мярка с друга подходяща и равностойна такава, не налага изводи за проявено благоволение и снизхождение от страна на подсъдимата към данъчната администрация в претендирания от нея и защитата ѝ смисъл. А и в случая данъчните органи са упражнявали едно свое правомощие по закон - да наложат заповест за задължително изпълнение на сметките на дружеството за обезпечение за неплатени данъчни задължения, като вдигането на заповестта е станало при представяне на друго подходящо обезпечение, за което обаче е общоизвестно, че не е така ефективно както блокирането на сметката на длъжника, тъй като при оставане на моторните превозни средства във фактическо и юридическо разпореждане на длъжника, каквото се сочи от подсъдимата да е било заместващото обезпечение, отчуждаването им на трето добросъвестно лице, ще бъде непротивопоставимо да държавния орган в случай, че прибегне до реализиране на вземането си по принудителен ред. Последното, обаче, е без

особено значение за настоящия казус. По необходимост въпросът с предоставените обезпечения от подсъдимата ще се коментира и допълнително, тъй като защитата поставя и юридическа проблематика, изводима от същия. От друга страна, настоящият съд намира, че обясненията на подсъдимата, депозирани за първи път в хода на допълнителното съдебно следствие по делото пред въззивната инстанция, не могат да бъдат кредитирани за посочените от Н. М. обстоятелства (л. 28 гръб – л. 31 от делото на АС), че търгувала с различни непознати за нея лица, които са имали инцидента връзка с борсата за плодове и зеленчуци в с. П., като ставало въпрос за такива, които продавали от камиони стоки, поради което нямало как да знае, че фактурите, които ѝ издавали тези случайни търговци при случайните си контакти с нея са нередовни. Като оставим настрана въпроса, че в посоченото от Н. М. няма логика, тъй като е трудно да си представим житейски земеделски производители или търговци да продават инцидентно на борсата или извън борсата своята продукция от камиони и да разполагат с кочани с фактури и фискални устройства в превозните средства, което да потвърди тезата на подсъдимата, то обясненията ѝ остават изолирани от показанията на разпитаните по делото свидетели-нейни служители, които ще бъдат коментирани подробно и допълнително, които са били ангажирани с доставките на плодове и зеленчуци от борсата в П. до склада на М. в гр. П., като назначените във фирмата на подсъдимата лица сочат, че търговските отношения са се осъществявали само с търговци, които имат наети складови помещения на борсата в с. П. и категорично са отrekli търговия да е била извършвана с приходящи лица и камиони извън територията на тържището. Още повече, че допълнително подробно настоящата инстанция ще цитира по-подробно показанията на разпитаните шофьори при фирмата на подсъдимата, които са заявили наличието на строга организация на начина на закупуване на продукти от борсата (стоковото тържище) в конкретен ден от седмицата при личното участие, надзор и контрол на самата подсъдима, която винаги е присъствала на тържището, тъй като само тя е договаряла и разплащала, като се товарело от складове на фирми в самото тържище. Още по-малко посочената практика по зареждане на склада на М. в гр. П. и изяснената от свидетелите-шофьори при процесната фирма добра обезпеченост с по-малки автомобили, които са били ангажирани с регулярното еднократно седмично извозването на по-големи количества стока от тържището в П. до склада на

търговеца в П. и „възлагането“ на задача от страна на М. към тях да искат и представят и безстокови фактури от който се съгласи да им даде, е предполагало „доставките“ да са били осъществявани от мнимите „доставчици“ на подсъдимата до нейния склад в П.. По делото не са били установени никакви транспортни документи за фиктивно фактурираната дейност, включена в продължаваното престъпление за укрито ДДС, станало предмет на осъждането на М. по първото престъпление. Отделно от това земеделските производители, действително реализирали стока на борсата, са посочили, че са издавали само стокови разписки, а не фактури на М..

Разпитите на управителите на мнимите доставчици също така не дават основание са се приеме, че подсъдимата се е снабдявала с нередовни документи, по които няма как да се задължат съответните лица, за да бъдат ползвани същите за целите на данъчното облагане.

Предвид посочените по-горе показания на свидетелите, цитираните писмени доказателства и заключенията на вещите лица и Пловдивският апелативен съд счита, че защитната теза, която е била предложена от подсъдимата с пълно основание не е била приета от първоинстанционния съд, като не може да бъде възприета и от настоящата инстанция. Категорично е установено, че фирмите, посочени за партньори на „Н. 2000“ ЕООД не са търгували с въпросното дружество, а изброените подробно фактури във връзка с осъждането ѝ по първото обвинение, не касаят реално извършени сделки. Фирмите, които са отразени в тях нито са имали кадровата, нито материално-техническата обезпеченост, която се е изисквала за реализиране на въпросните сделки. Нито М., нито нейните контрагенти, спрямо които са били осъществени надлежни данъчни проверки, не са разполагали с каквито и да е писмени доказателства - пътни книжа или разходо-оправдателни и складови документи, като във връзка с насрещните проверки, осъществени от органа по приходите, се установява, че в по-голямата си част инкриминираните фактури не са били и включени в съответните СД на мнимите контрагенти на „Н. 2000“ ЕООД. Отделно от това заявеното от свид. Ц.П. – счетоводител на подс. М. за реалната наличност на множество стоки в склада на търговеца, които „светят на червено“, за което ще стане въпрос и допълнително в настоящото изложение, също разкрива трайната практика на процесното дружество да осъществява доставки в склада си без съответен данъчен документ, по което реално да се задължи „доставчик“ по ЗДДС, при

което е обяснимо и снабдяването, по неустановен начин, с безстоковите фактури на привидно регистрирани и задължили се за ДДС лица, както и порочните протоколи за доставки от мними земеделски производители – във връзка с второто обвинение за избегнато установяване и плащане та дължим корпоративен данък за 2013 г.

За да установи изложената фактическа обстановка решаващият съд е събрал множество доказателства, като прецизно е посочи, че на цялостно кредитиране подлежат показанията на свид. Е.К.С., дадени пред първия съд и прочетените от досъдебното производство (том 10, л. 4-7). С. е била главен данъчен инспектор в ТД на НАП гр. П.. Участвала е в извършването на ревизията на „Н. 2000“ ЕООД, приключила с ревизионен доклад и ревизионен акт, като били проверявани рискови доставчици с оглед липсата на кадровата и ресурсна обезпеченост за извършване на търговската дейност, като на ДП е описала последователно извършените насрещни проверки за всеки един от доставчиците за инкриминирания период и констатациите за неосъществени доставки за всички инкриминирани по делото фактури.

С основание фактическите констатации на първата инстанция са били базирани и върху показанията свид. М.Б.Р. пред окръжния съд, както и въз основа на тези, прочетените от досъдебното производство (протокол за разпит от 14.10.2020 г. , том 10, л. 1 – 3). Р. е работила в ТД на НАП гр. П., като хода на ревизията на процесната фирма са били извършени редица насрещни проверки на доставчици, които били рискови и вследствие на това в хода на ревизионното производство не било признато право на ДДС по тези фактури. Самата ревизирана фирма – „Н. 2000“ ЕООД не разполагала с пътни листове, фактури за гориво, извлечения от сметка каса 501 за извършеното плащане в брой, като не са били представени доказателства за транспортирането на стоките нито от доставчика, нито от ревизираното лице. Съгласно ЗДДС наличието на данъчна фактура не е основание за признаване на данъчен кредит. При доставките на „Н. 2000“ ЕООД за закупена стока не били представени доказателства по непризнатите фактури относно транспортиране, плащане, от къде е взета стоката и данъчните власти намерили, че не е доставка. Ревизираното лице обжалвало ревизионният акт пред Дирекция „ОДОП“, след това и пред Административния съд, с изключение на една от непризнатите доставки ревизионният акт бил

потвърден (с изключение на доставките от фирма „К.“ ООД).

Споделя се и посоченото от инстанцията, че заявеното пред съда от Т.В.П.- Началник Сектор „Ревизии“ следва да бъде възприето изцяло, като се установява, че на „Н. 2000“ ЕООД била извършена ревизия по ДДС за определени периоди от 2007 г. до 2011 г. Били установени доставчици, от които са издавани фактури, а реално нямало извършени такива доставки. На това основание по реда на чл. 70 ал. 5 от ЗДДС било отказан и данъчен кредит на фирмата. Заявеното от служителите на ТД на НАП, ангажирани с ревизията на фирмата на подсъдимата е обективно, непротиворечиво и намира опора в материалите в тома число РД и РА, протоколи от насрещни проверки и прочие. Неуслужливостта на паметта на свидетелите С. и Р. е обяснимо с изминалия период от време и служебната им ангажираност с често извършване на проверки. В крайна сметка противоречия между заявеното пред първия съд и на ДП няма, а инкорпорираното чрез прочитане от ДП е по-детайлно, като е по-близо до събитията, било е потвърдено пред първата инстанция, поради което подходът ѝ да ползва цялостно показанията на свидетелите – данъчни служители е напълно резонен.

Окръжният съд имал основание да възприеме изцяло и показанията, депозиращи в хода на съдебното следствие пред първата инстанция и от свид. Ц.П.П. - управител на счетоводна къща „К.“ ООД, като подсъдимата М. е била клиент с фирма „Н. 2000“ ЕООД в периода 2012 г. - 2013 г. След това прекратили отношенията си, а през месец юли 2014 г. били върнати на подсъдимата и документите относно осъществяваната счетоводна дейност. Фирма „Н. 2000“ ЕООД била регистрирана по ДДС. Счетоводното обслужване касало счетоводни документи - покупки, продажби, банка, амортизации и т. н. Труд и работна заплата на фирмата се водело на друго място, откъдето на свидетелката също изпращали информация. В офиса на счетоводната кантора се носели документите от подсъдимата М., понякога служители на счетоводната кантора отивали в офиса ѝ на ул. „Б.“, П. за получаване на документи. Осчетоводявали всички фактури за покупки и продажби, като ги отразявали в счетоводния софтуер на компютър и след това подавали информация в данъчното. Фактурите били отразявани в дневниците за покупки и дневниците за продажби по ДДС, след което била подавана информация в ТД на НАП по електронен път, с електронен подпис на „К.“ ООД. Последната фирма била упълномощена за това от Н. М. с

нотариално заверено пълномощно. Преди подаването на информацията-справка-декларация по ЗДДС, ведно с дневниците, уведомявали подс. Н. М., съобщавали ѝ и сумата, която има за внасяне. С пълно основание окръжният съд е възприел изцяло и показанията на свидетелката от досъдебното производство (том 5, л. 1-6, непоследователно подредени, л. 7-8; т. 10 л. 16-18,19-20,23-24). Между заявеното пред първия съд и в ДП не са нелице съществени различия, като показанията от подготвителната фаза са по-подробни. От тях се установява, че първоначално М. била клиент на счетоводната къща с друга своя фирма, а от 01.01.2013 г. станала клиент и с „Н. 2000“ ЕООД. Получените счетоводни документи от лицата, осъществявали счетоводната дейност на търговеца през предходните години, с изключение на годишните счетоводни отчети и хронологичните счетоводни справки, поради липса на възможност за съхранение върнала чрез шофьорите на самата М.. Документооборотът бил голям. Част от плащанията (за доставките по обществени поръчки) се осъществявали само по банков път. Около 10-то число на съответния месец свидетелката или съпругът ѝ отивали в склада на фирмата и прехвърляли („трансферирали“) всичко, което било обработено на място чрез запис на флашка, след което прехвърляли информацията в собствените си компютри. След като получили фактурите на хартиен носител ги сверявали с отразените в базата-данни, вписвали незаписаните, осчетоводявали. След обработването на информацията и проверка на дневниците по ДДС се обаждали на подсъдимата, съобщавали ѝ резултата и подлежащата на внасяне сума по ЗДДС. Платежното нареждане не пускали преди да имат потвърждение от М.. Свидетелката многократно обяснявала на подсъдимата, че „всеки фалшив документ е бомба със закъснител“ и съществува риск да бъде разкрит в системата на НАП. По повод годишното данъчно приключване за 2013 г., през м. март 2014 г. уведомила подсъдимата, че данните за корпоративния данък формират данъчно задължение около 25000-30000 лв. М. отговорила, че не е възможно да има такава печалба и казала, че има закупувана земеделска продукция от производители. Свидетелката останала изненадана от това. М. я попитала какви следва да са реквизитите на документите. Свидетелката ѝ указала. По молба на подсъдимата ѝ изпратила по интернет бланка на протокол за такава продажба. Предупредила я, че данните следва да са много коректни. Подсъдимата попитала и за последствията, ако лицата не декларират приход

чрез ГДД. По електронна поща М. изпратила на свидетелката протоколи за покупка на земеделско продукция, след това лично занесла в счетоводната кантора същите в оригинал. Свидетелката ги отразила веднага счетоводно, изготвила отново ГДД за 2013 г. с променен резултат. Свидетелката подала и справка по чл. 73 от ЗДФЛ в НАП относно лицата, отразени в протоколите като продавачи. Общата сума на продукцията, отразена като закупена от земеделски производители била 147 657.46 лв.

Настоящият съд във връзка с доводите на подсъдимата и защитата пред въззивната инстанция намира, че надлежно включените в доказателстванета маса показания на свидетелката Ц.П.от досъдебното производство, следва да бъдат припомнени и допълнително във връзка с дадените обяснения от подс. Н. М. в хода на въззивното съдебно следствие. И настоящият съд намира, че показанията на П.а следва да бъдат изцяло възприети като обективни, последователни, логични, непротиворечиви и съответни на останалите материали по делото. Логично е, че именно показанията на Ц.П.от подготвителната фаза на процеса са далеч по-информативни и детайлни от съобщеното от същата в хода на съдебното следствие пред първата инстанция, като такава е ситуацията и с показанията на гореизброените данъчни служители. Съгласно заявеното от Ц.П.на ДП: „Аз винаги съм обяснявала, че всеки фалшив документ е бомба със закъснител и винаги съществува риск в системата на НАП той да бъде разкрит, така че не бях тази, с която Н. би споделила, ако е решила да ползва фалшиви фактури. Даже многократно Н. ме е обиждала, че не съм никакъв счетоводител след като плащала такива високи данъци. Но тъй като бях третото й по ред счетоводство явно е нямала голям избор да ме смени. Мен определено Н. не ме е ползвала да консултант, по-скоро е издава при мен с готово решение, което ме е навеждало на мисълта, че тя се консултира някъде другаде. По повод годишното приключване на фирма „Н. - 2000“ за 2013 г. фирмата излизаше на печалба около 250 000 – 300 000 лева по мои спомени и следваше да се образува корпоративен данък от 10 процента в размер на 25 000 - 30 000 лева. Когато уведомих Н. за тази печалба, тя ми каза, че е не е възможно да излиза на такава голяма печалба, тъй като нямало такава реално. Тогава я питах дали има документи, които да не ми е представила и за това да се сформира такава сума. Тя каза, че има стоки, купувани от земеделски производители, за които няма документи. Аз се учудих, тъй като цяла година

работя с нея, а тя не ме е уведомила за това, че е купувала от земеделски производители, тъй като при мен няма сламка от някакъв документ за подобни покупки. Тя ме попита какъв документ трябва да има за тези покупки, като ми каза, че познавала хората, с които работи и имала някакви бележки от тях. “ (л. 2, том 5 от досъд. пр.). Показанията на свидетелката от ДП са изключително важни във връзка с проверката на обясненията на подс. М. в хода на допълнителното съдебно следствие, тъй като разкриват подхода на последната като управител на процесното търговско дружество към данъчните задължения на фирмата, която представлява. Според мнението на настоящия съд, това е напълно допустимо, тъй като се касае за заявления на подсъдимата М., които са част от нормалния житейски цикъл и не са били придобити от свид. Ц.П.под какъвто и да е било натиск или принуда или с евентуална цел търсене на уличаващи данни, а са били израз на свободното усмотрение на самата подсъдима във връзка с нейните управленски решение по повод спазването на данъчните формалности от фирмата, която представлява. Още повече, че не се подменя принципа за предпочитане на непроизводни данни, тъй като свид. Ц.П.информира за свои лични възприятия и впечатления от професионалния си периметър. В цитирания разпит от подготвителната фаза Ц.П.подробно сочи, че е дала разяснения на подсъдимата, по настояване на последната, че протоколите за покупки от земеделските производители следва да съдържат единична цена, количество и съответно подпис на купувач и продавач, като по искане на подсъдимата свид. Ц.П.й изпраща бланка за такъв протокол. Ц.П.изрично е предупредила Н. М., че земеделските производители трябва да знаят, че в края на годината следва да подадат годишна данъчна декларация, защото ще се направи насрещна проверка. Н. се поинтересувала какво ще стане за нея, ако някой не подадат ГДД, като била уведомена, че ще се направи насрещна проверка, защото подават данните в НАП. Ц.П.обяснила на подсъдимата, че данните трябва да бъдат коректни и точни и ако има например грешка в ЕГН, системата на НАП ще отхвърли протоколите, като разговорът бил воден ноември–декември 2013 г. Януари или февруари 2014 г. Н. предоставя документите за разходи за наеми на физически лица. Между 15-20 март 2014 г. е била изготвена цялата справка, която им е поискана от одитора, за да изготви доклада си, поради което Ц.П.се обажда на Н. М., като последната се заинтересувала от финансовия си резултат, но казва на Ц.П. че той не може да

бъде такъв. Според П., подсъдимата си е следила нещата сама, защото е знаела всеки месец на какво ДДС ще излезе и когато Ц.П.й е съобщила нейните резултати й е казвала в някои случаи, че не може да е толкова и трябва да има някаква грешка. За това, когато била уведомена за печалбата на фирмата през март 2014 г., подсъдимата казала, че не може да е толкова печалбата и ще има обещаните документи, които не са представени. След това по електронна поща изпраща протоколи за покупки от земеделски производители, за които по рано Ц.П.й е била образец (л. 3, том 5 от досъд. пр., разпит на свид. Ц.П.от 28.06.2014 г. пред разследващия орган). От посоченото се налага извод, че подсъдимата е била наясно с документооборота на фирмата си, като е била лично заинтересована от това задълженията, които следва да заплати на фиска, да бъдат в приемлив за нея самата размер, поради което е предприемала и съответни действия с цената и на заобикаляне на данъчната дисциплина.

Показателен за игнорирането от страна на подсъдимата на задълженията й към данъчното законодателство и желанието й то да бъде заобиколено в неин интерес, е й разговорът й с обслужващата счетоводителка Ц.П. през 23-24 юни 2014 г., когато подсъдимата я уведомява, че смята да извършва дейност и с друга своя фирма „Е.“ по продажба на алкохол, който да купи с фактура и после да го продаде на лечебно заведение. На разясненията на счетоводителя П.а, че за подобна дейност е необходим лиценз за продажба на алкохол, подсъдимата отвърща, че това не я интересува и като не иска свид. П. има други, които ще се съгласят да водят дейността в посочената насока с цитираната друга нейна фирма (л. 4, том 5 от досъд. пр.).

От значение за настоящото производство се явява и разпитът на свид. Ц.П.във връзка със заявеното, че в началото, когато започва да се запознава с документите на процесната фирма и да прехвърля информация от склада й към програмата в счетоводната кантора, по сметка 304 фирмата на подсъдимата се появява с кредитно салдо, което показва, че фирмата е закупила стока, за която липсват покупни документи – фактури. Стоката я има в склада, но я няма по документи. Установява, че стойността по себестойност на продадените количества е отрицателно число. В този случай няма какво да се изпише като разликата печалба става много голяма. Опитва се да обясни на подсъдимата какво се получава, дори говори с нея по телефона, но М. не обръщала внимание. След това й пише писмо какво е

необходимо да ѝ се представи като документ, за да се осъществи счетоводството ѝ. В крайна сметка подсъдимата разбрала какво се опитва да ѝ обясни Ц.П. като счетоводител и започнала да ѝ носи фактури, протоколи от земеделски производители, за да докаже разходите на фирмата си. Винаги е обяснявала на Н. и на други клиенти, че всеки документ който носи се декларира и от другата страна, която го дава, за да е на ясно, че „мърдане няма“ и сделката може да се провери от двете страни. В резултат на предоставените документи от подсъдимата за разход са останали според баланса към 21.03.2014 г. стоки на червено за сумата от 85 000 лева, които са били заприходени като приход на дружеството. Тава са били стоки, които липсват като доставка, а няма как да продадеш, което ти липсва, за това се заприхождава като стоката при сметка „Други приходи“. По същия начин, когато стоката на червено е била 85 000 лева, което се води печалба, подсъдимата донесла протоколите на земеделските производители, които са били за повече стока от тази заприходена за 85 000 лева. С това тази сметка била „изпразнена“ от счетоводителя Ц.П. Накрая декларирали печалба за процесната фирма след начисления и приспаднат корпоративен данък 183 701 лева при оборот 3 920 000 лева приблизително и платен корпоративен данък 23 925 лева. Предходната година 2012 г. печалбата на фирма „Н. - 2000“, след приспадане на корпоративен данък, е била 140 890 лева. Така са я взели печалбата от старото счетоводство. Според свид. Ц.П. тези високи печалби са само счетоводни, а не и реални приходи. Не се сформират счетоводно поради липсата на документи за покупки на стоки, ако лицата, от които „Н. 2000“ е купувала стока са отказали да ѝ издадат документ. (л. 11, том 5 от досъд. пр.). Посоченото от Ц.П. съответства на приложените по делото материали, като добре илюстрира настройката на подсъдимата М. спрямо данъчното законодателство в страната и целенасоченото търсене от нейна страна на възможности, привидно в рамките на закона, за намаляване на данъчните задължения на процесната фирма, която представлява.

На кредитиране подлежат депозиранияте пред първия съд показания на свид. М.С. С.- съдружник на подс. М. в „М.“ ООД, от които се установява, че той чрез ЕТ „М.“ осъществявал счетоводна дейност и фирма „Н. 2000“ била клиент на кантората до 2011 г. или 2012 г. включително, след което се преместила. В счетоводната кантора на свидетеля работели и други лица, вкл. В. П. (Д.) и Л. П., при разпределение на дейностите по фирми. Най- вече

втората обработвала документи на „Н. 2000“. Дружеството било регистрирано по ЗДДС. За прочетените показания на свидетеля от досъдебното производство (том 10 л. 54 и л. 55) се установява, че за определен период от време счетоводното обслужване на „Н. 2000“ ЕООД е извършвано и от работещата при свидетеля счетоводителка Д.Д., Л. П. се е оплаквала на В. Д., че от същата фирма не ѝ представят документите навреме. СД по ЗДДС били подавани ежемесечно на хартиен носител и с електронен подпис, който бил на името на свидетеля, но с който оперирали Л. П. и В. Д.. Свидетелят бил изрично упълномощен да подава тази информация на НАП. Затруднената комуникация с подсъдимата довело до прекратяване на счетоводното обслужване, при което цялата счетоводна документация била предадена лично на подсъдимата, с приемо- предавателен протокол. Заявеното от свидетеля намира опора и в приложените в подготвителна фаза документи (л. 56- 59 договор от 01.01.2008 г. за счетоводно обслужване и заявление до ТД на НАП, входирано по електронен път на 25.03.2011 г. - л. 60-61, т. 10 от ДП за оттегляне на пълномощията му по пълномощното).

В посочения от първия съд смисъл на кредитиране подлежи и заявеното пред инстанцията и от свид. Л. Х. П. - оперативен счетоводител във фирмата на С., обслужвала фирма „Н. 2000“ ЕООД. Подсъдимата представляла документите, свидетелката ги обработвала чрез описване в счетоводен софтуер, съставяла дневници за покупки и продажби, в които отразявала фактурите. С фактурите на „Н. 2000“ ЕООД работела и главният счетоводител - свид. В. П. Д.. След това с електронен подпис се подавали в НАП дневниците и справката-декларация. Преди да подадат справките-декларации и дневниците в НАП уведомявали лично подс. М. за сумата, която дължи да внесе за ДДС. За прочетените показания на свид. Л. П. от досъдебното производство (разпит от 16.05. 2016 г. намира се в том 10, л. 64,65) с основание първата инстанция ги е кредитирала като депозирано по-близко до инкриминираните събития и съответстващи на изводимото от показанията на останалите разпитани по делото свидетели, описващи същите факти. Окръжният съд е кредитирал и показанията на свид. В. Д. П., която била счетоводител във фирмата на С., обслужваща „Н. 2000“ ЕООД от 2009 г. до 2011 г. Фирмата била регистрирана по ЗДДС. Всички документи, които се доставяли в счетоводната кантора, били осчетоводявани и били подавани по електронен път всеки месец справки-декларации по ДДС. Винаги

уведомявали М. за резултата и ѝ давали платечно за внасяне на ДДС.

Правилно е посочено, че на кредитиране в преобладаващата им част подлежат и показанията на свид. Д.Т.Д., депозирани в хода на съдебното следствие (л. 159-160 гръб, том 1 от делото на ОС). От тях се установява, че тя е работила във фирма на С., обслужвала счетоводно „Н. 2000“ ЕООД. Документи се подавали в НАП с електронни подписи, които били на фирмата, счетоводно обслужваща фирмата на подс. Н. М.. Имало изрично упълномощаване за това от името на Н. М.. Имало период, в който М. търсела данни на хора от села, с каквито свидетелката разполагала от една от фирмите, с които преди години била работила. Свидетелката е твърдяла пред първата инстанция, че дала само ЕГН-тата на такива хора на М.. Съдът с основание не е кредитирал заявеното от Д.Д., че подс. М. предварително знаела имената и е поискала от свидетелката само техните ЕГН-та. Посочено действително е нелогично, противоречи и на присъединените показания от досъдебното производство, в които не сочи този факт. В изследвания от СПЕ експертиза лист, съдържащ имена и ЕГН на част от „продавачите“ по инкриминираните протоколи, се съдържа, както името, така и ЕГН-то на съответното лице, което насочва на това, че са записани едновременно. Настоящият съд ще добави още и това, че част от имената на „продавачите“ са били сбъркани при изписването им в инкриминираните протоколи, което също така насочва на предварително непознаване на техните имена от страна на подсъдимата М.. Нелогично е и, с оглед заявеното от свидетелката, че тя самата е придобила търсената информация, тъй като „преди години била работила като счетоводител“ на фирма и имената и ЕГН на тези лица били на работния ѝ компютър. Единственият логичен извод, в посочения от първия съд смисъл, е че свидетелката е предоставила на подсъдимата не само ЕГН, но и имената на съответните лица. Наивно и нелогично е твърдението на Д.Д., пред инстанцията, че за тази си дейност подсъдимата „търсеше контакти с техни документи някакви“. Разпитаните по делото свидетели – „зеделски производители“ са отрекли пред първия съд да са чували дори името на подсъдимата или това на дружество. Имайки предвид осъществяваната от Д.Д. дейност като счетоводител, правилно първият съд е приел, че в крайна сметка става въпрос за самоуличаващи твърдения на Д.Д., при което по силата на чл. 123 от НПК не може да ѝ се вмени задължение да депозира всички самоуличаващи я факти. Логично е тя да се опитва да омаловажи

собствената си дейтелност, свеждайки я до по-малко по обем от действително реализираното неправомерно разпространение на чужди лични данни. За обстоятелствата, за които са били прочетени показанията на свидетелката Д.Д. от досъдебното производство (протокол за разпит от 25.06.2014 г. приложен в т. 5 л. 16-18), първият съд коректно е посочил, че от тях се установява, че през март-април 2014 г., М. поискала по телефона да ѝ бъдат съобщени имена на хора от село, работили в счетоводно обслужваната „М.“ ЕООД. Свидетелката, ползвайки данните в компютъра си, ги продиктувала на подсъдимата, ведно с ЕГН, което съответства на изводимото от приложения по делото лист, съдържащ същата информация, ръкописно изписана от самата подсъдима.

Първият съд е имал основание да възприеме и заявеното от свид. А.КА Г.А С. (л. 160 гръб, тов 1 от делото на ОС) - одитор, извършващ след 2013 г. за няколко години одит на годишният отчет на фирмата „Н. 2000“. Одиторските доклади и становище по годишния отчет, С. изготвяла въз основа на предоставени ѝ документи, част от която изгорели в пожар на тавана в къща в с. Б., където били съхранявани.

От значение по делото и във връзка с обясненията на подсъдимата и нейните доводи пред настоящата инстанция, се явяват и показанията на Х. Л. С. - собственик на Счетоводна кантора, която от 2002 г., до 2007 г., включително, обслужвала фирмата „Н. 2000“ счетоводно и ТРЗ, личен състав, като от разпита се установява идентична практика по водене на външно счетоводно обслужване на търговеца с представена на документи при счетоводната кантора. Показанията на свидетеля са обективни, непротиворечиви и информативни, поради което няма причина да не бъдат възприети с доверие. Както сочи С., с „Н. 2000“ е работела служителката М.К., преди нея - Д. и Р.Т.. След като получили документите, най-често от подс. М., понякога от нейни работници, които ги носели в офиса, документите се въвеждали в счетоводната програма на кантората, изготвяли справките към НАП по ДДС и всички други, които се изискват по ЗКПО, всичко, свързано с ТРЗ-то и с личен състав, и подавали съответните документи към НАП-справки декларации по ДДС и дневници за покупки, продажби. Тези дневници ги водели служители в счетоводната кантора, излизали автоматично след като се въведат данните в програмата. Справките-

декларации подавали по електронен път накрая вече (инкриминираният по делото период, за който са относими показанията му е м. 12.2007 г.- последният от общата им дейност), в НАП с всички придружаващи ги документи. Преди да подадат справката декларация в НАП задължително информирали за резултата лично подс. М..

Отношенията с „Н. 2000“ приключили през 2007 г., в началото на 2008 г., през февруари или март тя отишла и съобщила, че ще мести счетоводството си другаде, но и след това обслужването с ТРЗ продължило да се осъществява от свидетеля.

За изясняване на фактите по делото спомагат и кредитираните в цялост показания на свид. И.Б.С., депозирани пред първия съд (л. 156 гръб – л. 158, тов 1 от делото на ОС). Същата е работила в „Н. 2000“ ЕООД, като изготвяла документи за обществени поръчки, занимавала се с текущите дейности на фирмата, свързани с търговията. Във връзка с предявените ѝ от първия съд ръкописни текстове (приложени в том 11, л.133-134 и ксерокопия на протоколи за изкупуване на селскостопанска продукция, приложени в том 11, л. 135 – 150 от досъдебното производство), И.С. е заявила, че на листове 133 и 134 почеркът е на Н. М.. На протокола, приложен на л. 135 почеркът е неин (на свидетелката), но няма неин подпис. На протоколите (приложени на л. 136, 137 л. 140, л. 141, л. 142, л. 143, л. 144, л. 145, л. 147, л. 149) няма неин почерк и подпис. На протокола на л. 138, не разпознала свой почерк, но заявила, че подписите, които са положени срещу „Купувач“ и „Приел“ са нейни. На приложения на л. 139 протокол също не припознала своя почерк, но обявила, че тя е положила подпис срещу „Купувач“. На протокола, приложен на л. 148, почеркът бил на свидетелката, но не била полагала подписи. На протокола, приложен на л. 150, почеркът и положените подписи са на свидетелката. На свидетелката И.С. е бил предявен и лист, приложен в том 11 от досъдебното производство. Тя категорично го разпознала и заявила, че там са записани имена и ЕГН-та на хора, които е записала в съответния протокол, като почеркът е на подсъдимата Н. М.. Инстанцията е имала основание да кредитира изцяло като устойчиви и съответни на останалите кредитирани от съда доказателства и присъединените чрез прочитане показанията на И.С. от досъдебното производство (протокол за разпит от 27.08. 2014 г. , приложен в том 4, л. 1,2; разпит от 07.07. 2014г. , приложен в том 5, л. 23,27; протокол за разпит от 09.07. 2014г. , приложен в том 5, л. 28-31 ; протокол за разпит от

30.11. 2015 г., приложен в том 11, л. 128). От тях се установява, че през 2014 г. подс. М. отишла при свидетелката, в офиса на „Н. 2000“ ЕООД на „Б.“, Дала й лист, съдържащ данни на непознати на свидетелката лица, указала й да попълни тези данни в протоколи за покупка на земеделска продукция и да подпише бланките от името на земеделските производители „както реши“. Свидетелката сторила това, като се стараела да пише с различен почерк, за да не е видимо, че са съставени от едно и съща лице. Идентична дейност по същото време осъществила и самата подсъдима. След това подс. М. взела протоколите. Показанията на свидетелката относно дейността на „Н. 2000“ ЕООД при участието в обществени поръчки и свързаната с това подготовка съдът не е обсъждал, тъй като е извън предмета на настоящето дело. Заявеното от И.С. във връзка с посоченети по-горе протоколи намира опора и в разпитите на самите лица, посомени като земеделски производители и съответното заключение на техните подписи, което изключва авторството на документите от мнимите земеделски производители.

Правилно са кредитирани и депозираните пред първия съд показания на свид. Д. И. С. - майка на свид. И.С. (л. 158 гръб – л. л. 159, том 1 от делото на ОС) – организатор на производството от 2001г. до 2014 г. в „Н. 2000“ ЕООД. Задълженията й включвали организиране на производство на хляб и закуски, закупуване на плодове и зеленчуци, хранителни продукти, разнасянето им.

Съобразно прочетените показания на свид. Д.С. от досъдебното производство (протокол за разпит от 10.12.2015 г. приложен в том 11, л. 151-152), които с основание са били ценени, като депозирани по-близо до инкриминираните събития и съответстващо на изводимото от останалите доказателствени източници, се установява, че през дългогодишната й работа в търговското предприятие на подс. М. през нея е минавала „цялата документация на фирмата - фактури, стокови разписки“. Тя лично е имала достъп и до финансовия ресурс на търговеца. Лично е присъствала на съставянето на протоколи за закупуване на селскостопанска продукция - в офиса на фирмата, от нея и дъщеря й, подсъдимата искала „много бързо да се попълнят, защото на другия ден щяла да ги представя“. Свидетелката не изключва с тази дейност да са се занимавали и други работещи във фирмата, като се позовава на липса на спомен. Попълнили това, което подсъдимата им казала, без да се интересуват от къде тя е взела имената на лицата.

Правилно е отчетено, че показанията на С. Г.К. пред първия съд (л. 180 гръб от делото на ОС) категорично отричат да е била някога земеделски производител. В същата насока са и прочетените ѝ показания от ДП (в протокол за разпит от а 22.07.2015 г., находящ се на л. 36 – л. 37, том 11 от ДП), които за били значително по-детайлни. И закономерно във връзка предявения протокол за изкупуване на селскостопанска продукция (л. 143, том 11 от ДП) К. я заявила пред инстанцията, че подписът над „Продавач“ не е неин, а фамилията на лицето – К. е различна от нейната - К.. Останалите лични данни са нейните.

Свид. П.К.Ч.–А. и нейният съпруг П. А. обслужвали счетоводно „Б.“, като от надлежно прочетените нейния показания от ДП от разпита ѝ, проведен на 02.12.2015 г. (л. 9 – л. 10, том 13 от ДП), че обслужвали счетоводно „Б.“ през 2010 и 2011 г. със собственик турски гражданин, който търгувал с цитрусови плодове, но макар подлежащият на внасяне ДДС да не бил висок, задълженията не били погасени. Свидетелката установила, че са издавани само три фактури за „Н. 2000“ ЕООД през периода 01.01.2011 г. - 31.12.2011 г., всичките през м. юни, което само по себе си изключва инкриминираните. Не противоречат на коментираните показания тези на свид. Г.С., който на борсата продавал зеленчуци и плодове с търговските дружества „Р.“ и „Е.“. Познавал като купувач подсъдимата, като е издавал и фактури за закупеното от нея. Тъй като, обаче, е имал минимално дялово участие и в „Б.“, в която не е работил, не е издавал фактури с тази фирма, с нея се занимавал съдружникът му „А.“.

Във връзка с укрития корпоративен данък, предмет на второто обвинение, от значение са показанията на свид. И. Н. Н. пред първия съд (л. 182, том 2 от делото на ОС) в насока, че не познава подсъдимата, не е била земеделски производител и не е продавала зеленчуци и плодове, не ѝ е известна фирма „Н. 2000“. В същата насока по-детайлни да потвърдените в СЗ пред инстанцията и показанията на И. Н. ДП (разпита на 16.07.2015 г., л. 29, том 11 от ДП). За копието на протокол за продажба на земеделска продукция (л. 136, том 11 от ДП) свидетелката е била категорична, че там са коректно изписани нейните имена и ЕГН, но почеркът не е нейният, подписът - също. Зеле и кромид не е продавала.

Правилно за относими към предмета на второто обвинение са били

кредитирани изцяло и показанията на свид. М. И. Н., която не е продавала земеделска продукция, макар да ползва произвеждана от родителите ѝ. За копието на протокол за изкупуване на селскостопанска продукция от 15.08.2013 г., (на л. 141, том 11 от ДП) М. Н. е била категорична, че не е виждала този протокол, името и ЕГН-то са нейните, но няма неин подпис. Чушки, краставици и круши не е продавала.

Окръжният съд е имал основание за ползва изцяло и показанията на свид. М.Н.П. (л. 183, том 2 от делото на ОС), от които се установява, че никога не се е занимавал със земеделие. Произвеждал с близките си чушки, домати, картофи, месо за лични нужди. Фирмите „Н. 2000“ и „М.“ не са му познати. След предявяване на протокол за изкупуване на селскостопанска продукция от 08.07.2013 г. (л. 139, том 11 от ДП), свидетелят е бил категоричен, че същият не му е познат, няма негов подпис и почерк. Името и ЕГН-то са негови. Кайсии, зеле и домати не е продавал никога, не е получавал сумата от 7 350 лв. от никой.

По сходен начин и показанията на свид. К.К.И. пред първия съд (л. 183 гръб, том 2 от делото на ОС) установяват, че не е произвеждал и продавал никога земеделска продукция, още по-мало на Н. М., която не познава и нейната фирма „Н. 2000“. За протокола за изкупуване на селскостопанска продукция от 03.04.2013 г. (л. 150, том 11 от ДП), той с категоричност е заявил, че не е виждал никога този протокол, почеркът не е негов, няма негов подпис, но името и ЕГН-то са негови. Зеле, картофи и лук не е продавал никога и сума от 3850 лв. никога не е получавал.

Свид. А.В.А. (л. 183 гръб – л. 184 от делото на ОС) е отглеждала в двора в с. Ч. малки количества зеленчуци - по 100 кг пипер, домати е продавала по борсите в с. П. и с. П.. Името „Н. 2000“ не ѝ говори нищо. Като продавала зеленчуци документи не е издавала. Кайсии, праскови и грозде не е продавала. Протоколът за изкупуване на селскостопанска продукция от 10.09.2013 г. (л. 145, том 11 от ДП) не е виждала. Няма нейни почерк и подпис, но името и ЕГН-то са нейните. Кайсии, праскови и грозде не е продава. Сумата от 10 800 лв. не е получавала.

И свид. Д.Б.Л. (л. 184 – л. 184 гръб от делото на ОС), никога не е била земеделски производител и не е продавала земеделска продукция. Не е и чувала за управляваното от подсъдимата дружество. Протоколът за

изкупуване на селскостопанска продукция от 20.08.2013 г. (л. 135, том 11 от ДП) ѝ бил непознат, не съдържа неин подпис и почерк. Неправилно е изписано личното ѝ име като Д. вместо Д. Другите две имена - Б. Л. и ЕГН-то са нейните. Ябълки, круши и сливи не е продавала и не е получавала сумата от 5615 лв. през 2013 г. за продажба на нещо.

В съответствие с материалите по делото, първият съд е възприел частично заявеното от свид. С.А.Ц. (л. 184 гръб – л. 186, том 2 от делото на ОС) - земеделски производител, който познава М. от борсата в П., където продава продукцията си. Карал ѝ лично продукция в складовете - зеле, картофи, магданоз и моркови и там му плащали, а в края на годината служителите на М. правели протоколи, които подписал лично. Отразените продукти като вид - зеле, картофи съответствали на предлаганата от него продукция, но записаните цени – не. Във връзка с приобщените чрез прочитане показания на свидетеля от ДП, които е потвърдил пред първия съд (л. 86-87 и л. 94-95, том 11 от същото), Ц. е направил опити да поясни подробно защо първоначално е заявил, че цената от 3 лева за магданоза, всъщност е била завишена, като в предявения му от разследващия протокол е изписана цена на килограм стока, докато той е продавал на подсъдимата връзка от 1200 – 1500 грама на цена от порядъка на 1,30-1,50 лева, поради което за килограм се получава най-много цена 2 лева, с което посочената в приемо-предавателния протокол цена е завишена. На него било заплатено по реални цени: морковите по 25 – 30 стотинки, магданозът около 15 – 20 стотинки на връзка, картофите около 30 – 40 стотинки. Окръжният съд е възприел с основание присъединените по надлежния процесуален ред показания на свидетеля от досъдебното производство (разпит на 12.10.2015 г., л. 86- л. 87, разпит на 16.10.2015 г. л. 94 – л. 95, и двата в том 11 от ДП), като за фактите, заявени противоречиво, е кредитирал последните, като депозирани по-близо до инкриминираните събития и потвърдени от свидетеля след прочитането им. От тях се установява, че в съставените протоколи били отразявана силно завишена цена на земеделска продукция, по настояване лично на подс. Н. М., която му се обадила по телефона. За копията от протоколи (приложени на л. 96 – л. 98, том 11 от ДП) и копието на годишна данъчна декларация (приложена на л. 99, том 11 от ДП), той е обявил, че на протокола на л. 96 подписът на „Продавач“ е негов, печатът също. Цената, вписана за продажна на магданоза - 3 лв. на килограм, не отговаря на

действителната такава. Почеркът не е негов, а само подписът и печата. На протокола на л. 97 подписът на „Продавач“ е негов, печатът също. Цената, която е вписана - 75 ст. за продажбата на картофи не е действителна. Допуска количеството да съответства, но цената е завишена. Сумата от 2 499.99 лв. не е получавал. За протокола на л. 98 - моркови по 1.10 лв/кг. е посочил, че подписът на „продавач“ е негов, печатът също. Цената, която е вписана при продажбата е определил като „абсурд“. Сумата от 2 499.99 не е получавал. След предявяване на протоколите от първия съд Ц. е променил първоначалните си показания, като заявил, че при подписване на приемно-предавателните протоколи не са били попълнени, защото тези неща щели да му направят впечатление. При възникналата непоследователност в претенциите на свидетеля, коректен е подходът на първия съд да възприеме за установен това, че е налице несъответствие на сочената в протоколите продажна цена - завишена, че не е получавал цитираните в протоколите завишени суми, като е възможно техните реквизити да не са били попълнени при подписването. В крайна сметка настоящият съд намира, че отношението на инстанцията към заявеното от Ц. е съответно, тъй като в посочения от въззивния съд смисъл още по повод цените на магданоза и други продукти, и на ДП е посочил, че има несъответствия.

На цялостно кредитиране действително подлежат и показанията на свид. Н. И. Г.А, която работела и живеела в П. от 1978 г. През 2004 г. се пенсионирала, но никога не е била земеделски производител, макар в селото си да отглежда за лична консумация малко домати, пипер, зеле. Нито тя, нито съпругът ѝ са продавали от тази продукция, а в с. Б. никога не е живяла. От приобщеното чрез прочитане от ДП се установява, че по време на панаириите Н. Г.а е работела към „М.“ ООД.

И свид. Д. К. не е била никога земеделски производител, при предявяване на протокола за изкупуване на селскостопанска продукция, приложен в т. 2 л. 23 от ДП, е заявила пред първия съд, че той ѝ е непознат, не съдържа нейни почерк и подпис, никога не е продавала ягоди и картофи, сумата отразена в него 5680 лв. не е получавала. Прочетените от ДП показания на свидетелката (на 15.07.2015 г., л. 15, том 11-ти от ДП) с основание са били ползвани за трудовата заетост на свидетелката, която изключва качеството ѝ на земеделски производител.

В подобна насока са и показанията на М. И. пред първия съд. Тя не познавала подсъдимата, не е била земеделски производител и не е продавала селскостопанска продукция. Също е работила на Панаира - продавала сандвичи и безалкохолни на витрина. В протокола за изкупуване на селскостопанска продукция няма нейни подпис и почерк. Имената и ЕГН-то, отразени в този протокол са нейните. Никога не е продавала праскови, кайсии и ябълки, не е получавала 5200 лв. към сочената в него дата- 23.08.2013 г. живеела в гр. С..

Показанията на свид. З. А. също така допринасят за изясняване на обвинението за избегнато плащане на корпоративен данък за 2013 г., следва да се възприеме напълно споделеното от него, че не познава подсъдимата, името на търговското ѝ дружество, не е произвеждал никога земеделска продукция, нито е продавал такава. Никой от близките му не продавал земеделска продукция. В протокола за закупуване на селскостопанска продукция името и ЕГН-то вписани в него са на свидетеля, но той никога не е бил „продавач“ на такава и не е получавал посочената в протокола сума от 9 120 лв. Почеркът и подписът не са негови.

За установяване на факти, свързани с начина на покупка и плащане на селскостопанска продукция на работещите с нея лица, коректно първият съд е визирил показанията на свид. И.Г.К. от досъдебното (разпит на 04.09.2015 г. , лист 53, том 11 от ДП) и съдебното производство. Свидетелят е земеделски производител, от когото подс. М. пазарувала, а той ѝ издавал фактури и консигнационни протоколи. Сумите по консигнационни протоколи били заплащани по-късно, като заявеното кореспондира с показанията на З.Л.К. (майка на свидетеля) и Т. П. К. (негова съпруга).

Правилно е отчетено, че показанията на свидетелите – служители на Стоковото тържище в село П. – „Р.“ АД за от значение за служебния обмен на информация и бюлетин за цените на плодовете и зеленчуците, от което се е интересувала и подсъдимата. В тази насока са показанията на свидетелите В. И. Р. (л. 187, том 2 от делото на ОС), Х. И. П. (л. 187, том 2 от делото на ОС) и Р. И. Н. (л. 187 – л. 187 гръб, том 2 от делото на ОС).

Във връзка с обясненията на подсъдимата, депозирани за първи път пред въззивната инстанция, следва да се посочи, че важно значение имат показанията на свид. Л. Н.К. - работещ като шофьор в „Н. 2000“ през

инкриминирания период. От тях се установява, че задълженията му включвали разносна търговия, зареждане на детски градини и обекти, както и пазаруване от различни места. Възлагано му било да получава и фактури за различни стоки, но плащанията по тях не били извършване от него. Пазарували само в гр. П. и на борсата в с. П.. Съставял пътни листове. Показанията на свидетеля, депозиран при разпита му на 15.02.2016 г. в хода на досъдебното производство (лист 46-47, том 10) също са били прочетени и потвърдени от него пред първия съд. Съобразно последните на свидетеля са непознати имената на фирмите, чиито фактури са включени в предмета на делото, но си спомня, че е зареждал от борсата в с. П. предимно цитруси „от един грък“ и стока от фирма „с турци“. Лично е участвал в съставянето на „някакви протоколи“, които подс. М. раздала в офиса на шофьорите, след като ги събрала, заявила, че „й трябва за нещо“ , дала лист, на който било написано какво да впишат и той го сторил. Протоколът на името на св. А.В.А. в горната част (без вид, количество, единична цена) е съставил лично и го е подписал. Данните му предоставила М..

В допълнение към посоченото от първия съд, настоящата инстанция във връзка с доводите на защитата и подсъдимата, а и във връзка с дадените пред настоящата инстанция обяснения от самата подсъдима, че е нямало как да знае, че издаваните ѝ фактури по ЗДДС са от липсващи или фиктивни търговци, защото закупувала от камиони, които се намирали инцидентно на борсата в П., следва да посочи, че от показанията на свид. Л. Н.К. разкриват различна ситуация, която намира опора и в материалите от извършените данъчни ревизии и останалите писмени документи по делото. Показанията на свидетеля К. следва да се възприемат с доверие, както тези депозираны пред първия съд, така и на досъдебното производство, тъй като са обективни, устойчиви, логични, последователни и припознати от свидетеля и при прочитането им. Посочената от свидетеля практика, свързана с доставките на плодове и зеленчуци във фирмата на подсъдимата, намира потвърждения и в показанията на останалите служители от нейната фирма, включително и тези на шофьора И.Д. Т.. Както сочи, в подготвителната фаза на процеса, свид. К. той никога не е водил преговорите с продавачите при закупуването на плодове и зеленчуци, които са били вземани само от зеленчуковата борса вътре в П.. От там са били товарени зеленчуци – кромид, домати, картофи и др., като М. обикаляла и си търсела най-хубавите цени. На борсата в П. имало

основно пловдивски фирми, от пловдивска област. Като изключение се сочи, че от „грък“ са вземали предимно цитруси. Когато М. им е поръчвала, като качат дадена стока той или негов колега вземат фактура, но никога не се е занимавал с плащане в П. (л. 46 гръб – л. 47, том 10 от досъд. пр.). Когато са били давани пари за пазаруване, това е било за „М.“ или складовете на „Б.“, т. е. в очертаванията на град П. и парите са били отчитани на Д.С., на която са били предавани фактурите, парите и касовите бележки, но това е ставало обикновено в петъците. Посоченото за организацията във фирмата на подсъдимата съответства и на останалите свидетелски показания на нейни служители в подробно изяснения от първия съд смисъл.

Важно за настоящото производство и за изследваното отношение на подсъдимата като управител на процесната фирма към данъчната дисциплина е заявеното от свид. К. пред разследващия: „Случвало се е Н. М. да ми е казвала да ходя за определено количество плодове или картофи за взимам фактури от фирми от борсата, които могат да дадат, без да сме ги взимали и без да сме ги плащали. Не съм бил само аз така, а и другите. Минавахме из борсата и от тези, които пазарувахме или от други питахме дали могат да дадат фактури за определена стока като вид и количество. На мен лично са ми давали такива фактури и е било за ябълки и картофи. Имаше търговци с 20 декара ябълки, които не издаваха фактури и затова М. ни караше да ходим да се молим на този и на онзи, ако имат възможност да дадат. Възможно е да съм се подписвал на такива фактури. Никога не съм попълвал фактури. Търсихме фирми, от които сме купували, а не от непознати фирми. Аз съм един работник, казвали са ми да ходя да вземам фактури. М. ми е шеф и каквото каже, това правя.“ (л. 47, том 10 от досъд. пр., разпит на К. на 15.06.2016 г. пред следователя). Заявеното от К. за посочената порочна практика от страна на самата подсъдима, напълно съответства на данните изведени от разпита на свид. П. по-горе, обективното наличие на стоки, които „светят на червено“ в склада на търговеца и намира опора във всички останали данни по делото – включително и резултатите от данъчните ревизии на процесната фирма и нейните „доставчици“.

Съдът кредитира и показанията на св. И.Д. Т. - работещ също като шофьор в „Н. 2000“ ЕООД. Гориво зареждали на точно определена бензиностанция, зареденото гориво се вписвало в книга, след което подс. М. го плащала на края на месеца. Следва да се възприемат изцяло и показанията на

свидетеля от досъдебното производство (разпит на свидетел от 03.12.2015 г., 159-160, том 11 от ДП), които са били потвърдени след прочитането им са били депозираны по- скоро след събитията, за които разказва. Посоченият свидетел потвърждава заявеното от К. за организацията на пазаруването на борсата в П. при едноседмичното ѝ посещение от бусовете на фирмата, като на борсата винаги е била и Н. М., която лично е извършвала договарянето и се е занимавала със заплащането и фактурирането на стоките. Плодове и зеленчуци са били закупувани само от зеленчуковата борса в П. и карани с склада на процесната фирма на „Б.“ в П. (л. 159 гръб, том 11 от досъд. пр.). Фирмите, от които са товарели са били с наети складове на зеленчуковата борса вътре (л. 160, том 11 от досъд. пр.) и не са вземали от земеделски производители и други лица, които продават извън борсата.

Във връзка с възлаганата работа за извършените превози всеки ден се бил оформян пътен лист, в който е бил посочван района, където ходи свидетелят, обектите и изминатите километри. Пътният лист е стоял в колата и се проверявал от склададжията. Пътните листове представлявали готова закупена тетрадка, оформена като за пътни листове и като приключи тази тетрадка я давал на склададжията. Знае, че там в склада тези пътни листове стоят, по-точно са били предавани там (л. 159 гръб, том 11 от досъд. пр.). Процесните доставчици не са познати като фирми на свидетеля, така както и колегата му К..

От показанията на горепосочените шофьори става ясна организацията на работа и извозване на по-солидните количества продукти в фирмата на подсъдимата, като същевременно се установяват и порочни практики по „възлагане“ на свид. К. и останалите шофьори да се снабдяват с безстокови фактури от борсата от техни контрагенти, с които имат редовни доставки, за да се оправдаят други доставки, извършени от земеделски производители, които не са били регистрирани по ЗДДС, нито са издавали фактури. В крайна сметка, обаче, търговията е била осъществяване не със случайни лица, а постоянни партньори на подсъдимата със складове на борсата, които са били добре познати като местонахождения там, поради чистите товарения от визираните складове. В тази връзка настоящата инстанция намира за изолирани от събраните материали на обясненията на подсъдимата, че е търгувала с непостоянни контрагенти, които винаги издавали съответен

документ, за който тя нямало как да знае, че е опорочен. От една страна обясненията ѝ пред настоящия съд за посочените обстоятелства са противоречиви – едновременно претендира за случайни търговски отношения и сочи на постоянни доставчици, които изрично цитира, но последните в преобладаващата си част изобщо не са били включени в обвинението. Твърденията ѝ, обаче, не се подкрепят от останалите данни по делото и като изолирани се възприемат за защитна версия, с която цели да облекчи процесуалното си положение.

Горепосоченото от свидетелите – шофьори напълно опровергава заявеното от М., че закупувала стоки от приходящи камиони хаотично и нямало как да проверява редовността на издаваните фактури. Още повече, че при редовна отчетност с пътни листове и транспортна документация, подсъдимата не е могла да представи за целите на данъчната проверка, нито пред съда транспортни документи за процесните доставки, за които е била осъдена. Най-малкото посочените двама шофьори са били подадени като информация в хода на данъчната ревизия като осъществили транспорта при доставките на „П.“ ЕООД и „В.“ ЕООД, но не се установява нито последните да са имали складове на борсата в П., капацитет да осъществяват търговска дейност, нито пък някоя от страните по „фактурираните“ сделки, има транспортни и други документи, от които да следва извод за реалността на доставките, за които е била осъдена М..

По необходимост по повод обясненията на М. пред Апелативния съд в насока, че фактурите произхождали от изрядни търговци и били напълно редовни от външна страна, което остава изолирано от материалите по делото и не се възприема от настоящия съд, се налага по-детайлно цитиране и на показанията на управителите на мнимите доставчици на фирмата на подсъдимата.

В посочения от първия съд смисъл на цялостно кредитиране подлежат показанията на свид. П.С.Н. - собственик и управител на „П.“, със седалище в гр. С.. Дружество извършвало търговска дейност - внос на картофи и лук. Не е имало складови бази и транспорт. Клиентите превеждали предварително парите на продавача на стоката в съответната чужда държава и след това я получавали директно. Дружеството не е издавало фактури при описаната организация на доставките. На „Н. 2000“ ЕООД не е правил доставки. За

периода, през който осъществявало дейност, не са били повече от 2 или 3 фирмите, с които контактували. През 2011 г фирмата е прехвърлена на друг (според ТР на 07.10.2011 г. на С.Б., вписан от този момент и като управител). С фирми от П. свидетелят не е работил, понеже всичко се извършвало в С..

С основание окръжният съд е възприел и показанията на св. Л.Д.М., представляващ „А.“. Последният се занимава със строителство в района на Б. и в С.. Чрез А. П. М. закупил вече регистрирана фирма в П., за да участва в търгове за ремонти на ясли и градини. Дал пълномощно на П.. Фирмата, която закупил, „си била регистрирана, всичко, ДДС.... регистрирана официално фирмата да си работи“, но свидетелят се отказал да работи с нея. След като му дал пълномощно, П. му казал, че е работил на някаква тухларна с тая фирма. При свидетеля в по- късен момент започнали да пристигат „документи за тая фирма“. Той отишъл в С. и там разбрал, че има да плаща данък. Уведомил упълномощеното лице, но получил отговор- „Оправяй се.“ Дейност със сочената фирма никога не е извършвал.

От приложените на л. 153-157 т. 12 документи се установява, че свидетелят е бил вписан като приобретател на соченото търговско предприятие на 25.09.2007 г., а на 11.08.2008 г. е упълномощил лицето А.П.Н. да го представлява като управител на цитираното търговски дружество.

В хода на данъчната проверка относно включената в дневника за покупки ф-ра № 35/28.04.2011 г. на „П.“ ЕООД за покупка на картофи, с данъчна основа 8 500 лв. и дължим ДДС 1700 лв., за която се твърди плащането да е извършено в брой, ревизираното лице е заявило, че стоката е транспортирана от свид. Л. К.. От показанията на същия свидетел, депозирани в настоящето производство, се установява, че е транспортирал само стоки, закупени в района на гр. П. и в. с. П., обл. П. От приложената справка от „Р.“ АД (т. 14 л. 42-43) е видно, че „А.“ ЕООД с установения по делото ЕИК не е наемал помещения от соченото АД. Т. е. обективно невъзможно е К. да е превозил стока от същото тържище, предадена му от търговския субект, чиито собственик е бил св. М..

На кредитиране изцяло подлежат и показанията, депозирани от свид. Б. И. К.. От тях в посочения от първия съд смисъл се установява, че в периода 2008 г. - 2011 г. имал няколко фирми, едната от които – „ М. ООД“, с която

извършвал внос на плодове и зеленчуци от Турция и Гърция и ги продавал на борсата в П.. Съдружник му бил турчин - Б.А., както и още три лица, българи. Свидетелят бил управител „от българска страна“, турчинът, като „инвеститор“ също бил управител. „М.“ ООД била регистрирана по ДДС, издавали фактури и там, според свидетеля било невъзможно да има грешка с ДДС, тъй като ДДС се събирало авансово на границата, при вноса на стоката, тъй като 95% от вноса бил грейпфрут от Турция. Фактурите се издавали на място от служителите на кантара. Фирма „Н. 2000“ ЕООД не му е позната, но и не познавал лично клиентите си.

С основание първият съд не е възприел заявеното от свидетеля пред съда, че ако има фактура с тази фирма, то тя е „изрядна“, тъй като това противоречи на подлежащите на кредитиране показания от досъдебното производство на същия свидетел (разпит от 02.06.2014 г., л. 64-66, том 5 от ДП), където е посочил, че е проверил в счетоводството на фирмата си дали „М.“ ООД е издавала фактури на „Н. 2000“ ЕООД и такива не са били установени. Този извод е бил подкрепен и доброволно предадените от същия свидетел и приложени по делото писмени доказателства (л. 58- 66 т. 6 от ДП). Видно е, че в представените от свидетеля дневниците за покупки и продажби на „М.“ ООД не фигурира в каквото и да е качество контрагент „Н. 2000“ ЕООД. Настоящият съд намира, че заявеното от свидетеля пред първия съд има характера на предположение, поради което следва да се възприеме посоченото на ДП като конкретно и неголословно, още повече че е било потвърдено пред първия съд и подкрепено от счетоводни документи.

Обсъдените от първия съд показания на свид. Д.И.Й., макар да не търпят укор, касаят закупуването от „един грък“ на дяловете му в „И.“ срещу почерпка и „200 или 300 лв.“, но фирмата има отношение към ревизията на търговеца, а не към обвинението по делото. Същото може да се каже и за анализа на показанията на свид. Т.Х. К. – бивш собственик на „К.“ ЕООД и съдружник наред с други лица в „И.“, както и за заявеното от Д.З. с прехвърлени множество фирми срещу заплащане, вкл. „К.“ ЕООД.

От важно значение е заявеното от свид. Н. Д., действала като ФЛ с разширена правоспособност, регистрирана като ЕТ „Н. Д.“. Тя имала малко магазинче в гр. К., в което продавала на дребно на хранителни стоки. Търговецът бил регистриран по ЗДДС на 26.09.2000 г. и deregистриран на

01.01.2012 г. (том 30, л. 69 от ДП). Не е издавала фактури на „Н. 2000“ и пловдивски предприятия. Извън магазина никога не е осъществявала продажби. Не е ходила до зеленчукови борси. Само двамата с мъжа ѝ работели във фирмата, като не е възлагала на други лица с пълномощни да я представляват и да извършват сделки от името и за сметка на едноличния търговец, не познавала Н. М.. Тук е мястото да се посочи, че обясненията на подсъдимата М. пред настоящия съд, че Д. и сина ѝ идвали да ѝ предлагат брашно в складовете, се приема за нейно защитно твърдение, което противоречи на заявеното от Д., което от своя страна е обективно, подробно, информативно и последователно, като намира опора в счетоводните данни за търговската дейност на ЕТ.

Останалите показания на следните свидетели, свързани с доставките на горива са свързани с частично оправдателния диспозитив по първата обвинение, който изцяло касае доставките на „И.*“ ЕООД. Същите са детайлно анализирани и съпоставени с всички събрани по делото материали, споделят се от настоящата инстанция, поради което няма да бъдат преповтаряни. Това се отнася до показанията на свидетелите Д.И.С., В.Ф.П., И.В.П. и подкрепящите ги писмени доказателства, ведно с коментара на съдебно-счетоводната експертиза (л. 3-78, том 32 от ДП) в частта ѝ, в която са били изследваните доставки по 55 бр. фактури с доставчик „И.“ ЕООД. Преповтарянето на доводите, които се споделят, е и безпредметно, тъй като липсва съответен протест, чрез който би могла да се подложи на ревизия оправдателната част от присъдата на окръжния съд.

В хода на съдебното следствие първият съд е назначил и приел съдебно-почеркова експертиза № 444 във връзка с автентичността на подписите на протоколите за изкупуване на селскостопанска продукция, за които не са били призовавани лицата, сочени като продавачи в тях, както и на приложени в хода на досъдебното производство листове с ръкописен текст. Вещото лице е изследвало следните приложени по делото документи:

- Ръкописните текстове и подписите за Продавач“ в копия на протоколи за продажба на земеделска продукция, както следва:
- Протокол за изкупуване на селскостопанска продукция от дата 16.05.2013г. ,находящ се на лист 15, том 2-ри от ДП между Фирма „Н. 2000“ ЕООД и лицето Ж. Н. А..

- Протокол за изкупуване на селскостопанска продукция от дата 23.08.2013г. ,находящ се на лист 16,том 2-ри от ДП между Фирма „Н. 2000“ ЕООД и лицето З.С.А..
- Протокол за изкупуване на селскостопанска продукция от дата 06.11.2013г., находящ се на лист 25,том 2-ри от ДП между Фирма „Н. 2000“ ЕООД и лицето Г.В.С.
- Протокол за изкупуване на селскостопанска продукция от дата 12.11.2013г.,находящ се на лист 16, том 2-ри от ДП между Фирма „Н. 2000“ ЕООД и лицето М. З.М.,
- Ръкописните текстове (букви и цифри) в оригинални документи, приложени в том 11-ти, листове 130,133 и 134,както и един неномериран лист,сложен в джоб преди лист 135 от ДП.

Заклучение то му е, че:

1. Подписът за „Продавач“ и ръкописния текст в копие на Протокол за изкупуване на селскостопанска продукция от дата 16.05.2013 г., находящ се на лист 15, том 2-ри от ДП между Фирма „Н. 2000“ ЕООД и лицето Ж. Н. А. не са изпълнени от Ж. Н. А..

- Подписът за „Продавач“ в копие на Протокол за изкупуване на селскостопанска продукция от дата 23.08.2013г., находящ се на лист 16, том 2-ри от ДП между Фирма „Н. 2000“ ЕООД и лицето З.С.А. не е изпълнен от З.С.А..
- Подписът за „Продавач“ и ръкописния текст в копие на Протокол за изкупуване на селскостопанска продукция от дата 06.11.2013г., находящ се на лист 25, том 2-ри от ДП между Фирма „Н. 2000“ ЕООД и лицето Г.В.С. не са изпълнени от Г.В.С..
- Подписът за „Продавач“ и ръкописния текст в копие на Протокол за изкупуване на селскостопанска продукция от дата 12.11.2013г., находящ се на лист 16, том 2-ри от ДП между Фирма „Н. 2000“ ЕООД и лицето М. З.М. не са изпълнени от М. З.М..
- Ръкописните текстове (букви и цифри) в документи, приложени в том 11-ти, листове 130,133 и 134, както и един неномериран лист (имена и ЕГН), сложен в джоб, преди лист 135 от ДП са изпълнени от Н. Т. М..
- Ръкописният текст в началото на документа, неномериран лист, приложен преди лист 135 от ДП с № 1, 2 и 3, както и текста под чертата

„график за цялата година....“ не е изпълнен от Н. Т. М..

Заклученията на изготвените експертизи, с изключение на частта относно сделките с „И.“ ЕООД в ССЧЕ, Пловдивският окръжен съд с основание е кредитирал като добросъвестно изготвени, от лица с необходимите специални знания и опит.

Подробен е доказателственият анализ на първия съд на приложените по делото писмени доказателства, който е задълбочен, споделя се от настоящата инстанция и не следва да бъде преповтарян, като писмените доказателства напълно подкрепят заявеното от разпитаните свидетели за имитирана, а не реално осъществявана от търговеца стопанска дейност, включена в обвиненията, по които е била призната за виновна подсъдимата, начина на водене на счетоводството и подаване на информацията в съответните регистри.

Видно от заключението на назначената от настоящата инстанция съдебно-счетоводна експертиза (л. 70 – 75 от делото на АС) с ГДД по чл. 92 от ЗКПО вх. № 160040176534 от 28.03.2014 г. „Н. 2000“ ЕООД е декларирало корпоративен данък по ЗКПО за 2013 г., който след приспадане на отстъпката от 1 процент е бил начислен за внасяне в размер на 21 124.16 лева. Установената е разлика от 10918 лева (формирана от разликата между 32042.16 – 21 124.16 лева) между декларирания за внасяне от фирмата с ГДД по чл. 92 от ЗКПО корпоративен данък и дължимия корпоративен данък по ЗКПО за 2013 г. Разликата за корпоративния данък по ЗКПО за 2013 г. в размер на 10 918 лева е внесена от „Н. 2000“ ЕООД на 10.04.2017 г. с преводно нареждане към бюджета на обща стойност 14 285.05 лева, в което посочено основание за плащане „корпоративен данък 10 918 лева“ и „лихва 3367.05 лв.“. Копие от преводното нареждане е приложено на л. 101, том 33 от ДП. По данни от писмо на ТД на НАП (л. 232-233, том 2 от делото на ОС), плащането в размер на 14 285.05 лв. е постъпило по данъчно-осигурителната сметка на задълженото лице на 11.04.2017 г. От изложеното следва, че дължимата лихва за забава върху допълнително определения като дължим корпоративен данък по ЗКПО за 2013 г. в размер на 10 918 лева следва да бъде изчислена за периода 01.04.2014 г. до 11.04.2017 г. Изчислената лихва за посочения период върху главница 10 918 лева е 3358.70 лева. Общото задължение за главница и лихва за забава е 14 276.70 лева. От изложеното

вещото лице е направило извод, че към датата на извършване на плащането в размер на 14 285.05 лева – 11.04.2017 г., постъпилата по партидата на процесното дружество в ТД на НАП – П. сума е била достатъчна за покриване на главницата, установена като разлика от 10 918 лева ведно с дължимите лихви върху нея от датата следваща датата, на която сумата е била дължима, а именно 01.04.2014 г. до 11.04.2017 г. – датата на постъпване на сумата в ТД на НАП – П. (л. 1-3 от експертизата).

Във връзка с писмо на ТД на НАП (л. 232-233, том 2 от ДП) вещото лице е посочило, че от изложените в същото данни е видно, че с постъпилото на 11.04.2017 г. плащане в размер на 14 285.05 лв. са погасени текущи задължения на дружеството по подадени декларации от страна на задълженото лице. Видно от приложената към писмото от ТД на НАП справка, погасяването на задълженията са обединени по основание и периоди, които според ССЧЕ, в по-голямата си част са задължения с ненастъпил падеж към датата на постъпилото на 11.04.2017 г. плащане. (л. 4 от съдебно-счетоводната експертиза, назначена от въззивния съд).

Настоящият съд възприема и кредитира в решението си заключението на вещото лице В. М. Ш. като изготвено обективно, с необходимите професионални знания и опит в съответната област и неоспорено от страните

Въззивният съд намира, че във връзка с оплакванията на защитата от качеството на обвинителния акт, спрямо което по принцип е налице и преклузия, следва да се припомни, че съобразно т. 3 на ТР 4/12. 03. 2016 г. по т. д. № 4/2015 г. Върховният касационен съд изрично е приел, че правната норма на чл. 255 НК не посочва изрично особено качество на субекта на престъпление. Кръгът на наказателно отговорните лица, които могат да бъдат техни субект се определя от специфичния характер на обективните признаци, предвиден в състава на престъпление. Изпълнителното деяние по чл. 255 ал. 1 НК може да бъде осъществено чрез действие или бездействие. По естеството си те се отнасят до дейността и функциите, предписани на данъчнозадължените лица във връзка с декларирането и воденето на счетоводство, които предшестват или съпътстват основното задължение за плащане на дължимия данък. Търговското дружество, като юридическо лице е част от данъчните субекти и данъчно задължените лица, съобразно

материално - правните норми на данъчното законодателство. Според цитираното тълкувателно решение законът позволява на търговеца да използва и други лица, които да осъществяват действията си, регулирани от данъчното законодателство вкл. и счетоводител. Дали обаче това физическо лице е субект на престъплението, когато осъществява фактическото изпълнение на задължението на търговеца, възложени му от съответния данъчен закон, е въпрос който зависи от съвкупността на фактическите обстоятелства по делото. В конкретният случай, както правилно е прието от Пловдивския окръжен съд, действително ангажираните счетоводители са изготвяли въпросните документи и в съответствие с дадените им пълномощия са ги депозирали пред органите на данъчната администрация. Цялата информация обаче, всичко което е било отразено в тях им е било предоставено именно от подсъдимата, а те просто са извършвали техническата дейност по оформяне на въпросните документи и са действали с незнание за фактическите обстоятелства, които принадлежат към състава на престъплението.

С оглед обаче на приетото становище в цитираното ТР Пловдивският апелативен съд счита, че в обвинителния акт са очертани, като правна конструкция всички необходими релевантни факти, които са дали възможност на подсъдимата да реализира правото си на защита.

При възприетата фактическа обстановка, съответстваща на наличните по делото доказателства, Пловдивският окръжен съд правилно е приел за несъмнено доказано, че подсъдимата Н. Т. М. е осъществила от субективна и обективна страна съставите на следните престъпления:

- По чл. 255, ал. 4, вр. с ал. 3, вр. с ал. 1, т. 2, пр. 1, т. 6 и т. 7, вр. с чл. 26, ал. 1 от НК, като през периода м. декември 2007 г. - 13.01.2012 г. в гр. П., при условията на продължавано престъпление, като управител и представляващ „Н. 2000” ЕООД, гр. П., с ЕИК ***** е избегнала установяването и плащането на данъчни задължения в особено големи размери – 33819,14 лв. за „Н. 2000“ ЕООД, гр. П., ЕИК *****, представляващи дължим данък върху добавената стойност, като при водене на счетоводството е съставила документи с невярно съдържание - отчетни регистри - дневници за покупките на „Н. 2000” ЕООД, гр. П., с ЕИК *****, съгласно чл. 124, ал. 1 от ЗДДС и чл. 113, ал. 1, ал. 3 от

ППЗДДС, в които е отразила данъчни фактури по неполучени доставки с право на пълен данъчен кредит и е избегнала плащането на данъчни задължения в особено големи размери, като е потвърдила неистина в декларации, които се изискват по силата на закон и правилник за приложението му (чл. 125, ал. 1 от ЗДДС и чл. 116, ал. 1 от ППЗДДС), и е приспаднала неследващ се данъчен кредит както следва:

- През месец декември 2007 г. при водене на счетоводството е съставила документ с невярно съдържание - дневник за покупките на „Н. 2000“ ЕООД за месец декември 2007 г., в който е отразила данъчни фактури с №:
- № 72/14.12.2007 г. с начислен данък при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 1520,00 лева с посочен доставчик ЕТ “Н.”, ЕИК *****, без да е налице доставка по смисъла на чл. 6 от ЗДДС и
- № 73/15.12.2007 г. с начислен данък при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 760,00 лева с посочен доставчик ЕТ “Н.”, ЕИК *****, без да е налице доставка по смисъла на чл. 6 от ЗДДС,

а на 14.01.2008 г. е избегнала установяването и плащането на данъчни задължения в размер на 2280,00 лева, като в СД за ДДС вх. № 16001042250/14.01.2008 г. за данъчен период месец декември 2007 г., подадена пред ТД на НАП - П. по електронен път, е потвърдила неистина в раздел „Б“ от декларацията относно размера на получени доставки и начислен ДДС по доставките с право на пълен данъчен кредит в размер на 27003,69 лева, а действително установеният е 24 723,69 лева, и е променила резултата за периода, като в раздел „В“ е декларирала ДДС за внасяне в размер на 8358,12 лева, а действително установеният ДДС за внасяне е в размер 10 638,12 лева, като е приспаднала и неследващ се данъчен кредит в размер на 2 280,00 лева;

- През месец януари 2008 г. при водене на счетоводството е съставила документ с невярно съдържание - дневник за покупките на „Н. 2000“ ЕООД за месец януари 2008 г., в който е отразила данъчна фактура с № 78/03.01.2008 г., с начислен данък при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 2409,00 лева с посочен доставчик ЕТ “Н.”, ЕИК *****, без да е налице доставка по смисъла на чл. 6 от ЗДДС,

а на 13.02.2008 г. е избегнала установяването и плащането на данъчни

задължения в размер на 2 409,00 лева като в СД за ДДС вх. № 16001056222/13.02.2008г. за данъчен период месец януари 2008 г., подадена пред ТД на НАП - П. по електронен път е потвърдила неистина в раздел „Б“ от декларацията относно размера на получени доставки и начислен ДДС по доставките с право на пълен данъчен кредит в размер на 33059,51 лева, а действително установеният е 30 650,51 лева, и е променила резултата за периода, като в раздел „В“ е декларира ДДС за внасяне в размер на 278.80лева, а действително установеният ДДС за внасяне е в размер 4687.80лева, като е приспаднала и неследващ се данъчен кредит в размер на 2 409,00 лева;

- През месец май 2008 г. при водене на счетоводството е съставила документ с невярно съдържание - дневник за покупките на „Н. 2000“ ЕООД за месец май 2008 г., в който е отразила данъчна фактура с № 878/26.05.2008 г., с начислен данък при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 2 004,31 лева е посочен доставчик „А.“ ЕООД, П., с ЕИК *****, без да е налице доставка по смисъла на чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС,

а на 13.06.2008 г. е избегнала установяването и плащането на данъчни задължения в размер на 2 004,31 лева, като в СД за ДДС вх. № 16001114074/13.06.2008 г. за данъчен период месец май 2008 г., подадена пред ТД на НАП - П. по електронен път е потвърдила неистина в раздел „Б“ от декларацията относно размера на получени доставки и начислен ДДС по доставките с право на пълен данъчен кредит в размер на 34 751,28 лева, а действително установеният е 32 746,97 лева, и е променила резултата за периода, като в раздел „В“ е декларира ДДС за внасяне в размер на 4 404,27 лв , а действително установеният е ДДС за внасяне в размер на 6 408,58 лева, като е приспаднала и неследващ се данъчен кредит в размер на 2 004,31 лева;

- През месец февруари 2011 г. при водене на счетоводството е съставила документ с невярно съдържание - дневник за покупките на „Н. 2000“ ЕООД за месец февруари 2011 г. , в който е отразила данъчна фактура с № 69/20.02.2011 г., с начислен данък при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 1105,29 лева с посочен доставчик „Б.“ ООД, ЕИК *****, без да е налице доставка по смисъла на чл. 6 от ЗДДС,

а на 14.03.2011 г. е избегнала установяването и плащането на данъчни

задължения в размер на 1105,29 лева, като в СД за ДДС вх. № 16001687914/14.03.2011 г. за данъчен период месец февруари 2011 г., подадена пред ТД на НАП - П. по електронен път, е потвърдила неистина в раздел „Б“ от декларацията относно размера на получени доставки и начислен ДДС по доставките с право на пълен данъчен кредит в размер на 32034,72 лева, а действително установеният е 30929,43 лева, и е променила резултата за периода, като в раздел „В“ е декларирала ДДС за внасяне в размер на 8633,93 лева, а действително установеният ДДС за внасяне е в размер на 9739,22 лева, като е приспаднала и неследващ се данъчен кредит в размер на 1105,29 лева;

- През месец март 2011 г. при водене на счетоводството е съставила документ с невярно съдържание - дневник за покупките на „Н. 2000“ ЕООД за месец март 2011 г., в който е отразила данъчни фактури с №:
- № 117/06.03.2011 г., с начислен данък при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 179,17 лева, с посочен доставчик „Б.“ ООД, ЕИК *****, без да е налице доставка по смисъла на чл. 6 от ЗДДС;
- № 131/20.03.2011 г. с начислен данък при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 150,81 лева с посочен доставчик „Б.“ ООД, ЕИК *****, без да е налице доставка по смисъла на чл. 6 от ЗДДС;
- № 143/27.03.2011 г. с начислен данък при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 171,54 лева с посочен доставчик „Б.“ ООД, ЕИК *****, без да е налице доставка по смисъла на чл. 6 от ЗДДС;
- № 194/13.03.2011 г. с начислен данък при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 600,28 лева с посочен доставчик „М.“ ООД с ЕИК *****, без да е налице доставка по смисъла на чл. 6 от ЗДДС,

а на 14.04.2011 г. е избегнала установяването и плащането на данъчни задължения в размер на 1101,80 лева, като в СД за ДДС вх. № 16001707840/14.04.2011 г. за данъчен период месец март 2011 г., подадена пред ТД на НАП - П. по електронен път, е потвърдила неистина в раздел „Б“ от декларацията относно размера на получени доставки и начислен ДДС по доставките с право на пълен данъчен кредит в размер на 36762,74 лева, а действително установеният е 35660,94 лева, и е променила резултата за периода, като в раздел „В“ е декларирала ДДС за внасяне в размер на 7425,60 лева, а действително установеният е ДДС за внасяне в размер на 8527,40 лева,

като е приспаднала и неследващ се данъчен кредит в размер на 1101,80 лева;

- През месец април 2011 г. при водене на счетоводството е съставила документ с невярно съдържание - дневник за покупките на „Н. 2000“ ЕООД за месец април 2011 г., в който е отразила данъчни фактури с №:
- № 165/03.04.2011 г., с начислен данък при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 146,88 лева, с посочен доставчик „Б.“ ООД, ЕИК *****, без да е налице доставка по смисъла на чл. 6 от ЗДДС,

- № 193/17.04.2011 г. с начислен данък при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 431,84 лева с посочен доставчик „Б.“ ООД, ЕИК *****, без да е налице доставка по смисъла на чл. 6 от ЗДДС,

- № 1000000037/18.04.2011 г. с начислен данък при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 2004,90 лева с посочен доставчик „Б.“ ООД, ЕИК *****, без да е налице доставка по смисъла на чл. 6 от ЗДДС;
- № 207/22.04.2011 г. с начислен данък при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 291,83 лева с посочен доставчик „Б.“ ООД, ЕИК *****, без да е налице доставка по смисъла на чл. 6 от ЗДДС;
- № 278/27.04.2011 г. с начислен данък при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 1666,66 лева с посочен доставчик „Н.“, ЕООД, ЕИК *****, без да е налице доставка по смисъла на чл. 6 от ЗДДС;

- № 281/28.04.2011 г. с начислен данък при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 2000,00 лева с посочен доставчик „Н.“ ЕООД, Е. *****, без да е налице доставка по смисъла на чл. 6 от ЗДДС,

а на 13.05.2011 г. е избегнала установяването и плащането на данъчни задължения в големи размери - 6542,11 лева, като в СД за ДДС вх. № 16001723982/13.05.2011 г. за данъчен период месец април 2011 г., подадена пред ТД на НАП - П. по електронен път е потвърдила неистина в раздел „Б“ от декларацията относно размера на получени доставки и начислен ДДС по доставките с право на пълен данъчен кредит в размер на 37338,88 лева, а действително установеният е 30 796,77 лева, и е променила резултата за периода, като в раздел „В“ е декларира ДДС за внасяне в размер на 8850,08 лева, а действително установеният ДДС за внасяне е в размер на 15 392,19 лева, като е приспаднала и неследващ се данъчен кредит в размер на 6542,11 лева;

- През месец май 2011 г. при водене на счетоводството е съставила документ с невярно съдържание - дневник за покупките на „Н. 2000“ ЕООД за месец май 2011 г., в който е отразила данъчна фактура с № 222/10.05.2011 г., с начислен данък при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 192,43 лева с посочен доставчик „Б.“ ООД, ЕИК *****, без да е налице доставка по смисъла на чл. 6 от ЗДДС,

а на 14.06.2011 г. е избегнала установяването и плащането на данъчни задължения в размер на 192,43 лева, като в СД за ДДС вх. № 16001746543/14.06.2011 г. за данъчен период месец май 2011 г., подадена пред ТД на НАП - П. по електронен път, е потвърдила неистина в раздел „Б“ от декларацията относно размера на получени доставки и начислен ДДС по доставките с право на пълен данъчен кредит в размер на

38864,62 лева, а действително установеният е 38672,19 лева и е променила резултата за периода, като в раздел „В“ е декларирала ДДС за внасяне в размер на 12712,42 лева, а действително установеният ДДС за внасяне е в размер на 12 904,85 лева, като е приспаднала и неследващ се данъчен кредит в размер на 192,43 лева;

- През месец септември 2011 г. при водене на счетоводството е съставила документ с невярно съдържание - дневник за покупките на „Н. 2000“ ЕООД за месец септември 2011 г., в който е отразила данъчна фактура с № 35/28.09.2011 г. с начислен данък при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 1700,00 лева с посочен доставчик „П.“ ЕООД ЕИК *****, без да е налице доставка по смисъла на чл. 6 от ЗДДС,

а на 13.10.2011 г. е избегнала установяването и плащането на данъчни задължения в размер на 1700,00 лева, като в СД за ДДС вх. № 16001811394/13.10.2011 г. за данъчен период месец септември 2011 г., подадена пред ТД на НАП - П. по електронен път, е потвърдила неистина в раздел „Б“ от декларацията относно размера на получени доставки и начислен ДДС по доставките с право на пълен данъчен кредит в размер на 26726,73 лева, а действително установеният е 25026,73 лева, и е променила резултата за периода, като в раздел „В“ е декларирала ДДС за внасяне в размер на 4980,29 лева, а действително установеният ДДС за внасяне е в размер на 6680,29 лева, като е приспаднала и неследващ се данъчен кредит в размер на 1700,00 лева;

9. През месец октомври 2011 г. при водене на счетоводството е съставила документ с невярно съдържание - дневник за покупките на „Н. 2000“ ЕООД за месец октомври 2011 г., в който е отразила данъчни фактури е №:

- № 892/30.10.2011 г. с начислен данък при доставки е право на пълен данъчен кредит в размер на 770,00 лева, с посочен доставчик „М.“ ЕООД, ЕИК *****, без да е налице доставка по смисъла на чл. 6 от ЗДДС,
- № 893/30.10.2011 г. с начислен данък при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 811,60 лева е посочен доставчик „М.“ ЕООД, ЕИК *****, без да е налице доставка по смисъла на чл. 6 от ЗДДС;
- № 894/30.10.2011 г. е начислен данък при доставки е право на пълен данъчен кредит в размер на 830,40 лева с посочен доставчик „М.“ ЕООД, ЕИК *****, без да е налице доставка по смисъла на чл. 6 от ЗДДС,

а на 11.11.2011 г. е избегнала установяването и плащането на данъчни задължения в размер на 2412,00 лева, като в СД за ДДС вх. № 16001828828/11.11.2011 г. за данъчен период месец октомври 2011 г., подадена пред ТД на НАП - П. по електронен път е потвърдила неистина в раздел „Б“ от декларацията относно размера на получени доставки и начислен ДДС по доставките с право на пълен данъчен кредит в размер на 34813,63 лева, а действително установеният е 32401,63 лева, и е променила резултата за периода, като в раздел „В“ е декларирала ДДС за внасяне в размер на 8172,34 лева, а действително установеният ДДС за внасяне е в размер на 10 584,34 лева, като е приспаднала и неследващ се данъчен кредит в размер на 2412,00 лева;

10. През месец ноември 2011 г. при водене на счетоводството е съставила документ с невярно съдържание - дневник за покупките на „Н. 2000“ ЕООД за месец ноември 2011 г., в който е отразила данъчни фактури с №:

- №895/28.11.2011 г. с начислен данък при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 648,00 лева, с посочен доставчик „М.“ ЕООД, ЕИК *****, без да е налице доставка по смисъла на чл. 6 от ЗДДС;
- № 896/28.11,2011 г. с начислен данък при доставки с право на пълен

данъчен кредит в размер на 756,00 лева, с посочен доставчик „М.“ ЕООД, ЕИК *****, без да е налице доставка по смисъла на чл. 6 от ЗДДС;

- № 897/28.11.2011 г. с начислен данък при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 738,00 лева, с посочен доставчик „М.“ ЕООД, ЕИК *****, без да е налице доставка по смисъла на чл. 6 от ЗДДС;
- № 898/29.11.2011 г. с начислен данък при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 634,20 лева , с посочен доставчик „М.“ ЕООД, ЕИК *****, без да е налице доставка по смисъла на чл. 6 от ЗДДС;
- № 899/29.11.2011 г. с начислен данък при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 720,00 лева с посочен доставчик „М.“ ЕООД, ЕИК *****, без да е налице доставка по смисъла на чл. 6 от ЗДДС;
- № 900/29.11.2011 г. с начислен данък при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 700,00 лева с посочен доставчик „М.“ ЕООД, ЕИК *****, без да е налице доставка по смисъла на чл. 6 от ЗДДС,

а на 14.12.2011 г. е избегнала установяването и плащането на данъчни задължения в големи размери - 4196,20 лева, като в СД за ДДС вх. № 16001848922/14.12.2011 г. за данъчен период месец ноември 2011 г., подадена пред ТД на НАП - П. по електронен път, е потвърдила неистина в раздел „Б“ от декларацията относно размера на получени доставки и начислен ДДС по доставките с право на пълен данъчен кредит в размер на 43052,58 лева, а действително установеният е 38856,38 лева, и е променила резултата за периода, като в раздел „В“ е декларирала ДДС за внасяне в размер на 11024,17 лева, а действително установеният ДДС за внасяне е в размер на 15 220,37 лева, като е приспаднала и неследващ се данъчен кредит в размер на 4196,20 лева;

11. През месец декември 2011 г. при водене на счетоводството е съставила документ с невярно съдържание - дневник за покупките на „Н. 2000“ ЕООД за месец декември 2011 г., в който е отразила данъчни фактури с №:

- №793/30.12.2011г. с начислен данък при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 800,00 лева с посочен доставчик „В.“ ЕООД

- с ЕИК *****, без да е налице доставка по смисъла на чл.6 от ЗДДС;
- № 794/30.12.2011 г. с начислен данък при доставки е право на пълен данъчен кредит в размер на 960,00 лева с посочен доставчик „В.“ ЕООД с ЕИК *****, без да е налице доставка по смисъла на чл. 6 от ЗДДС;
 - № 795/30.12.2011 г. с начислен данък при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 833,00 лева с посочен доставчик „В.“ ЕООД с ЕИК *****, без да е налице доставка по смисъла на чл. 6 от ЗДДС;
 - № 796/30.12.2011 г. с начислен данък при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 840,00 лева с посочен доставчик „В.“ ЕООД с ЕИК *****, без да е налице доставка по смисъла на чл. 6 от ЗДДС;
 - № 797/30.12.2011 г. с начислен данък при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 740,00 лева с посочен доставчик „В.“ ЕООД с ЕИК *****, без да е налице доставка по смисъла на чл. 6 от ЗДДС;
 - № 798/30.12.2011 г.с начислен данък при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 960,00 лева с посочен доставчик „В.“ ЕООД с ЕИК *****, без да е налице доставка по смисъла на чл. 6 от ЗДДС;
 - № 799/30.12.2011 г. с начислен данък при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 860,00 лева с посочен доставчик „В.“ ЕООД с ЕИК *****, без да е налице доставка по смисъла на чл. 6 от ЗДДС;
 - № 800/30.12.2011 г. с начислен данък при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 714,00 лева с посочен доставчик „В.“ ЕООД с ЕИК *****, без да е налице доставка по смисъла на чл. 6 от ЗДДС;
 - № 801/30.12.2011 г. с начислен данък при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 720,00 лева с посочен доставчик „В.“ ЕООД с ЕИК *****, без да е налице доставка по смисъла на чл. 6 от ЗДДС;
 - № 802/30.12.2011 г. с начислен данък при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 802,00 лева с посочен доставчик „В.“ ЕООД с ЕИК *****, без да е налице доставка по смисъла на чл. 6 от ЗДДС;
 - № 803/30.12.2011 г., с начислен данък при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 775,00 лева с посочен доставчик „В.“ ЕООД с ЕИК *****, без да е налице доставка по смисъла на чл. 6 от ЗДДС, и
 - № 804/30.12.2011 г. с начислен данък при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 872,00 лева с посочен доставчик „В.“ ЕООД с ЕИК *****, без да е налице доставка по смисъла на чл. 6 от ЗДДС,
- а на 13.01.2012 г. е избегнала установяването и плащането на данъчни

задължения в големи размери - 9876,00 лева, като в СД за ДДС вх. № 16001863144/13.01.2012 г. за данъчен период месец декември 2011 г., подадена пред ТД на НАП - П. по електронен път, е потвърдила неистина в раздел „Б“ от декларацията относно размера на получени доставки и начислен ДДС по доставките с право на пълен данъчен кредит в размер на 45823,83 лева, а действително установеният е 35947,83 лева, и е променила резултата за периода, като в раздел „В“ е декларирала ДДС за внасяне в размер на 20220,03 лева, а действително установеният е ДДС за внасяне в размер на 30096,03 лева, като е приспаднала и неследващ се данъчен кредит в размер на 9876,00 лева, като до приключване на съдебното следствие в първоинстанционния съд необявеното и неплатено данъчно задължение е внесено в бюджета заедно с лихвите.

В съответствие със закона окръжният съд е посочи, че нормата на чл. 255 от НК установява защита от престъпни посегателства на обществените отношения, свързани със законосъобразното формиране на приходната част на бюджета на държавата от постъпленията на данъци. Техен предмет са неустановените от органите по приходите (по вид и размер) или неплатени данъчни задължения. Основният състав на престъплението по чл. 255 НК очертава формите на изпълнително деяние- действие или бездействие, осъществено в нарушение на правилата на данъчното законодателство, и насочено към създаване на пречки за установяването или плащането на дължимия данък при възникване на обект на данъчно облагане от реално извършена стопанска сделка.

Подсъдимата Н. М. е годен субект на посоченото престъпление. В т. 3. на Тълкувателно решение № 4 от 12.03.2016 г. на ВКС по т. д. № 4/2015 г., ОСНК е указано, че субект на престъплението може да бъде физическото лице, представляващо по закон данъчно задълженото лице, което за подсъдимия по делото е несъмнено установено. В случая е установена не само представителната власт на подсъдимата, възникнала по силата на закона, в качеството ѝ на управител на търговското предприятие, но и това, че във фактически план, като управител на „Н. 2000“ ЕООД, обективно е осъществявала присъщите функции на данъчно задължено лице и е допринесла за настъпване на съставомерния резултат - избягване на установяването и плащането на данъчни задължения. Счетоводството на фирмата също се е осъществявало от лице, изпълняващо разпорежданията на

подсъдимата и отчитащо му се за извършената дейност. Показанията на свидетелската Л. П. безпротиворечиво установяват, че счетоводното отчитане е извършвано от свидетелката, която е притежавала квалификация и знания за тази дейност. Същевременно фактическото водене на счетоводната отчетност се е основавало изцяло на предоставяните от подсъдимата на счетоводителката първични счетоводни документи. Тези документи тя описвала в дневниците за покупки (и продажби), съответно в справка-декларации по чл. 125, ал. 1 ЗДДС. В този смисъл нарушенията на счетоводното законодателство, допуснати при неговото осъществяване, са резултат от поведението на подсъдимата, изразяващо в предоставянето на съответните първични счетоводни документи, към които стриктно се е придържала свидетелката. Свидетелката не е съзнавала фактическите обстоятелства на престъплението, т. е. действала невиновно, но с тези си действия е била използвана от подсъдимата за извършването на самото фактическо изпълнение на деянието.

Безспорно е установено по делото, че „Н. 2000“ЕООД е било регистрирано по ЗДДС през инкриминирания период, което е създавало за подс. М. задължения да осигури точното и добросъвестно изпълнение на разпоредбите на посочения закон. Съгласно разпоредбата на чл. 3 от ЗДДС „Н. 2000“ЕООД се явява данъчнозадължено лице и за него са изцяло относими задълженията, които ЗДДС вменява на регистрираните по този закон данъчни субекти. Съгласно изискванията на чл. 124 ЗДДС, данъчният субект следва да води отчетни регистри – дневници за покупки и продажби, в които да отразява получените от него данъчни документи – фактури - в дневника за покупки и издадените от него данъчни документи-в дневника за продажби. По силата на чл. 125 ЗДДС за същия този данъчен субект възниква задължението въз основа на отчетните регистри да подава справка-декларация за всеки данъчен период, който е едномесечен по ЗДДС и съвпада с календарния месец. Към справка-декларацията се прилагат и отчетните регистри за този данъчен период. По този начин за регистрираните лица, които са получили стоки или услуги по облагаема доставка, възниква правото на приспадане на данъчен кредит. Установено е по безспорен начин, че сделките, по които са издадени процесните фактури, описани по-горе, с посочените в тях доставчици, не са реални, тъй като не са извършвани. Издадени фактури представляват документи с невярно съдържание, тъй като

отразяват процеси, които в обективната действителност не са протекли. Тези документи с невярно съдържание са били използвани при водене на счетоводството на „Н. 2000“ ЕООД, след което са били включени в дневника за покупки на дружеството. Безспорно е установено от анализа на доказателствената съвкупност, че въпросните сделки не са били осъществявани. В подадените в данъчната служба справки-декларации се твърди, че те са осъществени. Същите са включени в справката, вследствие на отразяването им в отчетните регистри. По този начин в справката-декларация за инкриминираните данъчни периоди е потвърдена неистина от подс. М., като дейността е извършена чрез св. Л. П. и упълномощено от подсъдимата лице, работещо в дружеството, счетоводно обслужващо „Н. 2000“. Тъй като не са налице реални сделки - в конкретния случай липсват доставки по процесните фактури, липсва данъчно събитие, то за получателя по сделките не възниква и право на данъчен кредит, но включвайки го в справките декларации, данъчният субект го приспада. С подадените през инкриминирания период пред ТД на НАП- П. на основание чл. 125 ЗДДС справки декларации е било декларирано, че представляваното от подс. М. търговско дружество дължи ДДС за внасяне в занижен размер, в сравнение с дължимия за всеки от съответно посочените данъчни периоди данък, определен по размер в издадения ДРА и в заключението на назначената по делото съдебно- счетоводна експертиза. Декларираният занижен размер на ДДС за посочените данъчни периоди е в резултат на неправомерно приспаднал данъчен кредит по фактурите, издадени от доставчици на дружеството, за които е установено, че не са били негови съконтрахенти. На посочените фактури е придаден вид, че са съставени от лицата, представляващи фирмите - доставчици, същите са осчетоводени и представени в ТД на НАП П., за да удостоверят извършването на сделки и плащане от страна на подсъдимия по тях и се претендира приспадане на данъчен кредит. Целта на документираните в процесните фактури „кухи сделки“ е била да се преобразува финансовият резултат на представляваното от подсъдимата търговско дружество по начин, който да сочи не на дължим от него ДДС, а на приспадане на ДДС, изчисляван в резултат на неосъществените сделки, лъжливо документираните в инкриминираните фактури.

Безспорно е установено, че справките-декларации са подадени в

данъчната служба чрез електронния подпис на счетоводната фирма, обслужващо дружеството на подсъдимата от св. П. и други работещи за счетоводителя лица, които с оглед заеманата длъжност във фирмата, осъществяваща счетоводното обслужване на дружеството на подс. М. осъществявали счетоводното обслужване на „Н. 2 000“ ЕООД. През процесните данъчни периоди П. е осчетоводявала представените ѝ фактури от подсъдимата, които били вписвани в дневника за покупки и включени в подадените от нея справки-декларации. Установено е, че св. П. не е знаела, че процесните фактури документират неосъществени сделки, предвид което не е действала виновно, като извършител на процесните деяния при общност на умысла с подсъдимата. Това се потвърждава от обстоятелството, че свидетелката не е била запозната с отношенията на „Н. 2 000“ ЕООД с посочените във фактурите доставчици. Тя е проверявала фактурите само досежно техните реквизити, но не и за наличието на документи, удостоверяващи реалността на доставката на фактурираната стока, нейното количество или обстоятелства свързани с извършеното нагледно плащане на стоката по фактурата. Свидетелката П. и други работещи наред с нея лица чрез електронен подпис са подали в ТД на НАП-П. инкриминираните по делото справки-декларации по чл. 125, ал. 1 ЗДДС. Налице е посредствено извършителство, тъй като деецът използва друго лице, което потвърждава неистина в писмена декларация при липса на общност на умысла, което да обоснове съучастие, в какъвто смисъл е Постановление № 3/1982 г. на Пленума на ВС и съдебната практика (Решение № 127/06.04.2015 г., по н.д. № 123/2015 г. на ВКС, III н. о.). В настоящия случай посредственият извършител е използвал като оръдие наказателноотговорно лице, което мотивира да извърши изпълнителното деяние така, че то действа при някое от обстоятелствата, изключващи умысла.

Престъплението е резултатно, тъй като се е стигнало до неплащане на установени данъчни задължения към държавата. То е довършено чрез потвърждаването на неистина пред органите по приходите в подадените справки-декларации по ЗДДС. Справката - декларация за съответния данъчен период е документ, който създава за данъчно-задълженото лице права и задължения. Затова този документ трябва да съдържа вярна информация за дейността на търговските субекти, регистрирани по ЗДДС, в т. ч. и за осъществяваните през периода доставки на стоки и заплатената по тях цена, с

включен в нея ДДС.

По делото са несъмнено установени по вид и размер възникналите за данъчно-задълженото лице задължения за внасяне на ДДС. Събрани са достатъчно доказателства и за сделките, по които данъчно задълженото лице „Н. 2000“ ЕООД е „получател“ на услугите/стоките, за които е извършило плащане с ДДС и чието възстановяване в бюджета на държавата, в качеството на управител на търговското предприятие, подсъдимата е следвало да осигури чрез вярно осчетоводяване, деклариране, плащане. Тя по фиктивен начин е доказала правото на данъчен кредит, т. е. правото на прихващане на задължението - чрез документално счетоводно оформени фиктивни сделки, по които „Н. 2000“ ЕООД е бил „купувач“. По делото е установено, че посоченото предприятие, чийто управител е била подсъдимата, е фиктивен купувач по процесните фиктивни сделки, без да са извършвани посочените в инкриминираните по делото счетоводни документи доставки на стоки и услуги.

За всеки от данъчните периоди, съвпадащи с инкриминираната по делото дейност, е несъмнено установено по размер задължение за внасяне на ДДС. У подс. М. е било налично знание за приходната част в баланса на фирмата на данъчно задълженото лице. Установено е и че правото на данъчен кредит (правото на прихващане, приспадане) реално не е възникнало в размера, деклариран от името на задълженото лице, а в един значително по-скромен размер, поради несъществуването на представените сделки, по които данъчно задълженото лице е получател (купувач) по сделките. И това обстоятелство е било несъмнено известно на подсъдимата М..

Обективните признаци на престъплението по чл. 255, ал. 3 вр. ал. 1, т. 2, предл. 1, т. 6 и т. 7 вр. чл. 26, ал. 1 НК са налице. В конкретния случай подс. М. е осъществила повече от едно от изпълнителните деяния, посочени от законодателя в основния текст на престъплението, за което се води наказателното производство. Тя е потвърдила неистина в дължима по ЗДДС данъчна декларация за всеки един от дванадесетте инкриминирани данъчни периода, с което е реализирала деянието, посочено в чл. 255 ал. 1 т. 2 от НК. При водене на счетоводството на фирмата за всеки един от данъчните периоди са съставени и документи с невярно съдържание- отчетни регистри-дневници за продажбите на „Н. 2000“ ЕООД, в които са отразени данъчни

фактури по неполучени доставки от вече посочените двама търговци, с право на пълен данъчен кредит. Подсъдимата е претендирала приспадане на неследващ се данъчен кредит за сумите по посочените фактури. Реализирала е изпълнителните деяния, визирани в чл. 255 ал. 1 т. 6 и т. 7 от НК. Така е било избегнато установяването и плащането на данъчни задължения в общ размер на 33817,14 лв., дължими по ЗДДС. Налице е квалифициращият белег на престъплението „данъчни задължения в особено големи размери“, с което е изпълнен съставът на чл. 255 ал. 3 от НК. Легалната дефиниция на този признак е в чл. 93 т.14 предл. 2 от НК и определя като такива задължения над дванадесет хиляди лева.

Налице е и другата твърдяна от обвинението правна квалификация на извършеното- при усложнената форма на чл. 26 от НК. Подс. М. като управител на данъчно задълженото лице, неколkokратно е нарушила по посочените в чл. 255, ал. 1, т. 2, т. 6 и т. 7 НК начини законоустановените си задължения към фиска. През „непродължителен период от време“, съгласно задължителните за съда указания, дадени в ТР№ 1/07.05.2009 г. на ВКС по т. д. № 1/09 г. на ОСНК, е нарушен един и същ престъпен състав при постигане на един и същ престъпен резултат - избягване установяването и плащането на данъци. Пловдивският окръжен съд е констатирал основателно, че с оглед оправдаването на подсъдимата за част от деянията, се установява значителен период на прекъсване на тази „единна“ дейност - 2 години и два месеца между реализираното по п. 3 и 4 от присъдата, които са в отклонение с приетото в цитираното ТР. Същевременно следва да се отчете, че подсъдимата е предадена на съд с обвинение за едно престъпление и ангажирането на наказателната ѝ отговорност за две престъпления, без прокурорът да е изменил обвинението по реда на чл. 287 ал. 1 от НК е недопустимо. Още повече, че и в този случай правната квалификация на извършеното за периода след м. юли 2010 г. няма да се промени. Т. е. по-благоприятно третиране на дееца и в този случай няма да е налице. Ето защо в съответствие с обвинителната теза, изразена от прокурора правилно първият съд е приел наличието на единство на увреденото правно благо, при еднородност на начина на извършване и обвързаност по време. При осъществяване на инкриминираните действия деецът е имал едни и същи фактическо положение и трайно отношение към предмета и обекта на посегателство - защитените от закона обществени отношения, които той засяга, както и

еднакво психическо отношение към общественотоопасните последици на деянията си. Те са извършени и при „еднородност на вината“. При констатирана обективна и субективна однородност в посочения по-горе смисъл, отделните деяния следва да се третираат не като самостоятелни престъпления, а като едно продължавано престъпление. Правилно първият съд е приел, че доказателственият материал по делото, се подкрепя тезата на обвинението, че за подсъдимата като управител на процесното дружество са възникнали нормативно определени права и задължения във връзка с осъществяваната дейност по управление и представителство пред органите на държавната власт. През инкриминирания период подсъдимата е имала задължението да декларира пред Агенцията по приходите за всеки данъчен период вярна информация, свързана с дейността на дружеството, като СД като регистрирано по реда на ЗДДС и представляващия и управляващ данъчно задълженото лице подсъдимата е имала задължението да подава СД по ЗДДС по чл. 125 от ЗДДС, ведно с отчетните регистри по чл. 124 от ЗДДС, в които да отрази извършените от дружеството сделки, съгласно счетоводните изисквания. В случая през представен и включване на посочените от първия съд фактури в СД по ЗДДС, респективно в дневник за покупки в графи „с право на пълен данъчен кредит“ през инкриминираните данъчни периоди от съответните периоди, подсъдимата е потвърдила неистина, като е въздействала върху месечните финансови резултати на дружеството и неправомерно е приспаднала данъчен кредит. От друга страна, ползвайки тези първични документи при водене на счетоводството, подсъдимата е създавала погрешна представа у органите по приходите, че продукцията е закупена от регистрирано по ЗДДС лице и съответно, че за нея е заплатено ДДС в пълен размер, поради което данъчнозадълженото лице има право на приспадането му. Т. е. подсъдимата неправомерно е декларирала за приспадане ДДС от бюджета за закупени стоки от дружеството, приспаднала е неследващ се данъчен кредит и по този начин е избегнала установяване и плащане на дължим ДДС за инкриминирания период. Правилно първият съд е посочил, че в случая са налице предпоставките за приложение на института на продължаваното престъпление по чл. 26 ал. 1 НК, като укритите данъчни задължения по ЗДДС с оглед общия си размер от 33 819.14 лв. представляват „особено големи размери“ по смисъла на чл. 93 т. 14 НК, тъй като надхвърлят сумата от 12 000 лв.

Правилно е посочил, че от субективна страна, подсъдимата е извършил деянието по чл. 255 ал. 4 вр. 3 във вр. с ал. 1 т. 2 предложение 1-во, т. 6 и т. 7 НК във вр. с чл. 26 ал. 1 от НК с пряк умисъл, като изложените от първия съд мотиви се споделят и няма да бъдат преповтаряни. М. е съзнавала общественотоопасния характер на деянието, предвиждала е настъпването на общественотоопасните последици и е искала това.

Не могат да бъдат споделени доводите на защитата пред настоящата инстанция, че не е налице приспадане на наследващ се данъчен кредит по чл. 255, ал. 1, т. 7 от НК. Това е така, защото разпоредбата касае недостоверно документиране на стопанска дейност. Данъчният кредит в случая представлява сумата на ДДС по получени доставки, която регистрирано по ЗДДС лице – „Н. 2000“ ЕООД има право да приспадне от дължимия данък за внасяне по извършени от него облагаеми доставки. Правото възниква за купувача „Н. 2000“ ЕООД, който приспада дължимия от него ДДС от други сделки, по които е бил доставчик. Ползваните от търговеца документи отразяват ненастъпили обстоятелства, поради което в случая напълно закономерно т. 7 на чл. 255, ал. 1 от НК, е била осъществена едновременно и с т. 2 и т. 6 на чл. 255, ал. 1 от НК. Това е така, защото инкриминираните фактури само привидно са изхождали от задължили се по ЗДДС дружества, което всъщност изобщо не можели да се задължат за ДДС, тъй като не били регистрирани по ЗДДС субекти. Поради фиктивността на документираните обстоятелства, в случая не могат да възникнат и данъчни права и задължения, свързани с правомерното приспадане на данъчен кредит. В случая документирането има за цел избягване на плащания, формирани от реалната дейност на търговеца, като търси привидно прихващане с данъчния кредит. Чрез използването на имитация на „регистриран по ЗДДС доставчик“, подсъдимата заявява претенции към органа по приходите и черпи права и ползи от собственото си престъпно поведение, което е недопустимо. В случая подсъдимата е имал съзнанието, че сделките, които са осчетоводени с посочените фактури с различни издатели, посочени по по-горе, не са в действителност с регистрирани по ЗДДС субекти и/или доставчиците не са се задължили по за ДДС по тях, но въпреки това подсъдимата ги декларирал с цел да избегне плащането на действително дължимите данъчни задължения, която цел е преследвала и постигнала. С привидната документална обосновка подсъдимата е създала у данъчните органи погрешна представа за

задължаването по ЗДДС на процесните фиктивни дружества-доставчици, което се разминавало с действителното положение за липсата на задължен по ЗДДС доставчик и това е послужило за данъчен кредит, за който няма основание и който в крайна сметка е довел до намаляване на данъчното задължение на процесния търговец и ощетяване на Републиканския бюджет. В случая не е налице реално възстановен данъчен кредит, но инкриминираните фактури преобразуват финансовия резултат, което води до приспадане на неследващ се данъчен кредит, с което намаляват и реално дължимите данъци. Всичко това, обаче, не налага изводи несъставомерност на деянието. В подобен смисъл е и трайната съдебна практика – например решение № 84 от 04.03.2009 г. по н. д. № 28/2009 г. на ВКС, III н. о. (което приема, че наказателна отговорност носи всяко физическо лице, което осъществява търговска дейност и е автор на справките – декларации по ЗДДС, в които е потвърдена неистина или затаена истина с цел избягване на плащане на данъчни задължения), решение № 219 от 30.08.2010 г. по т. д. № 167/2010 г. на ВКС, I н. о. (където се сочи, че деецът по данъчното престъпление и данъчно задълженото лице могат да съвпадат, но това в никакъв случай не е задължително), решение № 391 от 30.09.2010 г. по н. д. № 318/2010 г. на ВКС, II н. о. (в което било прието, че невярното документиране, с което подсъдимият претендирал данъчен кредит, произхожда от предоставените от него за осчетоводяване фактури, обективиращи неосъществени сделки), решение № 537 от 27.12.2012 г. по н. д. № 1978/2012 г. на ВКС, III н. о., (където се сочи, че подаването на справките-декларации, да които деецът знаел, че отразяват неистински обстоятелства се целяло да се създаде впечатление у данъчната служба, че на дружеството се дължи данъчен кредит, който да се прихване със съществуващи данъчни задължения от същото това дружество и по този начин, то да не плати данъчните си задължения).

В случая правната квалификация по чл. 255, ал. 1, т. 6 НК е във връзка с осъществяването на ползване на документи, които променят съществени характеристики на реално осъществяваната стопанска дейност, като □ придават вид на друга дейност, към която да се насочи данъчното облагане. Промяната в случая касае страната по сделките, която дължи внасянето на част данъците, като обръща данъчното облагане, като документите са счетоводни, пряко свързани с обстоятелства от значение за данъчното облагане. Тъй като освен

инкриминираните фактури, е налице и подаването на данъчни декларации - представянето на лъжливите декларации пред данъчните власти е налице и признакът по т. 2 на чл. 255, ал. 1 от НК. Това е така, защото в случая при порочни първични документи, вторичните, които формално точно възпроизвеждат съдържанието им, също отразяват неверни обстоятелства. В конкретния случай за инкриминираните фактури като първични счетоводни документи по чл. 7, ал. 1 от Закона за счетоводството със законоустановени задължителни реквизити, не е било налице съответствие с действителността по всички параметри, което се е отразило и на верността на производните документи, чието съдържание е било определено на база на приложените по делото фактури. Следва да се има предвид, че ползване на порочен документ е налице, както с неговото представяне като доказателство пред данъчните органи, така и при поставянето на дееца в положение да бъде проверен всеки момент от съответните органи. Подсъдимата, чрез невярното деклариране при подаването на инкриминираните ежемесечни справки – декларации (смисъла та т. 2 на чл. 255, ал. 1 от ЗДДС) е нарушила задължението си за вярно деклариране, което е повлияло на правилното установяването на данъчните задължения на представявания. В случая, подадените от счетоводителите справки – декларации по електронен път със съответния електронен подпис, като произведен официален удостоверителен документ, закрепват обстоятелства, които се разминават с обективната истина и са били предназначени да създадат привидност, че данъчните задължения са правилно установени.

По отношение на искането на защитата на подсъдимата пред настоящия съд за прилагане на института на давността по отношение на първото от повдигнатите обвинения, следва да бъдат споделени изводите на първия съд, че същият е неприложим в случая по подробно изтъкнатите съображения. Във връзка със събраните по настоящото дело материали за наличие на обезпечение на вземането от страна на приходната администрация в период, което предхожда възстановяването на дължимите суми, доводите на защитата не могат да бъдат споделени, тъй като не намират опора в закона. В случая претенциите не държат сметка, че през 2014 г. от когато защитата намира, че следва да бъде отчетена давността по първото обвинение, както се посочен в изложението по-горе и особено предвид подробните разяснения на свид. С., тогава вземането на данъчна администрация е било само обезпечено, като

между посочената процедура и възстановяването на щетите не може да бъде поставен знак за равенство. Обезпечението функционира като стимул към изпълнение и улеснява реализирането на отговорността при неизпълнение. С оглед евентуалната основателност на претенцията или ограничаването на имуществената сфера на задълженото лице, може да се реализира и представянето на друго обезпечение. Но институтът на обезпечението представлява средство, чрез което да се осигури, докато спорът е висящ, че неоснователно отричаното право ще бъде осъществено и същевременно ще попречи да се осъществи, докато спорът е висящ, неоснователно претендираното право. Чрез него фактическото и правно положени се запазва в състоянието, в което е било заварено от обезпечителната мярка. Например при запор лишава от държане на вещта и от разпоредителна власт с нея. Спрямо правните последици, които осигурява обезпечителната защита, същите са привременни и важат докато основният процес, чийто изход очаква, е висящ и предпоставя неговата вероятна основателност. При приключването му обезпечителната защита се замества от правните последици на съдебния акт. Те я поглъщат в себе си, защото са по-интензивни от нея – изпълнителният запор замества обезпечителния, прекратяването на изпълнението замества неговото спиране. Обезпечителната защита не навлиза така дълбоко в правната сфера на ответника по обезпечението, като обезпечената правна последици от решението. Спрямо принудителното изпълнение и удовлетворяване на вискателя обезпечителните запор и възбрана са само тяхна подготовка. Този характер на обезпечителната защита да бъде, не само по трайност, но и по съдържание, по-ограничена от целената с решението защита произтича от предназначението на обезпечителна защита, да подготви, да осигури, но не и да осъществи търсената с иска защита. (в този смисъл проф. Живко Сталев за обезпечителния процес, л. 726-729 – „Цел и същност на обезпечаване на иска“ в труда на професора „Българско гражданско процесуално право“, Университетско издателство „С.“, С. 1994 г.). Поради изложеното, обезпечаването на вземане на приходната администрация не може да бъде приравнено на изискуемото от привилегирования състав на коментираното престъпление „внасяне на необявеното или неплатено данъчно задължение заедно с лихвите“. Ето защо, претенцията за отчитане на давността по привилегирования състав от по-ранен момент, от този отчетен от първия съд не може да бъде споделена, като

по-подробно ще се изложат доводи заедно с тези във връзка и с второто обвинение за корпоративния данък.

Подсъдимата М. е предадена на съд по привилегированата правна квалификация на извършеното, с оглед възприето от прокурора внасяне в бюджета на необявените и неплатени данъчни задължения, ведно с лихвите. Пловдивският окръжен съд я признал за виновна по така предявения по-леко наказуем състав на престъплението, като настоящия съд намира, че това напълно съответства на данните по делото, включително и тези събрани в хода на допълнителното съдебно следствие по делото. Установи се коректно отношение от страна на подсъдимата към проведеното първоначално обезпечително производство, а след това и принудително изпълнение, като в посочения от свид. К. смисъл, длъжникът не само е бил откриваем, но е проявил коректно отношение и съдействие като такъв по обезпечението и по изпълнението. Действително специфика на настоящото производство, се явява обстоятелството, че за събиране на дължимото ДДС, след влизане в законна сила на съответния ревизионен акт, са били предприети и действия от съответната данъчна администрация по принудително събиране на вземането, но от друга страна то е било в достатъчна степен обезпечено, поради което в описания от свид. С. смисъл, именно обезпечителният запор на сметките на дружеството, е изиграл важна роля, за окончателното издължаване на ревизираното лице и освобождаване от дълга.

Съответно на материалите е посоченото от първия съд, че по делото е приобщена справка от ТД на НАП – П. (том 33, л. 89 от ДП), съобразно която задълженията по РА № 161305002/13.02.2014 г. (с който са били установени процесните данъчни задължения по ЗДДС в периода от 01.12.2007 г. – 31.12.2011 г.) са били платени в пълен размер от разпоредители с бюджета в размер на 108 665,14 лв. Съобразно приложеното на л. 88 от същия том писмо, от ТД на НАП е изискана само информация дали са платени задълженията, но не и от кого и по какъв начин. Според писмото, приложено на л. 146-148 т. 1 от делото на ОС, плащане на задълженията, установени с РА е било извършено по доброволен начин двукратно от данъчно задълженото лице, като на 26.08.2014 г. са внесени 4 689 лв. ДДС главница по ДРА и на 15.08.2014 г. 163,24 лв. – ДДС лихва за просрочие по РА. През 2016 г. остатъкът от задължението е бил събран от публичен изпълнител по образувано изпълнително дело, като сумите са постъпили по сметка за

принудително изпълнение. За датите на внасяне по образуваното изпълнително дело и конкретните суми е била приложена и справка.

Действително първият съд коректно цитира Постановление № 3 от 25-27.VI.1970 г. на Пленум на ВС, изм. и доп. с Постановление № 9 от 10.XII.1975 г. и Постановление № 7 от 26.VII.1987 г. по н. д. № 7/87 г. с техните указания в кои случаи е налице заместване и/или връщане на вещите, при което се явява основание за по-благоприятно третиране на дееца. Указанията на ВС са за привилегията, визирана в чл. 205 от НК, но касаят и останалите случаи, при които вредоносният резултат е отстранен от дееца преди приключване на съдебното следствие пред първостепенния съд. В този смисъл по принцип могат да се отнесат и към обективния признак, очертан в чл. 255 ал. 4 от НК. Според цитираното ПВС и съдебната практика възстановяването може да стане както от виновния, така и от неговите роднини, близки или всяко друго трето лице, независимо от техните мотиви и подбуди. Необходимо и достатъчно е да проявят добра воля и нещата да бъдат внесени или заместени в срока, предвиден от закона. Ако връщането е в резултат на дейността на държавни органи, не такова връщане е имал предвид законодателят, защото техните действия не са насочени единствено и главно към възстановяване на имуществото. Ако те във връзка с тази си дейност открият същото, следва да го върнат на ощетеното предприятие или организация. Това не означава, че в тези случаи проявяват някаква доброволност, равняваща се с онази, която виновният, неговите роднини или близки, или всяко друго трето лице трябва да проявят при възстановяването. В тези случаи тези органи действуват служебно и в изпълнение на възложената им от закона задача и не възстановяват имуществото с онова съзнание и с онази цел, с която го правят и могат да го правят както виновният, така и всички други трети лица. За да намери приложение спрямо дееца тази благоприятна за него разпоредба, е необходимо, след като престъплението е извършено, той, неговите роднини, близки или кое да е друго трето лице да прояви доброволност и възстанови отнетото имущество, и то в срока, предвиден от закона. Според първия съд, липсата на такова доброволно възстановяване на вредите препятства приложението на чл. 255, ал. 4 НК. В случая, обаче, няма спор, че доброволен елемент, от страна на задълженото лице все пак е налице, което естествено се е съобразявало и със събираните от съответните органи суми, поради което приложението на

привилегирования състав, според мнението на въззивния съд, в случая не е изключено и независимо от параметрите на внесеното обвинение. По делото е несъмнено установено, че внасянето на задълженията, установени с РА, е реализирано макар и в минимална част по доброволен начин, поради което е налице доброволно възстановяване на вредите.

Във връзка в второто обвинение на подсъдимата, настоящият съд намира, че в контекста на проведеното допълнително съдебно следствие, същото следва да се квалифицира по привилегирования престъпъпен състав на ал. 4 на чл. 255 НК, поради което намира, че подс. **Н. Т. М.** е извършила престъпление по **чл. 255, ал. 4 вр. ал. 1, т. 2, пр. 1 от НК, тъй като на 28.03.2014 г. в гр. П. тя, като управител и представляващ „Н. 2000“ ЕООД, гр. П., с ЕИК ***** е избегнала установяването и плащането на данъчни задължения в големи размери - 10 918,00 лева, представляващи дължим годишен корпоративен данък за 2013 г., като в Годишна данъчна декларация по чл. 92 от ЗКПО за данъчния финансов резултат и дължимия годишен корпоративен данък за 2013 г. с вх. № 160040176534/28.03.2014 г., подадена пред ТД на НАП - П. по електронен път, е потвърдила неистина относно извършените разходи на „Н. 2000“ ЕООД за 2013 г., като в Част VI - „Определяне на данъчния финансов резултат и дължим корпоративен данък“ е декларирала разходи в размер на 3 713 848,90 лева, а действително установените са 3 604 668,90 лева, и е декларирала корпоративен данък /данък печалба/ след отстъпка от 1% в размер на 21 124,16 лева, а действително установеният данък е 32 042,16 лева, като до приключване на съдебното следствие в първоинстанционния съд необявеното и неплатено данъчно задължение е било внесено в бюджета заедно с лихвите.**

И за това престъпление са относими изложените по-горе съображения за предходното такова:

Засегнати от подсъдимата са същите обществени отношения, обезпечаващи нормалното функциониране на фиска.

Подсъдимата Н. М. е годен субект на посоченото престъпление. По делото е несъмнено установена не само представителната власт на подсъдимата, възникнала по силата на закона, в качеството ѝ на управител на търговското предприятие, но и това, че във фактически план, като управител на „Н. 2000“ ЕООД, обективно е осъществявала присъщите функции на

данъчно задължено лице и е допринесла за настъпване на съставомерния резултат - избягване на установяването и плащането на данъчни задължения. Счетоводството на фирмата също се е осъществявало от лице, изпълняващо разпорежданията на подсъдимата и отчитащо му се за извършената дейност.

От показанията на разпитаните по делото свидетели, фигуриращи като продавачи на селскостопанска продукция се установява, че те не са извършвали никога такава дейност, не са продавали сочените в протоколите плодове и зеленчуци, не са получавали никакви суми от подс. М. или управляваното от нея дружество. Това следва и от писмените доказателства, че не са били регистрирани като земеделски производители. Единственият извършвал такава дейност е свид. С.Ц., който също категорично сочи, че протоколите е подписал по молба на подсъдимата, но те не отразяват извършени на същите дати продажби, а единичната цена на продуктите и формираната въз основа на тях като получена сума са нереални. Отрича такава сума да му е заплащана. За част от протоколите, за които не бяха разпитани сочените като продавачи лица се установява несъмнено от заключението на съдебно-почерковата експертиза, че те не съдържат подпис на съответното лице. Същевременно за част от свидетелите се установява съответствие на личните им данни в съставения от подсъдимата лист с ръкописен текст за тези данни, необходими и залегнали в инкриминираните протоколи. Липсата на отразените в протоколите сделки и съответно извършен разход, са били известни на подс. М.. Въпреки това тя ги е предоставила на обслужващата дружеството ѝ счетоводна фирма именно за включването им като счетоводен документ, установяващ извършено от „Н. 2000“ ЕООД плащане, т.е. разход. Показанията на свидетелската Ц.П. безпротиворечиво установяват, че счетоводното отчитане за този данъчен период е извършвано от свидетелката, която е притежавала квалификация и знания за тази дейност. Същевременно фактическото водене на счетоводната отчетност се е основавало изцяло на предоставяните от подсъдимия на счетоводителката първични счетоводни документи. Тя не е имала знание за фиктивния характер на договорите за покупко- продажба на селскостопанска продукция. Всеки един от тях отразила като доставена стока, респ. платена и поради това явяващ се разход за управлявания от подс. М. търговец. Така финансовият резултат за 2013 г. по ЗКПО бил формиран и въз основа на отчетените като разход плащания по описаните по- горе протоколи.

Съставената ГДД била предоставена на одитор, който да завери годишния финансов отчет на дружеството. Изготвеният от одитора доклад, както и всички отчети били подписани лично от подсъдимата. На 28.03.2014 г. технически - чрез ел. подпис на счетоводно обслужващата фирма „К.“ ООД ГДД декларация била депозирана пред ТД на НАП-П.. Съобразно чл. 92 от ЗКПО, данъчно задължените лица, които се облагат с корпоративен данък, подават годишна данъчна декларация по образец за данъчния финансов резултат и дължимия годишен корпоративен данък в срок от 1 март до 30 юни на следващата година. Депозираната такава от подс. М. е целяла неустановяване на действителния размер на подлежащия за внасяне данък по ЗКПО. Укритите данъци от това невярно деклариране са 10 918 лв. и съобразно, чл. 93, т. 14 се явяват в големи размери, т. е. надхвърлящи 3000 лева.

Настоящият съд възприема претенцията на подсъдимата и защитата ѝ, че в случая подсъдимата М. е възстановила доброволно в предвидения от закона срок причинените на фиска вреди, като доброволно е внесла задължението ведно с лихвите на 11.04.2017 г. В посочения вече по-горе смисъл на 11.04.2017 г. по данъчно-осигурителната сметка на задълженото лице е постъпила сумата от 14 285,05 лв., която към посочения момент е била достатъчна за покриване на главницата, установена като разлика от 10 918 лева ведно с дължимата лихва върху нея от датата, следваща датата, на която сумата е била дължима, а именно от 01.04.2014 г. до 11.04.2017 г. – датата на постъпване на сумата в ТД на НАП – П.. Обстоятелството, че с това плащане са били погасени плащания на дружеството за задължения, които към онзи момент все още не са били с ненастъпил падеж, не може да се вменява в тежест на подсъдимата и да оказва решаващо значение в наказателното производство, тъй като наказателната санкция за подсъдимата, очевидно е най-обременителната за нея отговорност и от гледна точка на водената наказателна процедура по углавен ред, дължимият данък ведно с лихвите е била внесена в срок още на досъдебното производство. Само по себе си обстоятелството дали разследващите органи и съответната данъчна администрация са установили съответна комуникация и обменили информация за установеното от орган, различен от данъчната администрация избегнато за установяване и плащане задължение, не променя факта, че последното е било внесено във връзка с повдигнатото обвинение на

подсъдимата и с оглед ползването на законопредвидената привилегия.

Действително доводите на първата инстанция за секторната регулация съответстват на законовия регламент за установяване и плащане на данъчни задължения, но не държат сметка за воденото наказателно производство срещу подсъдимата, по което е получила качеството обвиняема да данъчно престъпление. Задълженията по ЗКПО представляват публични държавни вземания, предвид чл. 162, ал. 2, т. 1 ДОПК, които се внасят по сметка на териториалната дирекция на Националната агенция за приходите по регистрация или където подлежат на регистрация данъчно задължените лица. Способите за установяване на задължения за данъци, такси и задължителни осигурителни вноски са уредени в ДОПК. В глава 13 от ДОПК е регламентирано декларирането на данъчните задължения и възможностите за корекция на декларираните обстоятелства. Корекция е възможна в две хипотези. Първата - при служебно установяване от органа по приходите на несъответствие между декларираните данни и данните, получени от трети лица и организации. Формално за финансовата 2013 г. не е била извършвана данъчна ревизия на управляваното от подсъдимата дружество, респективно - не са констатирани от ТД на НАП несъответствия между декларираните и подлежащите на деклариране обстоятелства и не е указвано коригиране. Втората хипотеза е за корекция по инициатива на декларатора. По силата на чл. 104, ал. 1 ДОПК подателят на данъчна декларация може да прави промени в декларацията след подаването ѝ, но преди да е изтекъл срокът за подаването ѝ. Промените могат да са свързани с декларираните данни и обстоятелства, с основата и с определените задължения. Съгласно ал. 2, промените се извършват с нова декларация. Съгласно чл. 104, ал. 3 ДОПК подадената след изтичане на срока декларация за промени се смята за неподадена и не поражда правни последици за целите на данъчното облагане. Цитираната ал. 3 не позволява установяване на невярност на данните в декларацията, подадена от данъчно задълженото лице след изтичане на срок, тъй като въвежда фикция - за данъчни цели данните в декларацията са такива, каквито са заявени в декларацията, подадена в срок. Същественото в случая е, че такава коригираща за инкриминираното събитие декларация не се установява да е подавана и извън срока. При все да няма данни да е била подавана от подс. М., но сроковете за подаване са изтекли. Отделно от това, несъответствието е установено в хода на наказателното производство, поради което

неприложима е процедурата по подаване на коригираща декларация, която не визираща установени престъпни обстоятелства, още по-малко може да повлияе върху или заличи така установените от разследването факти.

Във връзка с горното, не може да бъде споделено виждането на първия съд, че към момента на внасяне на сочената по-горе сума през 2017 г. тя не би могла да покрие едно неустановеното по надлежния ред данъчно задължение, поради което и в съответствие с нормата на чл. 169 ал. 5 от ДОПК с нея са били покрити задължения на дружеството, възникнали през 2017 г. - факт, несъмнено известен на подсъдимата, която и към този момент е била управител на данъчно- задълженото лице и в това качество е знаела както за размера на конкретно възникналите данъчни задължения, така и за произхода на средствата, с които са платени.

Посочените съображения на първата инстанция не могат да бъдат припознати, тъй като не държат сметка за обстоятелството, че нито съдената за невярно деклариране подсъдима има процесуален ред за декларира отново обстоятелствата, свързани с избегнатите за установяване и плащане данъчни задължения, нито пък да преодолее забавата на кредитора за приеме съответното плащане, установено в хода на наказателно разследване. Още повече, че изрично с вносната бележка на подсъдимата е било посочено основание за внасяне на сумата, произтичащо от водещото се разследване.

И второто престъпление, е било извършено от подсъдимата при условията на пряк умысел по смисъла на чл. 11, ал. 2 НК.

Следва да бъде констатирано още, че към настоящия момент не е изтекла предвидената за престъплението давност по чл. 81 ал. 3 вр. с чл. 80 ал. 1 т. 4 от НК.

Наказателното преследване и за двете престъпления е започнало с привличане на подс. М. като обвиняема, което е извършено преди изтичане на срока по чл. 80 ал. 1 т. 3 от НК (не е бил изтекъл и визиращия в т. 4). По въпроса от кой момент започва да тече давността за наказателно преследване, когато съответното имущество е възстановено, изразеното виждане на ВС, възприето трайно в съдебната практика е, че давностният срок за изключване на наказателното преследване започва да тече от внасянето или заместването на присвоените вещи, пари или ценности. Крайният срок обаче за изтичане на давността не може да бъде по-дълъг от срока за престъплението по основния

текст на престъплението. В настоящия случай погасяването (в случая на 12.07.2016 г. за първото обвинение - справка л. 148 т. 1 делото на ОС). От тогава е започнал да тече срокът по чл. чл. 81 ал. 3 вр. с чл. 80 ал. 1 т. 4 от НК - седем години и половина и той не е изтекъл, тъй като предстои да изтече на 13.01.2024 г. За престъплението по чл. 255 ал. 3 от НК давностният срок съобр. чл. чл. 81 ал. 3 вр. с чл. 80 ал. 1 т. 3 от НК е петнадесет години и е започнал да тече от датата на довършване на престъплението - 13.01.2012 г. и се явява по-дълъг от този за привилегирвания състав и също така не е изтекъл.

Настоящият съд прие, че второто данъчно задължение (ЗКПО) е било платено на 10.04.2017 г. по данъчно осигурителната сметка на търговеца в ТД на НАП и получено в същата на 11.04.2017 г., като е покривало главницата установена като разлика от 10 918 лева ведно с дължимата лихва върху нея от датата следваща датата на която сумата е била дължима, а именно от 01.04.2014 г. до 11.04.2017 г. – датата на постъпване на сумата в ТД на НАП – П.. При това положение, следва да се приложи наличието на привилегирвания престъпен състав и по този пункт от обвинението в какъвто смисъл второто престъпление от присъдата на първия съд следва да се преквалифицира. От гледна точка на водещото се разследване, не би следвало да има съмнение, че подсъдимата е внесла необявената част от данъчното си задължение по ЗКПО, като обстоятелството, че то е било установено от орган, различен от данъчната администрация, очевидно е създавало трудности при правилното му отчитане, тъй като данъчната администрация, напълно е игнорирала тежестта и сериозността на водещото се срещу подсъдимата наказателно преследване по углавен ред, като е задържала сумата и е започнала периодично да я отчислява за други в по-голямата си част задължения с ненастъпил падеж. При това положение, се е стигнало до забава на кредитора, което не може да се тълкува във вреда на подсъдимата. Изнесените данни от гледна точка на наказателното производство, напълно удовлетворяват изискванията за приложение на привилегирвания състав и по второто престъпление за данъка по ЗКПО.

При все в този смисъл, да се споделят доводите на защитата, не могат да бъдат удовлетворени останалите претенции за приложение на института на давността.

ТР № 26 от 01.04.1960 г. постановено по н. д. № 17/60 г. на ОСНК на ВС на Република България тълкува със задължителна сила въпроса от кога тече давността за наказателно преследване за присвоено имущество, което е възстановено. Съгласно посоченото ТР във връзка с чл. 51 НК (отм.), давността за преследване започва от довършването на престъплението; при опит и приготвление - от деня, когато е извършено последното действие, а за престъпленията, които траят непрекъснато или се повтарят - от прекратяването им. В действащия НК аналогична на посочената е разпоредбата на чл. 80, ал. 3 НК: „Давността за преследване започва от довършването на престъплението, при опит и приготвление - от деня, когато е извършено последното действие, а за престъпленията, които траят непрекъснато, както и за продължаваните престъпления - от прекратяването им.“.

Видно от разпоредбата на чл. 130, ал. 2 ЗСВ, тълкувателните решения и тълкувателните постановления на ВКС и ВАС са задължителни за органите на съдебната власт. Посочените съдилища са правоприемници на Върховния съд на Република България, постановил посоченото тълкувателно решение и следователно практиката на ВС по текстове на отменения НК, които са еднакви или със същото съдържание на текстове от новият Наказателен кодекс е приложима и към настоящият момент и задължително за всички органи на съдебна власт.

Посоченото по-горе тълкувателно решение дава отговор на въпроса по какъв начин и от кой момент следва да се изчисляват сроковете за погасяване на възможността за наказателно преследване на определено деяние, когато след извършването му деецът е осъществил действие, квалифициращо го по привилегирован (по-леко наказуем) състав на същото престъпление. Върховният съд е посочил, че в тези случаи внасянето или заместването на присвоените пари или ценности не съставлява признак на основният състав на престъплението. Тези обстоятелства, настъпили след довършване на престъплението, имат значение на условия за смекчаване на санкцията по силата на закона, защото деецът или друго лице възстановява причинената с престъплението щета, но с този факт не се променят признаците на самото престъпление, нито се изменя обществената опасност на извършеното деяние. Поради тези причини, ВС е приел, че началният момент за давността започва

да тече от последното действие, с което е било довършено деянието и когато деецът се възползва от възможността да се ползва от привилегирован състав на престъплението, давността за наказателното преследване с оглед на смекчената санкция се намалява от деня на връщането или заместването на щетата от престъпление, като крайната дата на намалената давност за наказателно преследване не може да бъде по-късна от крайният момент на давност за наказателно преследване по основният текст на престъплението.

В конкретния случай моментът, когато са платени данъчните задължения ведно с лихвите по второто обвинение е 11.04.2017 г., от когато настъпват основанията за прилагане на привилегирования състав. От тази дата започва да тече и давността за престъплението по чл. 255, ал. 4 вр. ал. 1, т. 2, предл. 1 НК. Наказанието, предвидено за него е лишаване от свобода до две години. Съобразно чл. 80, ал. 1, т. 4 НК относителната давност срок в такъв случай е 5 години, а абсолютната - 7 години и шест месеца, като в случая ще изтече на . Този срок започва да тече от 11.04.2017 г. и ще изтече на 12.10.2024 г. Следва да съобрази още и това, че съгласно тълкувателното решение на ВС, крайният срок на погасителна давност за привилегирования състав се явява по-ранен от крайният срок на давността по основният текст на чл. 255, ал. 1, т. 2, предл. 1 НК, който към датата на извършване на престъплението – 28.03.2014 г. се е наказвал с една до шест години лишаване от свобода и глоба до 2000 лева. Съгласно чл. 80, ал. 1, т. 4 за престъпления, наказуеми с лишаване от свобода повече от една година, относителната давност се явява 10 години, поради което абсолютната се явява 15 години, които също не са изтекли.

Ето защо не са налице основания да бъде прието, че давностният срок за преследване на престъпленията, предявени като обвинение срещу подсъдимата е изтекъл както при постановяване на първоинстанционният съдебен акт, така и пред настоящата съдебна инстанция.

С оглед на посочената правна квалификация Пловдивският окръжен съд, по принцип правилно е подходил към определяне размера на наложеното наказание по отношение на подс. М. за първото престъпление като го е наложил при условията на чл. 55, ал. 1, т. 2, б. „б“ и ал. 3 НК. Мотивите изцяло се споделят и няма да бъдат преповтаряни. Такъв, според настоящата инстанция следва да бъде подходът и към второто обвинение в контекста на

неговата преквалификация и при съобразяване на по-меката санкционна рамка при този привилегирован състав.

Като смекчаващи отговорността на подсъдимата обстоятелства окръжният съд правилно е отчетел чистото съдебно минало, добрите характеристични данни - трудово ангажирана, изразеното съжаление за случилото се. Като такова обстоятелство следва да се има предвид и изминалият изключително дълъг период от довършване на престъплението до санкционирането му, през което време подсъдимата е имала законосъобразно поведение. Като отегчаващо отговорността следва да бъде посочен размера на данъчните задължение, чието установяване и плащане е било избегнато. За по-тежката правна квалификация на извършеното е достатъчно те да са респективно над 12 000 лева – за първото обвинение и над 3 000 лв. – при второто. В случая изискванията на закона и по двете обвинения са били преизпълнени. Това надвишаване на минимално изискуемото за по-тежката правна квалификация, съобразно константната съдебна практика, е отегчаващо отговорността обстоятелство.

От основно значение за справедливостта на наказанията като изключително обстоятелство, следва да се отчете неспазването на изискването на чл. 22 от НК за разглеждане на делото в „разумен срок“, поради неразумната продължителност на наказателното производство и решаването му в неразумен срок по смисъла чл. 6 пар. 1 от ЕКПЧ. Фактическата и правна сложност на делото, предопределили извършване на множество процесуално-следствени действия не оправдава продължителността на наказателното преследване, при липсата на данни поведението на подсъдимата М. да е в причинно- следствена връзка с това. Подобна продължителност на наказателно производство, при липса на доказателства същата да се дължи на виновно поведение на подсъдимата, е винаги съществено обстоятелство, налагащо преценка за смекчаване на наказанието. И за двете престъпления, в съгласие с практиката на Европейския съд по правата на човека относно чл. 6, т. 1 ЕКПЧ и на ВКС в аспекта на разумната продължителност на наказателното производство и необходимостта от прилагане на компенсаторен механизъм при неспазването ѝ, с цел да се гарантира справедливостта на процеса, а държавата – да изпълни задълженията си, произтичащи от чл. 13 ЕКПЧ, подсъдимата следва да бъде компенсирана чрез определяне на наказанието по правилата на чл. 55

от НК. Ето защо настоящият съд намира, че наказанието на подсъдимата Н. М. следва да бъде определено по реда на чл. 55, ал. 1, т. 2, б. „б“ НК и ал. 3 НК за второто обвинение – в конкретен размер от ШЕСТ МЕСЕЦА ПРОБАЦИЯ при двете задължителни пробационни мерки, като първата от тях при продължителност от два пъти седмично, като не се налага и кумулативно предвиденото наказание глоба.

И двете престъпления, за които подсъдимата М. беше призната за виновна и беше ангажирана наказателната ѝ отговорност са извършени преди да е била осъждана за което и да е от тях. Ето защо и на основание чл.23, ал.1 от НК следва да ѝ бъде наложено едно общо най – тежко наказание в размер на една година пробация при двете задължителни пробационни мерки, първата от тях с периодичност от да пъти седмично.

Искането на подсъдимата и защитника ѝ - адв. К., направено и пред въззивния съд, разследваната по делото престъпна дейност да бъде квалифицирано като едно, но продължавано по смисъла на чл. 26 от НК престъпление, е неоснователно и неудовлетворимо.

Трайно и непротиворечиво е възприето от съдебната практика виждането, изразено по задължителен за съда начин в Тълкувателно решение № 1 от 7.05.2009 г. на ВКС по т. д. № 1/2009 г., ОСНК. Оценката на периода от време, през който са осъществени отделните деяния престъпленията по чл. 255 НК, като „непродължителен“ по смисъла на чл. 26, ал. 1 НК, винаги е конкретна за всеки отделен случай. Продължавано престъпление би било реализирането на отделните деяния с продължителност между тях около една година, ако са налице и останалите законови изисквания. В случая от последното деяние на първата година - 13.01.2012 г. до реализиране на второто престъпление - на 28.03.2014 г. са изминали повече от две години. Ето защо е приложимо изразеното виждане в цитираното ТР, че „всяко деяние, извършено в рамките на един данъчен период и осъществяващо елементите от състава на престъплението по чл. 255 НК, представлява самостоятелно престъпление по този текст на закона. То е довършено с настъпването на визирания престъпен резултат - избягването на установяването и плащането на данъците, а това е обвързано с настъпването на тяхната изискуемост, т. е. с настъпването на срока, посочен във всеки материален данъчен закон“. Основания за приложение на чл. 26 от НК за

двете престъпления Пловдивският окръжен съд не констатира, поради което намира отправеното в тази насока искане за неоснователно.

С оглед на постановената осъдителна присъда и на основание чл. 189, ал. 3 от НПК в тежест на подсъдимата Н. Т. М. правилно са възложени възложени направените по делото разноси. Тя следва да заплати по сметка на ОД на МВР гр. П. сумата от 3977,96 лв., представляващи направени в хода на досъдебното производство разноси и в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на Окръжен съд -Пловдив сумата от 670 лева - направени разноси в хода на съдебното производство.

С оглед изхода на делото, на основание чл. 189, ал. 3 от НПК, на подсъдимата следва да бъде възложено за заплащане на разноските пред въззивния за експертиза в размер на 180 лева.

С оглед на изложеното и на основание чл. 337, ал. 1, т. 1 от НПК, Пловдивският апелативен съд

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ присъда № 260076/01.12.2021 г., постановена по НОХД № 1215/2020 г. по описа на Окръжен съд - Пловдив, наказателно отделение:

като признава подсъдимата Н. Т. М. (със снета по делото самоличност) **з а НЕВИНОВНА** за това през месец юли 2010 г. при водене на счетоводството да е съставила документ с невярно съдържание - дневник за покупките на „Н. 2000“ ЕООД за месец юли 2010 г., в който е отразила данъчна фактура с № 1274/15.07.2010 г. с начислен данък при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 481,60 лева с посочен доставчик „И.“ ЕООД с ЕИК **-****, без да е налице доставка по смисъла на чл. 6 от ЗДДС, а на 12.08.2010 г. да е избегнала установяването и плащането на данъчни задължения в размер на 481,60 лева, като в СД за ДДС вх. № 16001550528/12.08.2010 г. за данъчен период месец юли 2010 г., подадена пред ТД на НАП — П. по електронен път, е потвърдила неистина в раздел „Б“ от декларацията относно размера на получени доставки и начислен ДДС по доставките с право на пълен данъчен кредит в размер на 24363,40 лева, а действително установеният е 23881,80 лева, и е променила резултата за

периода, като в раздел „В“ е декларирала ДДС за внасяне в размер на 5038,88 лева, а действително установеният е ДДС за внасяне в размер на 5520,48 лева, като е приспаднала и наследващ се данъчен кредит в размер на 481,60 лева, поради което я **ОПРАВДАВА** по първоначално повдигнатото ѝ в този смисъл обвинение във връзка с престъплението по чл. 255, ал. 4 вр. ал. 3 вр. ал. 1, т. 2, пр. 1, т. 6, т. 7 вр. чл. 26, ал. 1 НК;

като ПРЕКЛАРИФИЦИРА деянието, извършено на 28.03.2014 г. в П. от престъпление по чл. 255, ал. 1, т. 2, пр. 1 НК в престъпление по чл. 255, ал. 4 вр. ал. 1, т. 2, пр. 1 НК, за което налага на подс. Н. Т. М. наказание при условията на чл. 55, ал. 1, т. 2, б. „б“ НК – **ШЕСТ МЕСЕЦА ПРОБАЦИЯ** при двете задължителни пробационни мерки, първата от тях с продължителност от два пъти седмично.

като НАЛАГА на подс. Н. Т. М. едно общо на-тежко наказание **ПРОБАЦИЯ** за срок от **ЕДНА ГОДИНА** при двете задължителни пробационни мерки, първата от тях с продължителност от два пъти седмично.

ПОТВРЪЖДАВА присъдата в останалата ѝ част.

ОСЪЖДА подс. Н. Т. М. да заплати в полза на Бюджета на съдебната власт, по сметка на Апелативен съд – П. направените в хода на въззивното производство съдебни разноски в общ размер на 180 лева (сто и осемдесет лева).

РЕШЕНИЕТО подрежи на обжалване и протест пред ВКС на Република България в 15-дневен срок от съобщението, че е изготвено и обявено.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____